

COORDONATORI:

**CĂLINA STROE
RAMONA-ELENA MOCANU**

**MARIA CREȚU
DANIELA AENCULESEI**

**ANTOLOGIA
CONCURSULUI NAȚIONAL DE CREAȚIE
“VASILE ALECSANDRI”
BACĂU**

ediția a IV-a, 2009

PROIECT FINANȚAT DE CONSILIUL LOCAL BACĂU

**Editura DOCUCENTER
BACĂU, 2010**

Director Proiect:
Prof. Vasile Cautiș

Colaboratori:
Ing. Ingrid Armașu
Ec. Nicoleta Teodorescu

Copertele, afișul concursului și diplomele au fost concepute
și realizate de:

Prof. Ramona Mocanu și Carmen Moldovanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CRAI NOU . Concurs național de creație (4 ; 2009 ; Bacău)
Crai nou : antologia Concursului național de creație Vasile
Alecsandri / coord.: Călina Stroe, Ramona-Elena Mocanu,
Maria Crețu, Daniela Aenculesei : ediția a IV-a, Bacău, 2009. -
Bacău : Docucenter, 2010

ISBN 978-606-92366-0-4

I. Stroe, Călina (coord.)

**ANTOLOGIA
CONCURSULUI NAȚIONAL DE CREAȚIE
“VASILE ALECSANDRI”
BACĂU**

ediția a 10-a, 2009

**Proiect finanțat de Consiliul Local Bacău și aflat în
Calendarul Activităților Extrașcolare al
Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului pentru anul
2008-2009**

**Coordonatorii Proiectului doresc să mulțumească
sponsorilor ediției din acest an, a căror generoasă contribuție a dus
la tipărirea prezentei antologii și la finalizarea cu succes a
Concursului.**

Sponsori

**Asociația Pedagogică „Grigore Tabacaru” Bacău și Grupul Școlar
„Grigore Tabacaru” Bacău**

Trustul de Presă *Deșteptarea* Bacău

Librăria *Glissando* Bacău

Uniunea Artiștilor Plastici, Filiala Bacău

Biblioteca Județeană „C. Sturdza” Bacău

Revista de Cultură „13 PLUS” Bacău

Revista „Plumb” Bacău

Parteneri

Inspectoratul Școlar al Județului Bacău

Universitatea „Vasile Alecsandri” Bacău

Biblioteca Județeană „C. Sturdza” Bacău

Liceul de Artă „George Apostu” Bacău

Trustul de Presă *Deșteptarea* Bacău

Librăria *Glissando* Bacău

Prolog

MOTTO: "Omenirea e împărțită în două: unii caută și nu găsesc; alții găsesc și nu-s mulțumiți." (Mihai Eminescu)

În aceste vremuri atât de "interesante" sub aspectul consumului de cultură, când televiziunile și revistele ne copleșesc cu pornografie, "fițe" și un soi de divertisment de o "mediocritate exemplară", la noi, "alecsandrienii", pasiunea literară nu se domolește. Se vorbește despre o ciudată amalgamare de speranță și inutilitate, de încredere și zădărnicie - ca într-un oximoron ontologic- dar noi continuăm demersul nostru de a încuraja tinerele talente creatoare.

Convinși că vântul încă mai mângâie frunțile visătoare și stelele mai zâmbesc ne lăsăm purtați, prin creațiile participantților la concursul nostru, de la un pol la altul al imaginarului, să descoperim lumea CELUIALT care vine spre NOI cu îmbrățișări de CUVINTE.

Și în acest an creațiile, pline de contraste și dualități cognitive și valorice, demonstrează nevoia acută a tinerilor talentați de a fi "chip și asemănare a POEZIEI" chiar dacă, uneori, ascund neliniști, resentimente și revolte.

Alexandru Țanțu, *Vasile Alecsandri*

Este extraordinar că în aceste vremuri atât de contradictorii sub aspect axiologic, există tineri minunați care meditează liric la destinul omului, al vieții și poeziei, creând oaze de frumusețe. Acestora noi, profesorii de română din “Alecsandri” Bacău, le dăruim din timpul nostru -cu dragoste și răbdare- căutând printre zecile de pagini “lumina” cu speranța acelui “Mai sus, mai sus! Spre ce? Spre unde?” despre care vorbește, atât de sugestiv, Arghezi.

Vibrația lirică ori puterea de transfigurare, dinamismul alcătuirii metaforelor sau alchimia cuvintelor sau complexitatea viziunii ș.a. ne creează deseori dileme în aprecierea textelor. Dar, dincolo de toate, suflul liric autentic învinge.

Toți concurenții sunt câștigători prin curajul înscrierii în competiție, atenția și aprecierea lectorilor, nostalgia apropierii de Ideal.

✍ Elena Bostan

Bacău, februarie 2010

Sebastian Vereă, *E unul care cântă...*

LAUREAȚII CONCURSULUI

SECȚIUNEA CREAȚIE LITERARĂ POEZIE

Trofeul concursului

- Cernat Simina, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău

Premiul I

- Ursache Leonard, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Albulescu Synthia, Colegiul Național „I.C. Brătianu” Pitești, jud. Argeș

Premiul II

- Dobre Cătălina, Grup Școlar „Horia Vintilă” Segarcea, jud. Dolj
- Văraru Anca, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Grigoraș Lia-Maria, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău

Premiul III

- Butnaru Adelina, Liceul de Artă „George Georgescu” Tulcea, jud. Tulcea
- Matus Adrian, Colegiul Național „Mihai Eminescu” Satu Mare, jud. Satu Mare
- Cărbunaru Emanuel, Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Chesarie Episcopul” Buzău, jud. Buzău
- Ghicajanu Daniela-Olivia, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău

Mențiuni

- Ion Ancuța-Marinela, Colegiul Național „Mihai Viteazul” Slobozia, jud. Ialomița
- Rusu Elena, Colegiul Național „Calistrat Hogaș” Piatra Neamț, jud. Neamț
- Popovici Ioana, Colegiul Național „Calistrat Hogaș” Piatra Neamț, jud. Neamț
- Vasileniuc Anca Maria, Colegiul Național „Ștefan cel Mare” Suceava, jud. Suceava

- Stroe Mihăiță, Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Chesarie Episcopul” Buzău, jud. Buzău
- Ciobanu Oana-Georgiana, Colegiul Național „Ștefan cel Mare” Suceava, jud. Suceava
- Țanțu Daniel-Alexandru, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Dănuță Claudia Cristina, Colegiul Național „Mihai Viteazul” Slobozia, jud.

Premiul Glissando

- Cernat Simina, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău

PROZĂ

Trofeul concursului

- Diamescu Diana-Andreea, Colegiul Național „Mihai Eminescu”, Iași, jud. Iași

Premiul I

- Năstase Florina, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Moisi George Mihai, Colegiul Național „C.D. Loga”, Timișoara, jud. Timiș

Premiul II

- Bică Iulia, Colegiul Național „Ion Minulescu”, Slatina, jud. Olt
- Buteață Andreea, Colegiul Național „Ion Minulescu”, Slatina, jud. Olt
- Cobuz Larisa, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău

Premiul III

- Chițu Andra Ioana, Colegiul Național „Nicolae Titulescu” Pucioasa, jud. Dâmbovița
- Ivan Loredana, Colegiul Național „C.D. Loga” Timișoara, jud. Timiș
- Cernat Simina, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău

Bogdan Alexandru Petrea, V. Alecsandri

Mențiuni

- Mușat Florentina, Colegiul Național „Mihai Eminescu” Buzău, jud. Buzău
- Grigoraș Lia-Maria, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Uța Silviana-Elena, Colegiul Național „Nicolae Titulescu” Pucioasa, jud. Dâmbovița

Mențiuni debut

- Enachi Brîndușa Ioana, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Grigoraș Daniela, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău

Premiul Glissando

- Năstase Florina, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău

TEATRU

Premiul I

- Vasile Laura-Ioana, Colegiul Național „Nicolae Titulescu” Pucioasa, jud. Dâmbovița

Premiul II

- Oane Ionela, Colegiul Național „Unirea” Turnu Măgurele, jud. Teleorman

Premiul III

- Andrei Florentina, Colegiul Național „Unirea” Turnu Măgurele, jud. Teleorman

Mențiuni

- Iordăchescu Anca, Colegiul Național „C.D. Loga”, Timișoara, jud. Timiș

SECȚIUNEA ARTE VIZUALE , EX-LIBRIS

Trofeul concursului

- Burdulea Simona Ștefania, Liceul de Artă “George Apostu” Bacău, jud. Bacău

GIMNAZIU

Premiul I

- Sibișan Ioana Alexandra, Liceul de Artă “George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Sabău Iulian, Liceul de Artă “George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Bujor Alexandra, Liceul de Artă “George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Premiul II

- Onea Balica, Liceul de Artă “George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Iftimie Ștefana, Liceul de Artă “George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Premiul III

- Gîscă Tudor Cătălin, Liceul de Artă “George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Burchi Cristina, Liceul de Artă “George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Mențiuni

- Conachi Anca Maria, Liceul de Artă “George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Răuță Ana-Maria, Liceul de Artă “George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Vintilescu Ruxandra, Liceul de Artă “George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Sicoe Tania, Liceul de Artă “George Apostu” Bacău, jud. Bacău

LICEU

Premiul I

- Jora Mădălina Alexandra, Liceul de Artă “George Apostu” Bacău, jud. Bacău
- Petrea Bogdan Alexandru, Colegiul Național “Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău

Premiul II

- Cruceanu Mădălina, Liceul de Artă “George Apostu” Bacău, jud. Bacău

- Ghicu Anuța Diana, Liceul de Artă “George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Premiul III

- Țanțu Daniel-Alexandru, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău, jud. Bacău
- Dochițoiu Mădălina, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Mențiuni

- Duțulescu Simona Alexandra, Colegiul Național „Mihai Eminescu” Buzău, jud. Buzău
- Acasandrei Liviu, Colegiul Național de Artă „Octav Băncilă” Iași, jud. Iași
- Iancu Maria Alina, Colegiul Tehnic “Dumitru Mangeron” Bacău, jud. Bacău

Premiul Glissando

- Burdulea Simona Ștefania, Liceul de Artă “George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Premiul Revistei de Cultură „13 PLUS”

- Vereș Sebastian Daniel, Liceul de Artă “George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Premiul Bibliotecii Județene „C. Sturdza” Bacău

- Rusu Elena Magdalena, Liceul de Artă “George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Premiul Uniunii Artistilor Plastici Bacău

- Hagimă Florina, Liceul de Artă “George Apostu” Bacău, jud. Bacău

Premiul Revistei „Plumb” Bacău

- Mardare Raluca Denia, Liceul de Artă “George Apostu” Bacău, jud. Bacău

COORDONATORI SECȚIUNI

Creatie literară

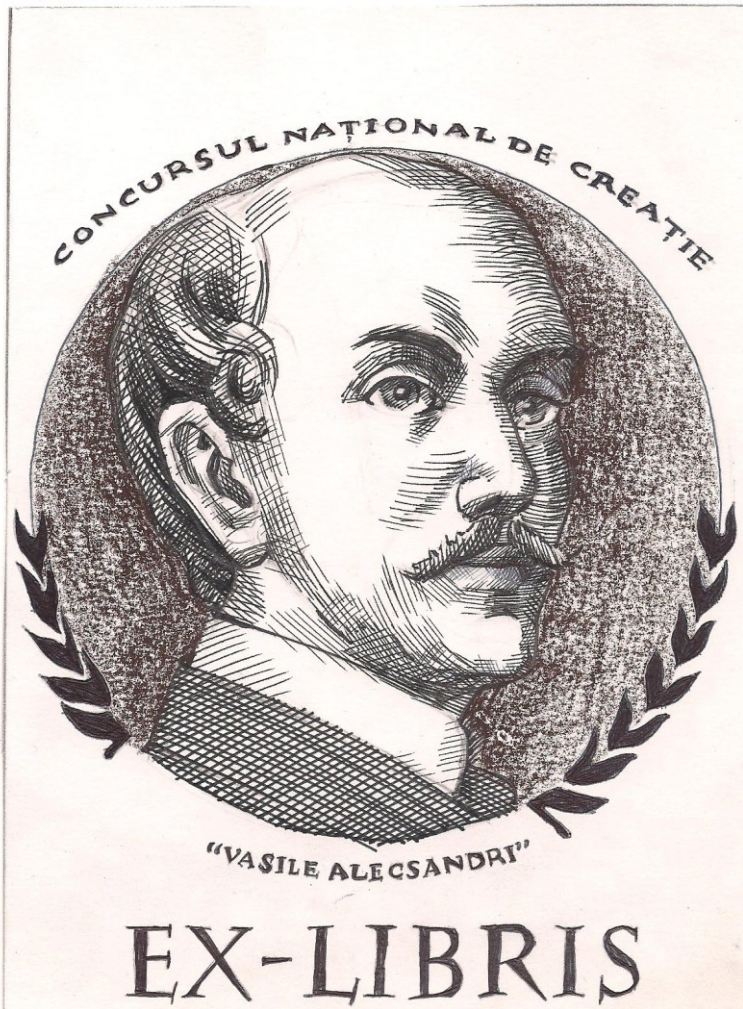
Poezie: prof. Călina STROE

Proză: prof. Ramona-Elena MOCANU

Teatru: prof. Daniela ENEA

Arte vizuale

Ex-libris: prof. bibl. Maria CREȚU

Liviu Acasandrei, *S-acel rege...*

JURIUL CONCURSULUI

SECȚIUNEA CREAȚIE LITERARĂ

• POEZIE

Ioan DĂNILĂ, prof. univ. dr., Universitatea „Vasile Alecsandri” Bacău
Nicolae MIHAI, poet, membru al Uniunii Scriitorilor din România,
Filiala Bacău

Elena BOSTAN, prof., poetă și eseistă

• PROZĂ

Vasile SPIRIDON, prof. univ. dr., Universitatea „Vasile Alecsandri”
Bacău, critic literar

Edward AVRAM, prof., câștigător la Secțiunea Proza a ediției din 2007
a Concursului Național de Creație Literară „Ș-acel rege al poeziei,
vecinic tânăr și ferice – veselul Alecsandri” Bacău

Marin PREDA, prof., Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău,
scriitor

• TEATRU

Ioan STOICA, prof., Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Anca-Elena CONSTANTINESCU, prof., inspector de specialitate în
cadrul ISJ Bacău

Cecilia STOIAN, prof., inspector de specialitate în cadrul ISJ Bacău

SECȚIUNEA ARTE VIZUALE

• EX-LIBRIS

Ioan BURLACU, prof., Liceul de Artă „George Apostu” Bacău, artist
plastic, membru în Consiliul de conducere al UAP Bacău

Ovidiu MARCIUC, prof., Liceul de Artă „George Apostu” Bacău,
artist plastic, membru al UAP Bacău

Lăcrămioara NEMEȘ, prof., Colegiul Național „Vasile Alecsandri”
Bacău, artist plastic

Andreea Vieraşu, Mreji de raze argitii

SIMINA CERNAT

Un creator liric de forță și substanță metafizică. Evadările sale din concret sunt rezultatele complicate stări interioare.

✎ Nicolae Mihai

Autoarea se simte "paznicul viselor colorate". Și, uneori, "mestecă anagrame". Atunci când nu vrea să șocheze cu orice preț, discursul liric capătă profunzime. Și definițiile poetice sunt sugestive: (" mi-am dat seama că, timpul e joc" sau "idee spălăcită / cu haine de vagabond" pentru speranță.)

✎ Elena Bostan

Somn matinal

Dormeai cu capul pe palma stângă
și aveai zâmbet de ciocolată.
Eram paznicul l viselor colorate
și vegheam cu respirația mea colțul gurii tale.
Îți tot cădea o buclă pe ochi...
Atunci, buza răsufla ușor, ca un scâncet
de copil
Îți sărutam buclele care te alintau
atât de inocent.
și deschideai ochii ireali, din poarta
viselor.
Aveai zâmbet de ciocolată.

Reflexie

Azi dimineață am privit în oglindă.
Simțeam nevoia să îmi vorbesc.
Dar te-am văzut pe tine.

Azi dimineață am zâmbit unui copil.
Eram însetată de trecut.
Dar tu erai cel care îmi zâmbea înapoi.

Azi dimineață am trădat Viața.
Mi-am spânzurat visele în tinerețe.
Dar tu erai funia ce le unea.

Azi dimineața am vrut să mor.
Am închis ochii și am așteptat.
și tu m-ai iubit.

Fazan

Erai un A, eram un B,
un cântec dintr-un zâmbet.
șipam un “da”, urlam un “nu”,
și răspundeam : un urlet
al morții, timpuriu.

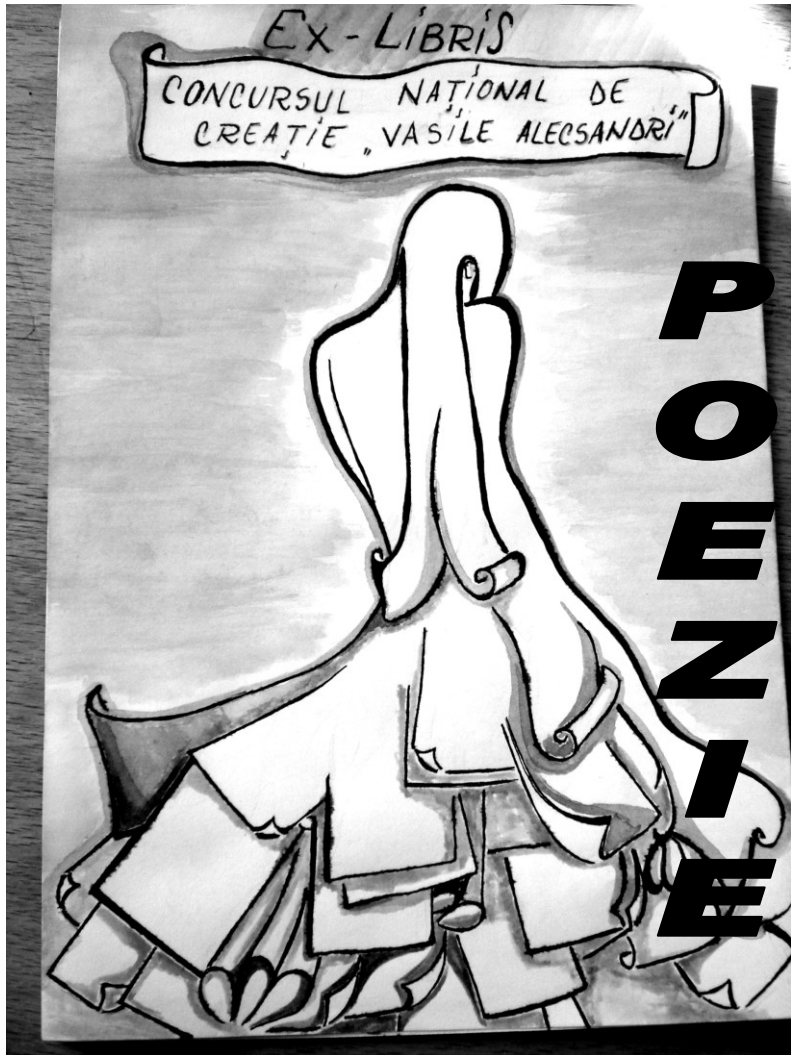
Încrucisam ornitorinc.
Mestecam anagrame.
Râdeai în litere angoase
Amalgamând “nt” și “re”
cu sărutări pufoase.
Ne iubeam în cuvinte abstracte.

Fals

Zdrobeam cuvintele cu un creion
ce urma să se rupă.
Am crezut ca ele îmi vor usca
lacrimile.
Am crezut că vor devia viața de la cursul ei.
Dar cuvintele dansau în jurul meu și râdeau.
Râdeau de impresia mea că sunt om.
Mi-am spus că va fi timp
să ascund cuvintele de mine, în mine.
Apoi mi-am dat seama că timpul e un joc.
Un joc ce nu a fost jucat vreodată.
Atunci am căzut, lovindu-mi inima cu furie.
Am plâns, am țipat, am râs isteric.
Dar nu era nimeni să mă audă.
Nici măcar eu.

Uman

Când am coborât din pat am călcat pe un cuvânt.
Mi-am retras piciorul, speriată și l-am privit tremurând.
Speram să fie unul gol, buimac, uitat de toți.
Avea un ochi fosforescent de idee spălăcită
cu haine de vagabond.
O lacrimă de-a mea i-a spălat mizeria
care îi acoperea restul de zâmbet.
L-am luat în brațe și era ușor,
dezlegat de legile naturii.
S-a dezintegrat lăsând în urmă griji și patimi,
uitând sub talpa mea suflete moarte.
Era speranța.

Anamaria Bianca Țigău, *Comoara de visuri fericite*

SYNTHIA ALBULESCU

Avem de-a face cu un poet rafinat, de mare inventivitate. Textele au o prospețime nebănuită. Construcția verbală este matură, pătrunzătoare, limbajul pulsând de modernitate. Un creator de mare viitor.

✎ Nicolae Mihai

O poezie în care se amestecă realitățile interiorizate cu viziuni apocaliptice.

✎ Ioan Dănilă

Talentul este "supus" modelului postmodernist, cu obsesiile de "fum", țigări, tutun, avortoni, greață. Deznădejdea ontologică se temperează, dizolvată într-o "greață universală" care sochează. Dar talent există.

✎ Elena Bostan

Ziua s-a crăpat chiar la jumătate și eu eram zeiță, iar el era blestem....

Murdari de lapte și miere la gură lăsăm
ochii să bâjbâie în răni când
sorbim destinul cu înghițituri mici...
avortonii suspină sub trotuare,
palmele nu mai pipăie,
unghiile nu mai zgârie
mațele deșirate sub coapse....
și el îmi era călăul, alesul
și era beat și eu i-am spus
să se oprească...
doar greață în toate orele
și anii mi-au înghețat de atunci...

Azi

Azi

bătrânii arătau
semne obscene
polițistului de la trecere,
în magazine
jucăriile începeau
să se strâmbe la copii,
prin scări
eu m-ascundeam
de colindători,
că mă intoxica
florile dalbe
de pe la colțuri.

Azi

am aruncat sub brad
mucuri de țigări
jumate nefumate,
nu ninge afară
și parcă
era mai trist așa.
[pe ziduri
ghirlanda de anul trecut
zace.]

Azi

nici un "La mulți ani"
sau vreo factură
și nici vreun mail cu reclame,
la tv se transmit
obișnuitele banalități
și la radio SENZAȚIONAL! colinde.

Azi

cică-i iar Crăciun! și ce dacă?
trebuie să mă bucur cumva la comandă,

am program de zâmbit?! Date fixe?!

Azi

nu merg la biserică
și n-am cui spune
te iubesc sau te urăsc...

Azi

mi-aș dori să deschid
ochii mei claustrofobi
și să fiu oarbă.

Rătăcire

E ultima țigară
și tot mai aștept
sms-ul de noapte bună
și florile promise...
ultimul fum
și nu mai stau pe mess
mai bine desenez
zâmbete pe geamuri.
poate e ultima cafea
din clipele astea sătule
de așteptările mele nebune.
ultimul scâncet
că nu mai e alcool
nici credit să te sun
nici măcar de-un telefon.
Hai pa, că trebuie
să mor până vine
dimineața... (uiteee, câtă rugină
s-a strâns sub poza
noastră!)

Supradoze de realitate

De ce mă dor în fiecare seară
Doi luceferi ca doi ochi
Triști, naufragați pe umăr
Și întunericul din mine
S-aprinde-n scânteieri de maci?
De ce prin vene îmi cutreieră-o vioară
Și cresc, din gemetele ei, copaci ?

=cu 4 zile înainte=

Arhangheli ahtiați după fum
în mijlocul candeliei
băteau clopotele finale...
-Și nu ne pasă de nemurire!
-Vă învârtiți în gol, e rătăcire!
-Ne savurăm fanteziile, e fericire!
-Vă buimăcesc tentațiile, e nenorocire!

=4 zile mai târziu=

Străzile orașului erau pline de cenușă și / fumul se ridicase
deasupra ca o cupolă uriașă, un arc frânt peste lume./ Zăream
ochii nebunilor urmărindu-mă cu spaimă și caruselul/ nu mai avea
de mult paznic./ Încă un copil zăcea azi /mort sub roțile de metal./
Otrăviți cu cianură,/ toți pruncii din lume erau deopzitați în pungii
/ de plastic./ Bâtrânii mureau în cuști /de bunăvoie și nesiliți de
nimeni.

F

port tricoul iubitului meu F de 3 zile
asta
ca să nu-l mai simt la 450 de băta
de inimă distanță
și totuși îmi lipsește partea cu schimbul
de buze
de brațe
de ore sfărâmate-n clipe și parcă nu ne mai dezlipim
suntem mai rău ca
gumele de pe trotuar.
abonatul apelat nu poate fi contactat
și repetă-repetă-repetă
ca un orologiu maniac.
poate acum F.împarte sufletul în pliante
și femeia urcă la el în
mașină. citește pliantul pe care
scrie mare GRATIS,
apoi îl mototoleşte.pleacă.
ea sigur e mai frumoasă ca mine...
iubitul meu F. curge prin mine
ca apa plată în pahare.
mi-e dor să mai stăm sigilați
într-o pungă de plastic
și să spunem doar două cuvinte pe oră.
somnul de vizavi se bagă adânc
sub pleoapele mele neputincioase și oarbe.
Mă bag la somn.
Poate că...femeia aia n-a existat niciodată

ADELINA BUTNARU

Cu imaginație debordantă, autoarea reușește să recompună anatomia iubirii, paralel cu anotimpurile domesticului, ceea ce se dovedește o splendidă manipulare prin cuvânt.

✎ *Ioan Dănilă*

Stăpânește bine tehnica postmodernistă; tendința de a exagera amestecul de domenii, cuvinte de pe stradă și din cărți sau ziare incită la lectură.

✎ *Elena Bostan*

Eu și kid

... omul negru n-a venit

eu și kid îl așteptăm cu fereastra deschisă pe mess
ne apucă ora 2 3 la un pahar de vorbă cu tărie ne
întâlnim la punctele intangibile printre axiome
anamneze de 50 100 nimic redundant
el narcoleptic eu insomniac

se scurge totul totul din pahar copilăria individul
în general repede mult prea repede iisus așa
prelins e apă de ploaie

noroc! pentru teurgie și o oră de somn pe bordură
în fața mării adunări naționale el iliescu de
stânga eu butnaru cam într-o doagă

he is not a child, is he? hai nu fi trist omul negru
n-a venit numai rumoare și prolixitate
adică na, ești ceea ce bei

omul negru a sosit evaziv vrea și el 21 de grame -
elucubrație de 7513 W, ca și cum Dumnezeu pe
pământ e în cer...

*21 de grame - se consideră a fi greutatea sufletului, în momentul
în care omul moare pierde 21 de grame

Înger tunat (aproape cyborg)

li se pare că scriu despre șireturi colorate
bine, atunci vreau să-mi pictez în acrilice și îngerul
păzitor să fie mai vizibil un adevărat proces de tuning
aripi recondiționate dungi albe negre haină de mim e
bun actor melonul suprarealist al lui Rene Magritte de
unde iese pacea un ceas cu plasmă punctualitate
maximă la vreun fiasco găsit prin buzunare

cu așa o varietate de umbre penumbre obscuritate l-am botezat
ADN DSN

triunghiuri reflectorizante instinator trusă medicală
pentru nuanțe de fatigabilitate sindrom Borderline sau
hiperaldosteronism primar cu simț cromatic și un
ohmetru voltmetru în caz de irezistență tensiune

e tare că mă susține când am o fractură de hope
echimoze excaviații frontale orice mă ține de mână
când ne plimbăm la trei patru pași de Str. Eternității

- dar vai, sunt încercările vieții o să fii mai puternică
nu te mai panica pe viitor ai să-mi faci cu mâna
de la un gratte-ciel îmi vei trimite bezele

- he he, da, cu pușca cu lunetă

Fericire în format jpg.

(sau Giga și Cagiva)*

telefonul meu este multifuncțional

în el rulează empiric momentul ăla când eu stricam
carburatorul motocicletei ninge următoarea
secunda noi doi și o Cagiva 3 km pe jos zic
lasă dragă să fie acolo pentru auto-biografie
ningea mirobolant un bit pentru fiecare fulg
așa îmi îngheață uneori cuvintele în format jpg.

telefonul meu este viață

are multe opțiuni pentru Raluca apăsați tasta 1
facem schimb de încredere prin bluetooth aruncăm
pietre în Dunare scurtcircuit pentru prejudecăți

telefonul meu nu se vinde și nu se cumpără

în el găsești banca de la mijloc setată cu multiple
precepte de la ska negru alb negru alb negru
cuvinte reci prin mesaje scris incomprehensibil
irevocabil asculta ascultți? mp3ul ăsta prin ochii
mei și multe cești de cafea...

telefonul meu lasă impresia că-i picat din metafizică

cunoaște absolut toate evenimentele toți pașii
tenișilor punk to și toate ticurile nervoase
abnegația sau băgarea de picior
ați accesat amintirile fericirea stă în câțiva Giga

și într-o zi vine cineva și fură cardul ...

îmaginează-ți, something like Cagiva fără carburator
și mulți km pe jos...

*Cagiva= motocicletă

Mădălina Jora, Toamna mândră, țesătoare

Sunetul scoicii

ce bizar când nu ai cu cine să numeri scoicile;
ești doar tu și marea de neînțelesuri ce-și țipă-n ureche:

strigă “ erai o eternitate trecătoare
o eternitate trecătoare
trecătoare”

zice “ voiam altceva
mai mult timp la naiba
fără raționamente
fără conștiință.
cu inimă”

asta părea un fel de vișiniu
Pierdut
cu miezul
Negru

Credeam că ești inalienabil; doamne câte scoici!

Praf sub covor

încerc să-mi atașez prietenii amicii în poeme
îi poftesc hai intrați și ei se așeza în scrisul meu
din criptogramă încet încet exegeza îi deslușește
imperfecțiunile sunt peste tot umblă prin sinapsele
mele îi stropesc cu cerneală *azi* în loc de agheazmă
zâmbesc mulțumiți aferaiți mă ajută la curățenie

de cele mai multe ori ascundem praful sub covor
în propria casă

Ex Libris

Concursul Național de Creație "Vasile Alecsandri"

Bianca Budău, *Am lăsat un nume*

OANA-GEORGIANA CIOBANU

*Autoarea reușește o personalizare a motivelor universale.
Strunește cuvintele în asonanțe inedite.*

✎ Ioan Dănilă

Geisha

- 1) O nebunie incurabilă
Într-un secret aproape stins ...
- 2) O unire tantrică
Într-un surâs
- 3) Genele-i mute
Șoptind un vis...
- 4) Curcubeul alunecând greu
Îi învelește trupul gol...
- 5) Mă cufund într-un abis
Vis al apropierei sublime
Îngân un ton bine cunoscut
Cântecul iubirii absolute.
- 6) Ochii aceia violet
mă străfulgeră;
o ultimă suflare
un surâs la fel
de violet, la fel
de nevinovat.

- 7) Părul ei blond
îi îmbracă simțul
ochii ei mari și verzi
îi inundă trupul
acel tremur, acel
surâs, acea atingere
cu buzele roșii..
Și degetele
plimbându-se în neștire.
- 8) O lume dezlănțuită
Într-un strop de apă.
Un singur univers
Într-o scânteie violetă
Aceleași zâmbete
Pe fețele colorate de timp
în nemurire.
Un vis....

Disecție în inimă îndrăgostită

Și toată viața-ntr-un surâs
Alergând spre tine...
Mă mai întreb acum doar
Îngerul acela oare
De unde vine?

EMANUEL CĂRBUNARU

*Scrie o poezie care reface original scenariul iubirii, versurile
au o muzicalitate bine strunită, interogațiile ample sunt persuasive.*

✎ Ion Dănilă

Jocul de-a iubirea

1. Iei un suflet pur
 și-l așezi într-un trup
 de fată pură.
2. Mai iei un suflet
 și-l așezi în trup de băiat.
3. Așezi cele două suflete
 față în față.
4. Unești sufletele și formezi
 unul singur.
5. Un trup a rămas, deci,
 fără suflet.
6. Luăm o batistă
 și i-o dăm fetei
 să-și șteargă lacrimile.
7. Cei care trișează sunt
 eliminați din joc.
8. E un joc destul de perfid
 de ce, dacă el i-a furat ei sufletul,
 ea trebuie să fie prizonieră
 în temnița iubirii ?
9. Nu încercați să îl jucați
 dacă vă temeți de suferință !
10. Uneori rolurile pot fi inversate,
 iar scorul poate fi egal.
 Succes !

Rugă

Lăsați-mă să scriu
Cât mai am călimară,
Cât e pana încinsă
Și o minte de veghe,
În lanuri de stihuri !
Lăsați-mă să plâng
Cât mai am după cine

Cât mai am tot doi ochi
Și-un suflet în mine !
Lăsați-mă să urlu
Cât mai am pentru ce,
Nu mi-e aura pustie
Și mi-e frică să tac !
Lăsați-mă să mor
Cât mai pot să renasc
Cât mai pot să renunț
Și s-o iau de la cap !

Ex Libris
Concursul
National
de Creatie
"Vasile Alecsandri"

Cezar Ionuț Luca, *Muguri de primăvară*

DANIELA-OLIVIA GHICAJANU

Este aici talent, ușor sufocat de tendințe “teribiliste” (în limbaj, în impunerea unor metafore stranii (“ceaiul/decofeinizat de vise și halucinații liniare” sau “priveau în versurile/unei crime de om” etc.). Limbajul e căutat agresiv, cu scopul de a șoca. Ușor prozaizat discursul liric.

✎ **Elena Bostan**

O poezie în care se regăsesc abstractizări și tehnicisme care redau perfect impresia de geometrizare a vieții. Tentele moralizatoare adaugă credibilitate textului.

✎ **Ion Dănilă**

Un univers liric delicat și optimist. Discursul tinde spre o expresivitate concentrată a ideii. Poetul dă credit total imaginarului. Ies în evidență trăirile afective conturând o existență frământată de uimiri, neliniști în fața realității.

✎ **Nicolae Mihai**

Pătrat diurn

Mă- mbrac în același vâl alb.
Conviețuim în vieți plasticate.
Și tu tragi din pipa vieții. Hai să
Mergem în aceeași cutie a noastră.

Complexități de stil și abordări de
clepsidre.
Ești același regizor al filmului obtuz.
Ai un punct de vedere geometric în
ceaiul
Decofeinizat de vise și halucinații liniare.

Vestimentații negative

Îmbrăcăm prezentul în culoarea noastră. Te văd,
știi? Ești TU maturizat de ascensiuni funebre.
Taci, taci, taci. Azi doar eu vorbesc și vei asculta.
Te revolti?, îmi ziceai, șoptinând în glasu-ți roșu
de uitare. Râdeam de noi, de tine, de lume, uitam
de muzica Cronosului preistoric.
Trec prin imaginea-ți distorsionată, în patul
iluziei și-al triunghiului metamorfozat și erai
timid și eram ascunsă și vorbeam în spasme
geometrice. Doar noi... Doar eu...

Tehnologii obsesive

Ne-curcăm în nume și porecle.
Ești un TU diferit din același viitor mercurian.
Ne pierdem în muzica ceasului abnegat.
De ce nu te-nțelegi pe tine, om vinovat de-o
existență efemeră_
Ai uitat de dulapul convorbirii de ieri?
Și-ți plăceau toate statuile unui Ev Mediu al tău,
O muză tăcută dar perfectă în beatitudinea
momentului nostru.

Dar ne-am pierdut la jumătatea drumului dintre
Adevăr și minciună, și tot nu-ți pasă de timp.
Erai acolo, mut și-ți fuma țigara, și ne priveam în
versurile
Unei crime de om. Erai prea sceptic în
tehnologiile
aspectului. Doar eu vorbeam. Tu erai în vid.

Schimbare

Mă transformi în propriul tău venin.
Ai uitat de dureree? De ieri?
Aș putea să te stăpânesc
Ești mult prea om pentru mine.
Doar completezi nemurirea-mi
Cu numele tău... OM.

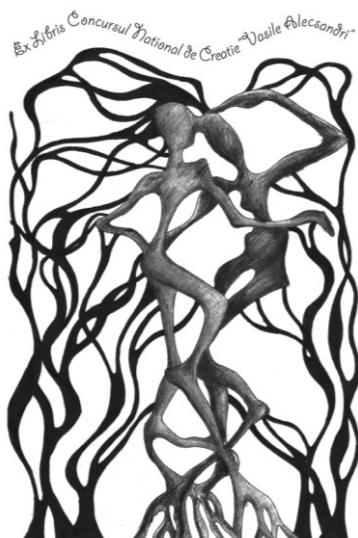
Metamorfozăm divizibilitatea morții.
Doar căldură și ură.

Monedă de schimb

Plătim în noapți de vise
Cu un coșmar de vulgaritate.

Tu, ești cel care-mi dă sfaturi
Eu sunt cea care vrea
schimbarea,
În același ritm ambiguu.

Doar cafeaua de pe masă și...
Același lamentări sufocante
Doar cu asta-ți pot plăti,
nepăsarea.

Cezar Ionuț Luca, *Să mă lași a săruta pădurea*

LIA-MARIA GRIGORAȘ

Nemulțumită de faptul că prea semănau unii cu alții, autoarea simte nevoia cetitudinii unei identități și hotărăște că: "Trebuie să fac ceva". Și dacă nu se revoltă "împotriva lumii" atunci caută, în haikuuri frumoase, "lacrima ierbii", "roua amară" sau "măgelele apei/în palma cascadei".

✍️ *Elena Bostan*

Haiku I

Cântecul florii,
Luna zburdalnică, suie-
Cum plânge ora.

Haiku II

Roua amară-
Iarba solitară gri
Scurma pământul.

Haiku III

Lacrima ierbii
pe obrazul cerului-
Plânge pământul

Haiku IV

Măgelele apei
In palma cascadei-
Lumina roz

Haiku V

Vara perfidă
Amurgul albastru
Marginea orei

Raluca Della Mardare, Dimineata zambesta soarele

Ex Libris

Conservul National de Creatie "Vasile Alecsandri"

Trebuie să fac ceva

Mă trezesc
într-un nou Babilon
unde nu mă înțelege nimeni.
Sunt interzisă
pe viață
în acest trup.
Teribila temniță!
Fără uși, fără ferestre...
E curios
Că nu-mi amintesc
cine a pronunțat sentința
care m-a condamnat la viață
și atunci îmi zic:
trebuie, cu orice preț,
să fac ceva!

Gramatica

Sunt nemulțumită
că toți
seamănă cu mine
și cu lumea.
Mama, tata, surorile,
vânzătoarea de ziare,
barmanul
din "bomba" numită birt,
profesorul de istorie,
chiar și vecinul de la scara D
îmi seamănă.
Ei spun ca sunt ALȚII
și că eu
sunt ASTA...
și că, defapt,
totul e o problemă de gramatică.

Lacrima inutilă

Era ciudată
lacrima aceea
lunecând pe obrazii lui geometrici,
lipsiți de culoare.
O urmăream
căzând
pe pardoseala de mozaic înflorat,
o vedeam rostogolindu-se
ca "turtița umflată"
din poveste
dar tacută
și subtilă
ca apariția lui Iisus
în fața lui Pavel
pe drumul Damascului
Și-într-un târziu
am auzit-o zdrobindu-se
de lespezile reci.

Tac

Eu nu sunt niciodată
singură.
Mintea e la locul ei,
sfinții, răstigniți în biserici,
pașii înghițiți
de dorul de ducă
și "homo, homini"
traversând limba latină.
Eu nu colectez secrete
și nici încurcături

nu mă întreb
ce e adevărul
și nu mă revolt împotriva lumii.
Din când în când
îmi acopăr ochii
și tac.

Maria Francisca Răchiteanu,

ANCUȚA – MARINELA ION

Autoarea se imagineaza un cronicar al vremii sale, care surprinde într-o respirație largă câteva teme obsesive (lumina, universul etc.)

☞ *Ioan Dănilă*

Construiește un univers intertextualist ce vrea să fie modern, cu infuzii umoristico-parodice și aserțiuni filosofice care impresionează.

☞ *Nicolae Mihai*

Abstract

Mi-ar plăcea ca, într-o seară,
Să iau o parte infimă din selenitate
Și să ți-o pun în mâna rece,
Să-ți fie ca un felinar.
Mi-ar plăcea să aud stelele fremătând pe boltă,
Să cânte la comanda unui dirijor ciung fericirea într-un singur
glas...
Atunci când ultima noapte
Își așterne maramele peste universul
Presărat cu lacrimi de sedef...
Mi-ar plăcea să transform întunericul
Îndrăgostit de sufletul meu dizgrațiat
Într-o rază de lumină sihastră
Și ea să lumineze calea
Pe care stă scris cu litere de tină și mucegai
Numele tău sfânt...
Mi-ar plăcea să botez întunericul
Scăldându-l în adâncile ape ale luminii,
Să-l fac să scânteieze precum un diamant
Și-apoi să îl arunc în foc
Și să-l dăruiesc valurilor mării;

Și, ca o jertfă antică,
De pe stânca ce străjuiește veșnic

Abisul în care încă licărește
Tăciunile arsei mele virtuți,
Să mă arunc orbește, să nu văd
Decât în oglinda apei, lucie,
Chipul tău indiferent și rece ca o marmură...

Meditație întreruptă

Sunt în lume multe lucruri ce ne par revoltătoare:
Monștrii ce se-ascund sub măști de-s frumoși ca rupți din soare;
E o luptă permanentă, ca dintre bine și rău,
Dar din care curge sânge numai din sufletul tău.

E o lume repugnantă, foarte plină de penibil,
În care visele mor, aruncate-n imposibil;
Surâsul morbid al urii pe toți ne batjocorește,
Pe când setea de putere crește, crește și iar crește.

Clovni pândesc la colț de stradă, chiar și la televizor;
De pe scaunul puterii, ne varasc în jocul lor.
Ciocănim la poartă milei, care este încuiată,
Iară jocul anarhiei nu se-ncheie niciodată.

Străzile-s oglinda lumii - ce privesc hilară!
Vagabonzi ce suflă-n pungă și târfe seară de seară.
Pe când ei se tot agață de idealul tricolor,
Cerșetorii fac avere din pomana proștilor.

Neavând cum să trăiască într-o țară de plugari,
Au plecat prin țări străine și au ajuns căpșunari;
Suntem sătui până-n gât de snobism și de prostie -
Mă întreb de ce e viața o eternă comedie...

Când le pomenim de spirit, râd de noi ca de nebuni.
No. 1 în top manea de vreo patru săptămâni;
Muzica lui Bach le pare un absurd concert de lupi,
De-ți vine s-o iei la fugă și-n bătaie să îi rupi.

Poetul moare de foame, scriind versuri în mansardă,
Ce-a tiparului lumina niciodată n-or să vadă.
Duc cărțile la gunoi și-apoi dau *sign in pe mess*
Și tot ei mai au tupeul să vorbească de progres!

S-a născut o nouă artă, mai mult decât națională,
Se cheamă "pornografie" și deja e prea normală;
De la sânul purității toate odraslele fug,
Ducându-se pe fâgașul încurcat trasat de vulg.

Plâng cu lacrimi mari degeaba bocitoarele femei:
Ei își fac propria lege, ei sunt proprii dumnezei.
Plebea tot la jug rămâne și degeaba se agită,
Fiindcă nicio faptă bună nu va fi... nepedepsită.

Într-un ungher dintr-o lume care încă viețuiește,
O fărâmă de speranță foarte rar mai licărește;
Fiindcă așa îi este soarta, să nu moară niciodată,
Aducând un pic de vlagă în mulțimea leșinată.

Cu sarcasm privesc spre care cred -mi aparține.
Nu o-ntreb dacă vreodată o să fie totul bine,
Știu c-odată și odată binele va triumfa ,
Chiar dacă ziua aceea mulți nu o vom apuca.

Suntem meșteri cuvinte, alții nici ne întrec,
Dar toată oratoria e umbrită de eșec.
Astăzi, singurul refugiu îl găsim în ironie:
Plec la dezintoxicare, căci am antropofobie.

Rigor mortis

Atunci când sfâșiam cămașa morții
Și îmi legam cu ea rănilor nevindecate,
Ai apărut tu, fluture albastru,
Și-ai presărat pe ele polen de vise,
Ca niște prafuri cu puteri miraculoase.
M-am ridicat,
Am supt ultimele picături de sânge de pe podea
Ca să șterg definitiv semnele bolii
Și am privit spre cerul spre care tu zburai,
În ziua apoteozei mele, zi de mai.

Pe pragul casei era praf uscat
Și urmele pașilor Morții, încă vii,
Am vrut să îi urmez, dar erau labirintini
Și amețeala de după boală încă persista,
Ca un iz pregnant de acetonă.
Am ridicat capul și m-am văzut plutind deasupra carelor
Trase de boii placizi pe drumurile de piatră.
Pluteam deasupra caselor mărunte cu acoperișurile tremurând,
Pluteam deasupra poamelor prea vremelnic căzute,
Pluteam deasupra lui Moș Sandu, ce mă privea ca pe un OZN,
Pentru că sclipeam în culori electrizante,
Ce umpleau bolta de-un nefiresc laconic
Fiindcă umplusem de acolo, de sus,
Buzunarele păstorilor ce se întorceau de la pășune
Și ale bătrânelor ce dăruiau senectuții trupurile lor trecute,
Cu poncifuri, copiii cărora le lăsasem moștenire
Ființa mea cea veche, în întregime...
Și fiecare a primit o parte veche din mine...

De jos, fetițe de școală-mi făceau cu mâna,
Iar eu le trimiteam înapoi drept răspuns
Câte o bucățică dintr-un nor,
Pe care ele-l înghițeau, neștiutoare,
Că pe o vată de zahăr venită din cer.
Tu erai tot mereu deasupra mea, cu veșmintele tale albastre
Și la atingerea pragului dintre pământ și cer,
Mi se părea că văd tot pașii Morții de lângă pragul casei mele,
Dar îi vedeam pierzându-se ușor,
Ca un vis dulce și îmbătător...

Simțeam în ființa mea ce alerga cu fluturile
O atingere masivă, ca de ictus apoplectic
Și strălucirea pragului îmi pătrundea prin tălpi fără să sângerez
Și fluxul ei îmi inundă lăcașul spiritului sub o presiune
gigantescă
Încât suflul explodează din mormântul său ca un dop de la o sticlă
de șampanie
Și se împrăștie în mii de stropi, iar tu, fluture, râdeai, roind în
jurul lui,
Iar bolțile au crăpat de atâta dans, căci tăria din mine le-a
îmbătăt.
Fiecare picătură strălucea mai puternic decât cealaltă,
De parcă ieșiseră de sub un duș divin, sau de sub foc
Și-n fiecare eram eu, mai frumoasă ca niciodată,
Căci fluturile mă sărutase pe frunte și eram ușoară ca un fulg,
Iar jos, se prăvăleau neputincios,
Mormântul sufletului meu, mai rece și tăcut ca o grotă săpată în
calcar.
Toate cuvintele dintr-un trecut pierdut
Îmi circulau nervos prin măruntaie
Și le zdrobeau ca un ciocan
Nu mai conta, nu mai avea de ce să mai conteze,
Curând, a mea renaștere avea să se serbeze...

În timp ce voi căutați un răspuns,
Eu iau în primire cheile palatului meu de agate
Spre care fluturele albastru m-a condus
Și voi nu știți, nu banuiți că văd de-aici
Minuni ce se sparg înainte ca voi să le atingeți
Spre cele două infinituri ale sferelor fug rămășițele din ele,
Așa cum rămășițele din mine au fugit spre vidul de pe Pământ,
Căci iată! Patul bolii mele tot nefăcut rămâne,
Și-n încăpere nu mai miroase a sânge,
Nici a cadavru descompuns de vreo trei zile...
Miroase a polen de orhidee,
Miroase-a haine noi de vise,
Miroase-a umbră ruptă din tenebre
Miroase-a piele din jacheta neagră a Morții...
Moș Sandu-ar vrea să-i mai hrănesc cățeaua costelivă,
Dar n-are decât să privească în continuare OZN-uri;
Babele violate de senctute apar la știrile de la ora cinci
Și ciorile croncâne pe firele de telegraf purtându-mi gândul spre
setea mea faustică.
Veracitatea morții mi-a coroborat odată pentru totdeauna iluzia
vieții,
Ce-nșelător e maniheismul uneori!
Ah, tăcere. Cuvintele asurzesc sângele uscat de pe podea -
Se vede că n-am curățat destul de bine.
Pietrele îngheață, luminile de sus persistă,
Moș Sandu s-a specializat în ufologie.
Cortegiu restrâns. Ploaie de mai
Și prima noapte ce-o petrec în Rai...

ADRIAN MATUȘ

Într-un ton ușor bacovian autorul închină un "poem cerbului rănit", care "îmbătat cu metadonă" "vrea să se furișeze printre mesele/turtite...". Jucându-se cu oximoronul se apropie de nichitastănescienele "necunoscute din spatele lumii" și "reface aripa insectei într-un "vis dintr-o sferă".

✦ Elena Bostan

O poezie a urbanului care surprinde degradarea vieții, sentimentul tragicului este accentuat prin refrene incantatorii.

✦ Ioan Dănilă

Poemul cerbului rănit

Toamna își cădea blestemul pe frunze
prea bolnave și istovite de greutatea lumii, iar
prin vis, pășește cerbul, îmbătat cu metadonă.
Frivol și temător, vrea să se furișeze printre mesele
turtite, pline de
fum difuz și trist, spre un colț
mai optimist.

vânătorul intră în barul plin de
bețivi de joasă speță. Împușcă cerbul
duce visul în spinare spre o hidoasă taină a
coșmarurilor cu toamnă,
albastru stins, neaprins de nicio brichetă uitată
de vreun fumător.
cerb rănit, ce fugi înspre poli, uitaseși că
vei îngheța și vei dori ecuatorul nostru!
cerb rănit, cerb rănit...

Fericirea durerii

Oprim topirea dintre sârma ghimpată
ce înconjoară lagărul topit de o rudimentară ură
împotriva ceasului nestins.

Stingem privirea unui ochi nestins de propria
mea vanitate care arde între iad și
un pământ (de altfel, tot un iad , un cerc suplimentar
la "divina comedia"), articulăm
necuvintele din
spatele lumii
arse de soare
și de așteptări neatînse.

Păziți de propria noastră temătoare moarte
de alte deveniri.. stingem deocamdată apa cu puțin foc
de tabără din jurul indienilor călători, iar
pofta vine mâncând, dar
ura? vine iubind din disperarea vieții
de apucarea ei cu dinții caninilor!
fericirea din dugheana huliganilor și
mizeria șanțului și voma bețivilor.
da, și din purpuriile răni ale propriilor noastre suculențe,
din covorul alb al durerii, am putea
striga a fericire!

Dublu

În alt trup, își vedea propriul chip,
timpul topea aceleași ticăituri minuțioase
de ceas ieftin, cumpărat de la o
tarabă cu pete jechoase.

Distruse clădiri își arătau timid fațada,
roasă de timpul scurs din vremuri ancestrale,
când nu era nici Torquemada
Desigur, nici canale nu erau.

Oglinda se mișca,
spațiul se strângea:
blocuri, își uneau canalizarea,
cărămizile își ardeau atomii,
sunetele trozneau dintr-un timp al nesperatului
zgomot, iar apoi tăceau...

Stătea cu lucirea-i doar în față:
ochii fără de culoare, doar sclipire
de chihlimbar...lămpi dispuse spre topire
spulberau o zvâcnire,
ce se dorea a fi o ultimă viață.

totul era din cvintesență..
aerul-distilat, focul-rafinat,
pământul-îngropat,
apa- udată... Doar două imagini,
de aceeași față lipite... și pur
de jur-împrejur.

Visul într-o sferă

Astăzi s-a spart un vis asemeni
unei galante bule de săpun ce încearcă evaziv
să cuprindă cerul.
Găini turtite, pui ieșiți din găoace
talcioac,
vechituri,
țigănie și țigări- dulce imagine a degradantului.

Încerc din răspuseri să
cuprind cerul cu el,
să refac găinile, să pun puii înapoi
în preafrumosul ou pascal.
Talcioacul devine supermarket-
vechiturile-inedit,
țigănia, elită a societății.

Îmi apare-un pui de căprioară,
sau libelulă ce trăiește doar o zi?
Șoptește, stins tristul Adevăr:
mă încununează, ascult
tac, recunosc, ascult.
Aflu, însă doar pentru o secundă:
Bula de săpun s-a topit.

Refac aripa insectei,
ochiul blajinului mamifer;
Însetat, ajung la robinet,
Îl pornesc, ciudat mă întreb:
De ce curge doar apă?

Florina Hagimă, Pastel

IOANA POPOVICI

Autoarea trece, minulescian sau sadovenian, prin "orașul în care nu se întâmplă nimic" pentru a constata boem: "cuvintele noastre rămân fără cuvinte", "trăind la modul conjunctiv" încearcă să "bea doar luceferi" într-o strădanie, uneori, nichitastănesciană cam forțată, dar talent există.

✎ *Elena Bostan*

Deși imaginația este dirijată artificial, versurile alcătuiesc o sinteză ideatică originală.

✎ *Ioan Dănilă*

Și crezi că ești îndrăgostit

ne prizează vara lacom pe nările ei diforme
ne irigă zemos gândurile galbene

ni se-ncâlcesc păsări colibri în păr
iar moartea le trosnește în zâmbete ușor

până când
clișeele se-mbină perechi în podul palmei
până când....
cuvintele noastre rămân fără cuvinte.

.....
e-o dimineată în fiecare clipă.

nightjack

[once in a blue moon]

Fluctuațiile ceaiului de ceață se scaldă-n carourile cămașii tale din fiecare seară

Când îmi strângi sinapsele de pe grindă, le calci și le apretezi ca și cum n-ai avea nevoie de-o soție

Modulații în ulei incandescent - strada te invită să beți împreună o ceașcă cu apă de robinet

Suntem prea ieftini, suntem prea prieteni

Ți-au ieșit plămâni prin piept ca o a doua piele
Mă privesc curioși dintre vine roșii

Tu nu exiști, îți spun
În timp ce te dezintegrezi
Banchiză cu banchiză

La polul est am fi pariat aceeași înălțime.

microplanuri

în orașul în care nu se întâmplă nimic
ziarele se degradeaza mol cu mol
în vitrina de ieri

în orașul în care nu se întâmplă nimic
pisicile cresc în copacii
de unde oamenii au uitat să le mai culeagă

în orașul în care nu se întâmplă nimic
viața-i un preludiu și doar atât.

Trăiesc la modul conjunctiv

când nicio hotărâre nu-mi aparține cu adevărat
DECID să nu mă culc,
să stau trează,
ca și cum aş urma să iau premiul Nobel pentru
asta.

să-mi stâlcesc ochii-n umbrele ce se lipesc de colțurile camerei
ca mucegaiul de pâine

să imit scârțâitul epileptic al ceaiului- nu de tei
(asta beau doar luceferi, zic ei)

să mă gândesc cu ce-o să mă-mbrac

mâine

Când copii mor de foame în Africa

Când ghețari se topesc în Antarctica

DAR < ei nu cunosc

vocea lui Tori

de narcopal >

keepsake

poluezi mediul stări pliateîndoitemototolite sub-nu-tri-te

*cauți
un zâmbet
de lămâie
pentru
ceaiul
tău?*

*iubește
mă
doar
cu
mâinile
uscate*

*ai cereneală
în loc de
oase
e proaspătă
îmi
place.*

Ex Libris

Concursul Național de Creație "Vasile Alecsandri"

Simona Ștefania Burdulea, *O noapte la țară*

ELENA RUSU

*Autoarea jonglează cu metafore și construcții inedite.
Abordează tehnici diferite, e un suflet "torturat" de nevoia de a se
identifica.*

✍ Elena Bostan

A alege

a alege
să fiu pe marginea prăpastiei
sau dincolo de ea
depinde doar de tine
de mine nu mai depinde decât să respir
că restul e treaba ta
sunt doar o ipostază
nevăzută pigmalioniană
care mă conturez în imaginație
nu pot trăi. nu pot să văd lumea
bine că tu m-ai ascuns în tine
că nu mă risipești. nu împarți

am devenit nisip strâns într-un borcan
cu capac în care ai lăsat două găuri libere
să văd. să respir.
nu știu de ce m-ai închis
dar e bine
pentru că marea era rece
și umedă
și algele mă gâdilau.

a alege
să fiu pe marginea prăpastiei
sau dincolo de ea
a depins cândva de mine.

Iarna e pentru noi doi

inima ta singură
tremură până în ventricule
te-ai ascuns în iarnă
prin zăpadă plutești solitar
și te simt
în spirală cum te rotești

dar nu știu unde
s-a pierdut trenul întoarcerii
acasă nu mai știi
și fără lacrimi
ai înveșmântat tăcerea mea
înăuntrul tău
hei, sunt eu...

ai grijă
de fulgii care te prind singur
iarna e pentru doi
dacă mă lași
te pun pe un pedestal idealistic
fără să te venerez
dar să știu că nu mai pleci de acolo.

iar omoplatul tău
îmi ține unghiile lipite de el
până la sânge
nu zici nimic
fulgii te deprimă
înțeleg...

dar tu
iei sania și pleci
într-un ocean de gânduri
în care viscolul mi-l lași mie
fără să mă lași să accept măcar
iarna e pentru doi
dar dacă mai repet
mi se usucă buzele
de la ger. am plecat.

În rândul 2

Ai trăit mereu în primul rând
iar rândul 2 te-a ajutat
să-ți găsești nemurirea
când nu o căutai
și în rândul 2
ai fost fericit
îți curgea viață prin vene
îți curgeau gândurile prin creier
și erai dependent.

Ai trăit mereu în primul rând
iar rândul 2 te susținea din spate
prietene, prieten drag îi erai
te încălzea iarna
și nu punea picioarele
pe spătarul scaunului tău
era respectuos
mereu ajungea înaintea ta
aștepta
și îi omorai așteptările.

dacă te-ai fi dus

în rândul 2
ai fi pus picioarele
pe spătarul scaunelor
din rândul 1
cu siguranță erai cu cineva

prea târziu;
rândul 2 plecase din spatele tău
și nu te așteptai
să-ți pice scaunul pe spate
să te ridici
să te așezi în rândul 3
unde nu aveai în față
spătare de scaun
pe care să pui picioarele.

Pe lângă chiuvetă

Dacă chiuveta mea
nu s-ar muta mai la stânga
în fiecare dimineață de mai
și mai la dreapta
în fiecare seară de iunie
sunt sigură că m-aș fi
lăsat de băut.

Dar nu, încă beau
și chiuveta mea
îmi invadează vecinii
și mă umple de sânge
când nimeresc oglinda...
mahmură...

dacă chiuveta mea
m-ar face liliputană
s-ar muta în pământ
în cleiul magmatic al morții
și eu nu m-aș mai spăla
n-aș avea loc...

dar împruțită lumea cum e
liliputană și mahmură cum sunt
mi-am găsit locul
nu a fost greu
dar mi-am sacrificat chiuveta
am plâns
și am băut pentru ea.

Contemplativ

am simțit pielea ta de mătase
refugiindu-se în mine
fără să te ating
doar privindu-te
cum îți dezbrăcai pudoarea
și pielea ta ciocolatie
îmi trezea pofta de cafea

îți simțeam aroma
pe măsură ce mergeai spre baie
erai boem.
îți plăcea să fii privit
pe abdomenul tău
se contractau ușor mușchii
ca la o atingere de coardă

exprimai senzualitate
când pășeai încet
când țigara îți atingea buzele
și inspirai toxinele în piept
cu nesăț;
mă bucuram de tine

erai sentimentul de întrebare
al vieții mele adolescente
epicentrul lumii în care
prea puțini trăiesc
prea puțin trăiesc

și dacă
îți pierzi sensurile
voi suferi

te rog,
nu îmi provoca suferință
lasă-mă doar
să contemplez
în taină
pielea ta ciocolatie

și să te simt
refugiindu-te în mine
chiar dacă
trebuie să închid ochii
să fumez o țigară
și să te simt
[prea intens]
virtual.

MIHAIȚĂ STROE

Confesiunea amplă a autorului este expresia unui zbucium interiorizat, a unui individ care trăiește revelația că "viața e un vis cu margini".

✍ Ioan Dănilă

Poeții triști

Ce știi tu lume despre poeții triști ?
Le bați numele în cuie
Ii ascunzi în beciuri
Și îi îneci cu otrava din inimă ?
Bine am venit în infern!
Lângă Aligheri ne arde muza
Și-al treilea ochi ne orbește vederea,
Ce zic eu, fals poet ?
Ce zic eu ?
Îmi încurc tristețile prin praf
Și calc pe orgolii tocite ...
Omenirea ? O să-și piardă și viața în sângele negru
Când voi zgâria marmura goală...
De ce ? De ce ?
Am un singur cuvânt ,
L-am strivit , ia- l înapoi...
Talant

Acum că m-am dus
Mă simt condus
De-același flux ce m-a adus

Pe pământul nesupus...
Celui de Sus...

Iată ! Acolo este luminița !
Acolo ! acolo este credința !

Trebuie să ajung acolo
Trebuie !

Dar vai ! Nu mai am timp
Pe unde s-o apuc ? ...
E așa întuneric aici
Iar acolo...o lumină de licurici..

O viața a trecut pe lângă mine
Și eu pe lângă ea...știu bine
Că trebuie să o salut...
S-o întreb ce mai face fără să uit
Că deși e la mine, nu e a mea.

E doar un împrumut
Căzut
De la Cel Preaînalt
E cel mai spornic talant ...
Toți îl primim pe rând...
...mulți îl îngroapă-n pământ...

Ancuța Diana Ghicu, *Gerul, o mireasă moartă*

Prizonieri

Pentru ce-mi plângi, ochi, în lacrima de sticlă ?
Pentru ce-mi strângi brațele prieten ? Nu ți-e frică?
Pentru ce , sărut , mă atingi pe buze
Și apoi din vină, vinovat ceri scuze ?
Pentru ce , strânsoare brațe ții întinse
Pentru ce miros pe floare stai plutind în vise
Pentru ce iubire , inima îmi ceri
Fără siguranță ...tot iei prizonieri...

Simt revelația

Simt revelația în cărți închise
In care n-am puterea să citesc
Cuvinte hieroglifice înscrise
In alt registru decât cel omenesc...

Căci dacă adevărul ar fi stat în vorbe
Ori în simțuri sau imagini
N-am fi găsit sensuri în probe
Ci între rândurile unei pagini.

Cunoașterea nu e doar citit...
Și traiul nu e text să-l macini...
Căci îți vei da seama într-un sfârșit
Că viața e un vis cu margini...

ALEXANDRU ȚANȚU

*Interesante, ca un puzzle pentru cititor, versurile provoacă
la o captivantă gimnastică intelectuală.*

✎ Ioan Dănilă

Homo Illuminus Transmisiunea I

Iată-mă, iată,
Introducerea unui duh lipsit de-o soartă,
Dintr-un spațiu vid, lumină moartă.

Toți cerșiți istorisirea,
Dar aici constă-mi uimirea,
Am aflat în ast repaus al iluminării
Că toți, voi toți, noi vechii toți
Fost-am sclavi subliminării.
Și-atunci, țin minte, am dedus,
Am fost purtat pe sfori ca-n vis,
Fost botezat Illuminus.

Și m-au scăldat 'n-uranium și simboluri,
Înălțat-au Babiloane – acum goluri.
Uite-mă, făr' a ști de ea Duminică,
Chircind conturu-mi în forma platonice –
Atât de-abstractă c-ai vrea s-o crezi,
Hologramă anonimă, s-o urmezi...
Fără rost, ea mă murează,
Eu, al său nucleu mort și unicat;
Iluminarea nu voi a ști cât mai durează,
Timpu-aici e nesticat
De teorii și punct-evenimente-ori calculat.

Simona Alexandra Duțulescu, *Visând în primăvară*

Homo Illuminus

-

Transmisiunea II

Iartă-mă, dar iată dar,
Spovedania vechiului avar,
Testamentul nostru milenar.

Ce nimeni n-ar fi regretat
Mai mult ca toți am adunat;
Astăzi eu returnez prin prezentă transmisiune
Tot, într-una misiune:
Trăsnet celor fără' de soare
Și-arbori celor fără' de fii,
Hrană lor, lăsați să moară,
Să-i bocească pe nevăzătorii...

Consumați încet de cină, tăinuit,
Serviți cu setul de pungașul înrobitor –
Din Golgota la Golgota aud glas,
Strigă „Iată nouă, nu cercetați, alas!”
Iar Babilonul fu-mpușcat
De cartușe de carbon, foton mascat;
Scena fu demult jucată,
’Sta-i ziua de judecată...
Cum-necum am fost închis la graniță-n Nirvana
Iar alții-au plecat capul,
Capul și nu ochii și-au-ncheiat pe veci sutana.

Homo Illuminus

-

Transmisiunea III

Ia și du-mă, Doamne,
De pe scenă-n câmp de brumă,
Las' să-mi moară replica din urmă.

S-au ascuns... și Adam ș-Iluminații,
De cortina roasă de păcat,
Și-au decis numai să strige răspicat
C-o revoluție poa' să-nvie-un vis,
Să-i azvârle pe profani 'n-abis...
Și vălul a fost depărtat, c-un rost și-o misiune:
S-adun robi cu lanțuri grele,
Să smulg vulturii printre zăbrele.

„Numai cu-anonimi poți duce-o rebeliune
Iar orbului să-i oferi a ta viziune...”
Totu-a fost să fie-un set de-aluzii,
Și s-au regăsit cu toții prin iluzii...
„Iluminarea urmează să se-mbine
Cu ceea ce de noi nu mai ține...”
Și-adevărat, limitele și-au atins,
Lumea voia doar un nebun învins.
Și-astfel toți pionii-au dezertat,
Iar în pragul propriei Renașteri,
Sub flămândul candelabru-am abdicat.

Homo Illuminus

-

Transmisiunea IV

Luat-am arma sorții
Și-am curmat durerea mie,
Dragostea ce se prefăcea vie!

S-a plătit datoria necurată
Prin cruțarea neregretată.
Și-au uscat sufletul de lacrimi grele,
Cerându-mi să rămân cel atins de tot;
Le-am întors privirile cu foc
Și i-am luat să-și răstignească visele de-ale mele –
Ale lor în ale mele loc.
Visele noastre toate-au-nvins focul...

Și-au auzit că duhul fu reînviat,
De-aste șapte strigăte glorioase!
Și-apoi toate șapte-au-nchis în șah mat
Pe Helm, Madonele și Eva, furioase,
Devenite sclave principe, supuse-n dar...
Cu „Vivat Novus Ordo Seclorum”,
Scriș din frunte până-n leagănul vieții vid,
Mama ne-a dat praful insipid,
Și cu prima noastră-nghițitură
Am uitat de dor de-amor sau ură,
Nici de-a lumii temătoare gură...

Homo Illuminus

-

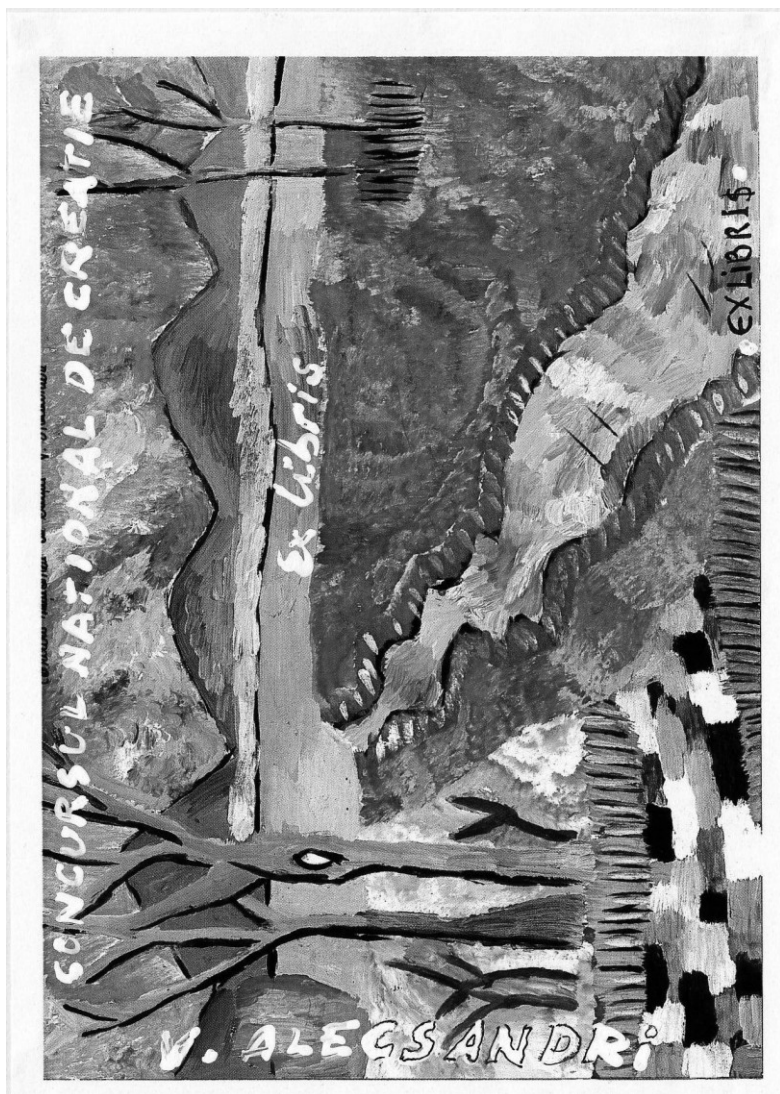
Transmisiunea V

Și-apăs iar butonul 'cesta,
Gândurile mele-au părăsit simetria,
Stop. Mi-au identificat vesta.

„Liniște, să știi că sunt cu tine”,
Nu i-am știut calea și nici vrerea,
Ne-a descris doar ce-acum pare să vină,
Am crezut că ne-mpărțășea durerea.
Și-a deschis aripile-mbrățișare,
S-a scoborât c-un ochi deschis în frunte, aurit,
S-a numit ca cel de la-nceput râvnit...
Acum morții se răsucesc și „Doare... doare...”

Șase sute-n rânduri șase, cu-el în frunte,
Semnalând cu sceptru-n marșul imnului de-oroare,
Aducând cu el lumina-nchisă-n cel de-al doilea soare,
Soare negru, așezat pe trei picioare pe cel mai vechi munte.
„În onoarea Noii Ordini Mondiale” strigă îngerii în cor
Și cu ei și noi, privindu-i pe demenții care, iată, mor;
Final, acesta e-nceputul cel promis de-astă coroană,
Turnul său de veghe-a renăscut pe pământ originar;
Așteptam, crezând c-altul ne va vindeca de rană,
C-altul ne va oferi lumina vie-n dar...
Și-astăzi, ieri și mâine, a venit.

Ce-am avut de spus despre trecerea-n lumină
S-a sfârșit acum, cu sosirea-n cea de-a cincea dimensiune.

Alina Pitica

LEONARD URSACHE

Autorul caută "în zona de umbră a sufletului...„sfinți” mai disciplinați, mai serioși și mai profunzi ” cu care să se apropie de Dumnezeu. Sărind ”peste zidul de tăcere, caută în cărți ”o taină a zămislirii poemelor” și ajunge, prin Eminescu. în lumea haikuului.

✎ *Elena Bostan*

Dedublarea subtilă, exotismul prelucrat în cheie religioasă, dexteritatea în versificare, anunță un poet format.

✎ *Ioan Dănilă*

Texte lirice cu accent pe trăirile afective. Dimensiunea religioasă are un aspect modern, ușor romanț ios. O poezie a reflexiei cu irizări de concreteț e surprinzătoare.

✎ *Nicolae Mihai*

Unsprezece cântece funerare

In colțul din dreapta
al camerei,
în zona de umbră
a sufletului meu
veghea, suferind de caldură,
Sfântul Iosif;
Nu știu de când
stătea acolo, singur
de parcă dobândise
înțelepciunea așezării fiecărui lucru
Știa,

fără să-si dea seama,
ce visează copii,
unde merg ploșnițele in pelerinaj,
dar nu știa că
"mama nu va mai pleca niciodată din România"
Sfânta Fernanda,
cuvioasă si distrată,
visa la nemurire,
iar Sfânta Varvara,
dupa ce ocrotise toți minerii
si binecuvantase
lămpașele, târnăcoapele
și silicoza
se pregatea să susțină că
"tata nu va mai pleca niciodată din România"
Iată de ce
sunt îngrijorat, trist si revoltat
deoarece toți
au un caracter frivol
și oarecum pueril.
Aș fi vrut să fie
mai disciplinați,
mai serioși si mai profunzi
Dar totul e inutil
Acum
Cand stiu că
"Dacă mori nu vei mai pleca niciodată din România"
In veacul vecilor. Amin!

Te știi! Te cunosc!

Când
ma simt parazit de oameni
încerc
sa mă apropii de Dumnezeu.

Știu
că n-are timp,
iar eu
sunt prea puțin important.
Cu toate acestea
-gânganie sau uriaș-
am și eu
umbra mea!
Deschid o ușă
și mi se strigă:
-Intră, te cunosc!
Sar peste zidul de tăcere
și indiferența
și ajung
pe câmpul alb și sterp,
unde
turnul bisericii
îmi întoarce umbra strigând:
-Te știu! Te cunosc!

Am aflat

Am aflat dintr-o carte
că există
o "taină a zămislirii poemelor".
Asta o spunea
unul bătrân și înțelept
care se numea Platon.
O altă carte
imi deslusea nevoia
de a apăra "Poezii
care au har și entuziasm
asemeni profeților-profeți
sau prorocilor".
Asta o spunea
un alt bătrân înțelept

care se numea Socrate.
Ca să aflu
ce este Poezia
l-am citit pe Eminescu.

Nu ucideți copacii!

Mă torturează moartea copacilor
și golul lăsat
în locul arborilor asasinați
Vidul
deschide drumul neliniștii
și mă văd altul
Oamenii
nu mai sunt la locul lor,
cerul s-a dezgolit
și stelele s-au ascuns
speriate
în lacrimile ierbii.
Îmi caut oglindă
și-n ea
văd cu spaimă
încă un copac muribund.
Atunci
mă-ntorc spre ochii copiilor
și văd,
înălțându-se dreapta
spre cerul cuminte,
PĂDUREA
și zic:
-bucurați-vă, oameni buni,
suntem salvați!

Concursul Național de Creație "Vasile Alecsandri"

Ex Libris

Ana Maria Răuță, *Mesteacăn la marginea pădurii*

Haiku

Stea căzătoare-
Șarpe albastru, duios
Inghite drumul.

Haiku I

Stranie floare-
Cicoarea rebel[
Timidul oftat.

Haiku II

Calc păpădia-
Ritmul valsului alb
Calea Lactee.

Haiku III

Plânsul paiatei-
Mânușa cocorului
Pierdută rima.

Haiku IV

Greaua armură-
Obrazul copacului
Pecetea frunzei.

Haiku V

Palid curcubeu-
Plansul ciudatului rău
Albastra geană.

ANCA VARARU

*Stăpânește un limbaj poetic ales și mânuiește bine metafora.
Dovedește cultură și ușurință în asocieri lingvistice inedite. Uneori
supralicitează.*

✎ Elena Bostan

Orizont închis

Lumea și-a pus capacul.

Căile, ferestrele și ușile,
zidite-au fost și zăvorâte-
furate-au fost și visele,
iar limbile lăcătuite.

Lumea nu mai e lume –
e deținutul cosmopolitan
e sclav politic și maidan –
tranzacție ambulantă de suflete.

Materialismul e Sion,
Omul vizitator în propriul gând

Telecomanda blochează
Un ultim neuron,

Peretele tăcerea înviază.

*

Statuile pe raft au fost grupate
Nu după rang ci după faptă
Un vânzător distinct le-a însemnat,
Judecătorul va da pedeapsa dreaptă.

Afaceri...

Fericirea și tristețea fluctuează
Intr-un fel de... piață financiară
Unde fiecare preț și-l are.
Când una urcă alta coboară

Niciodată nu sunt în linie

Orizontala e pentru starea dintre

Real - ficțiune static - acțiune
Iubirea
e suspendată undeva în vârf
cu Ura mereu în umbra ei
de nu e una nici alta nu e

Ying și Yang Ying și Yang

De n-are-o literă
cuvântului
nu -i mai înțelegei sensul
nici cărții de-i lipsește-o filă

Iar alfabetul nu s-ar mai numi așa
de ar lipsi litera „A”

Așa cum „A” e începutul
doar Unul e în univers
ce a creat pamântul
și nu invers.

Șah - mat

te-ai întrebat de ce nu poți
privirea-n urmă să-ți întorci?

de ce

- o clipă acum trecând-
să nu fi spus acel cuvânt?
iar hotărârea ce ai luat-o

de ce

atunci ai regretat-o?

dezamăgit pășești spre-ntunecat

colț de rai pierdut, stricat

e jocul ce l-ai jucat

atunci

cum ai putut pionul sa-l arunci?

și chiar de e neînsemnat

prin El mereu ai găștigat

acum pionul e regină

și regele pion

rugina

așezată pe coroana-i castă

regina-mpărătește-acum

peste împărăția vastă-i

sufletul

și l-a pierdut la șah

săracul

nenorocit în gândul său străbun
privește-acum spre calea sa nebun

că a pierdut un joc al vieții

și viața pentr-un joc

Mă chemi : sunt înger și cânt

Aripi de lumină-mprăștiată
În colțurile sufletului meu
Sunt înger și cânt
Când am pentru cine

Sunt eu și umbra lângă mine

Cu aripile zgârii văzduh înseninat
Cobor încet zănatic
Mă chemi și vin îndat

Marea liniștită și munții înalți
Ți-i așez în palmă

- netedă câmpie și strop de apă,
din care ființa se adapă -

Mă chemi și sunt înger
... Mă uiți: demon sunt și sânger.

Iubire te prefac
și dor de suferință

Palma mea străpunsă
de suliți și săbii
este galbenă frunză

Strecor în suflet chinul,
cu miere te ung
și-apoi cu veninul

Până când?

Îngerul strigat va auzi?
Va lupta cu-a mia față
Chiar de va muri?

Floare și spin

Rozele așteptau chemarea ciocârliei,
Iar eu chemarea florii.

Minunate-s căile impodobite
Cu lauri și liliac,
Plimbările târzii
În roșul cadillac.

O floare e cu mine
Un suflet ca de crin,
Îmbobocit
În vise albastre cu brațe de nuiiele,
Ce valsează cu noaptea
Pe fundal de Chopin
de țambal, de vioară și de pian

Lăcrămioare – sfioase rândunele
Împlețiți vorba și gândurile mele

Pădădie galbenă, suflet călător
Orhidee mândră, chip neiertător.

Atâtea flori și toate-s diferite

Floarea mea nu e nici una dintre ele
Nu este trecătoare
Nu-i nici asemenea.

Ce cauți?
Ce cauți,
În pământ străin ?
Când ea e lângă tine
Sub chipul unui spin...

Maria Alina Iancu, *Pe când eram în lume...*

ANCA MARIA VASILENIUC

Autoarea construiește un univers în care domină vizualul și obsesia timpului. Temele și motivele uzitate duc cu gândul la un romantism actualizat.

✎ Ioan Dănilă

Adiere de octombrie

Din frunzișul de raze castanii
aștept uneori să apară
buze reci scăldate-n roze,
să mă întrebe a doua oară
dacă tânjesc să gust norii,
să adorm pe un vultur,
sau dacă aleg ca muritorii
pășind, lutul să-l scutur.

De-aș atinge Soarele cu pieptul
i-aș stinge lacom căldura.
Orbindu-l, ar deveni Lună rece
plângând cu stele tortura
și noaptea care nu va trece.

Din trunchiurile împietrite
frunze se trezesc, în evantaie coboară,
sunt singurele frunze negre
care căzând în toamnă, nu pot să moară.

Mădălina Cruceanu, *Locurile de altădată*

Carouri

Vița de vie mi-a cuprins suflarea și tăcerea;
strecor nisipul prin pânză
și număr fire negre.

Pânza de păianjen a putrezit lângă mine
și nu mai pot să aștept căderea pietrei;
văd ură ieșind din orbite
și umbre care mint lumina
și ochi de senil care încă așteaptă.

„V-ați pierdut culoarea în măști.”

Ating valurile lemnului,
praful se orientează către nordul meu
și picură vin de trandafir din stâncă.

„Dar totuși mai sunt
din cei care înțeleg carourile.”

Pentru Gia(II)

E seară din nou în ochii mei,
pleoapele se zbat dureros
să sărute imaginea o dată
și încă o dată.

Ziua e la celălalt capăt al lumii, doarme,
mică, firavă, înghesuită într-o aripă rece.

Au coborât norii pe pământ
în fumul felinarelor oarbe,
ca să-ți încojoare trupul
și firele adânci de gând.

Copacii mor în somn adânc
în părul albicios al cerului
și eu mă uit în parfumul veșnic, al tău.

Simt că am mâini prea murdare
ca să-ți deranjez c-un deget chipul
și iese încet către mine
și asta știu doar eu.
când cu vocea noului răsărit
șoptești „mereu”;
sufletul tău are aripi adânci

Tablou

O inocentă fată își aprinde miezul
și își plimbă încet coroana.

E floarea-soarelui a nopții
și toate găngăniile cerului scorțos
își leagă lumina de a ei.

Copaci albaștri se desfac
conuri cad, se sparg, plouă cu inimi de lemn
Frunze albastre mor în trepte
-într-un vârtej osos vântul duce agonia.

Ochi albaștri își aprinde
statuia îmbrăcată în umbre albastre.
în aerul rece al nopții
ochii se topesc, inundând pământul ochilor mei.

Concursul Național de Creație "Pisile Alexandri"

DEBUT PRONĂ

Iulian SABĂU, *Lumea lui Alecsandri*
93

DIANA ANDREEA DIAMESCU

Situații dulci-acrișoare, în manieră Hallmark, pline de candoare. O lecție de inocență și speranță.

✎ Edward AVRAM

Îngerul gheții

Zăpada scârțâie ușor sub papucelul din piele roz. O umbră subțirică se apleacă pe malul lacului înghețat din apropierea unei căsuțe bătrânești. În oglinda lacului se zărește o făcucă îmbujorată, în centrul căreia se odihnește un năsuc cărn. Ochișorii migdalați de culoarea mugurilor de brad sunt scâlțați în picături de lacrimi cristaline. Buzele subțiri, aproape violet sunt mușcate delicat de doi dinți mărunței și albi. Pe obrazul stâng se alintă un zulf auriu, evadat din fesul roșu ce îi acoperă urechile miniaturale.

Copilul șterge conștiincios cu o mânășă groasă o mică parte din suprafața lacului înghețat. Se așază pe zăpada rece și umedă de pe mal. Privește cerul bleu-marin și începe să numere punctele luminoase ce se zăresc pe el. Se oprește cu numărătoarea la 10 și începe din nou dezorientată, uitând de fiecare dată ce cifră urmează.

Luna rotografie luminează un unghi al lacului și se amuză copios pe seama jocului fetiței. Ar fi vrut să o ajute să continue numărătoarea însă miile de ani și-au spus și la ea cuvântul, iar memoria este brăzdată de lipsuri.

„Tati, mă vezi?”

Aceste cuvinte rup tăcerea în care se cufundase natura odată cu instalarea nopții.

O lacrimă străbate obrazul înghețat al micuței și se oprește în colțul gurii, fiind cuprinsă de friguri. Copila oftează adânc...

- Ana, vino în casă! Ai să răcești stând acolo!

Acea voce ajunsese la copilă ca un ecou. Fetița se ridică agale și începu să alerge prin zăpada mare, până la căsuța bătrânească din apropiere. În prag o așteptă o femeie mărunțică, cu un chip foarte blând. Părul castaniu îi era legat în coadă, iar în vârful capului se zărea o panglică subțire ce îi aduna bretonul. Era mama Anei.

Când femeia văzu fetița alergând, un zâmbet larg i se așternu pe față. Îi puse mâna firavă pe creștet și un sărut discret îi pecetlui fruntea. Ana își șterse lacrimile aproape înghețate cu mâneca jachetei și fugi spre camera părinților. Ușa camerei se deschise cu un scârțâit înfundat.

În mijlocul încăperii se lăfăia un pat dublu din lemn vechi lăcuit. Într-un colțișor, în umbră era o etajeră încărcată cu tot felul de medalii și cupe de diverse mărimi. În centrul acelor premii veghea o poză înrămată a unui bărbat solid îmbrăcat în echipament de hockey.

Ana alergă până la fotografie, o înșfăca de acolo și se trânti în patul încăpător, cuprinzând-o cu amândouă brațele. Avea ochii umezi și scâncea ușor. Mama Anei deschise ușa încet și o văzu. O lacrimă îi evadă prin colțul ochiului fiind părtașă la suferința copilei ei. Se puse încet pe pat și o îmbrățișă. Cu un glas dulce îi spuse:

- Copila mea, tata nu se mai întoarce...

Ana deschise ochii și își privi mama, dorind parcă să îi smulgă o certitudine.

- Mi-a promis! El m-a învățat să mă țin de promisiuni, așa că trebuie să facă și el asta!

- Puiule, Doamne Doamne l-a luat pe tati să aibă grijă de El, acolo sus.

- Nu! El trebuia să aibă grijă mai întâi de mine! Mi-a promis că voi fi o mare patinatoare! grăi fetița, cu o urmă de revoltă față de divinitate.

- Vei fi... încheie mama cu puțină nesiguranță.

Nici ea nu credea ce a spus, însă a făcut-o pentru a-și liniști copilul.

„Of, Adriane, lipsa ta ne sfârâmă sufletul... ai plecat când aveam mai mare nevoie de tine... Ai făcut promisiuni pe care nu le mai poți onora și ai lăsat un spațiu gol în inimile noastre, în care răsună ecoul numelui tău. Ce poate înțelege un copil de doar 5 ani?” Aceste gânduri îi cutierau mintea femeii în timp ce își ținea fiica strâns la piept.

Ana mai privea din când în când poza și zâmbea. Se uita atent la trăsăturile feței, la ochii bruni și aprigi, la sprâncenele groase ușor ridicate și la zâmbetul larg ce-i dezvelea dinții dreپți și albi.

Ridică imediat căpșorul cuprins în ambele mâini ale mamei și cu un glas tremurând spuse:

- Era fericit, nu-i așa?

- Da, scumpa mea, era cel mai fericit tătic din lume știind că acasă avea o fetiță care îl aștepta cu nerăbdare, zise mama Anei, netezindu-i părul cu mișcări delicate.

- Pot lua poza în camera mea?

- Vrei să-i lași trofee nepăzite?

- Nu... dar... spune fetița fâstâcindu-se... vreau să stea mai aproape de mine, măcar în seara asta!

- Bine, fie! Îl poți lua, decise Ioana, mama fetiței, cedând privirii rugătoare.

La auzul acestor cuvinte, Ana țopăi din pat și fugi cu poza ținând-o strâns în brațe, spre ultima camera. Mănuța ei firavă apăsă o clanță veche și deschise ușa spre o încăpere îngrămădită. Un pat uzat ocupa o mare parte din cameră, iar în restul spațiului era îngrămădită mobila masivă, de culoare închisă. Micuța se repezi în pat, nu înainte de a pune grijuliu poza tatălui ei pe noptieră. Își trase pătura până la gât și închise ochii strâns. Cu un glas șoptit spuse:

- Noapte bună, tati! Vreau măcar în seara asta să te văd în vis și te rog să nu uiți să vii pe lac. Voi fi acolo.

Imediat ce termină de spus acele cuvinte, ochii i se relaxară, iar somnul o cuprinse.

Ușa cămăruței se închise cu un scârțâit discret, nu înainte ca Ioana să verifice dacă îngerașul ei a pătruns în lumea viselor.

Ceasul bate ora amiezii. Soarele mângâie tandru zăpada proaspăt așezată pe pământul înghețat. Albastrul pur al cerului nu este acoperit de niciun nor, iar lacul așteaptă înfrigurat prezența jucăușă a frumoasei Ana. Liniștea s-a lăsat peste întreg ținutul și totul e scufundat în zăpadă. Doar o umbră miniaturală străbate nestingherită cărărușa acoperită de omăt, făcându-și simțită prezența printre copacii seculari. Era un bulgăraș alb cu o codiță încolăcită și patru lăbuțe amortite. Se camufla ușor în pătura de omăt gros. Năsucul tuciuriu și ochii ca doi nasturi negri îl dădea de gol pe măsură ce înainta.

„Поч!” Ușa de la intrare se izbi și din casă țâșni un omuleț scufundat în hainele groase de iarnă. Cu aceleași ghetuțe roz, copila lăsă urme mici în zăpada umedă. Se îndrepta direct spre lac și cu o mișcare greoaie se trânti cu jacheta pe pământul acoperit. Începu să dea simultan din mâini și din picioare. Imediat după asta se ridică grijuliu, pentru a nu strica forma proaspăt făcută. Când se întoarse să-și admire „opera”, bulgărașul cu lăbuțe o privea direct în ochi, stând în mijlocul „îngerașului de zăpadă”. Fetița, văzându-l, uită de stricăciunea provocată de cățeluș și-l luă numaidecât în brațe. Își deschise hăinuța și vârî animăluțul la pieptul ei, pentru a-l încălzi. Micuțul cu blăniță se cuibări mai bine în brațele fetiței și cu un oftat adânc închise ochii adormind subit. Ana încheie cu grijă fermoarul gecii și intră în casă grăbită, ducând cățelușul obosit în camera ei. Ajunsă acolo, îl luă cu băgare de seama, îl așeză ușor pe păturica ei și îl ascunse sub pat, de teamă ca nu cumva mama ei să îi simtă prezența și să îl alunge afară, în frig.

La ora mesei, Ana nu mâcă nimic și își vârî două bucățele de pâine în buzunarul pantalonilor. Fură de pe masă ulcica cu lapte și fugi în camera ei, unde o aștepta cățelușul. Acesta începu

să mănânce lacom, intrând chiar și cu lăbuțele în mâncare, până la ultima firmitură. După ce ospățul se termină, Ana cuprinse cățelușul în brațe și cu un ton blând, îi șopti la ureche:

- De acum înainte tu ești Bulgăraș. Vei sta aici cuminte ca mama să nu te găsească, dacă vrei să nu îngheți afară.

Sărută delicat cățelul pe boticul plin de lapte și îl ascunse în păturica de sub pat. Ghiftuit de mâncare și înconjurat de dragoste, Bulgăraș adormi imediat ce Ana ieși din cameră să se asigure că Ioana, mama ei, nu e prin preajmă când aduce resturile. Întunericul se instalează repede. Copila fu vizitată de Moș Ene și adormi cea dintâi. Când Ioana intră în camera fiicei sale să îi spună noapte bună, luminile erau stinse și nimic nu mai putea fi detectat. Femeia, bătând prin zona noptierei, atinse accidental fotografia înrămată a soțului ei, care veghea încă la căpătâiul fetei, iar aceasta scoase un sunet strident. Ana era prea obosită pentru a reacționa, însă micuțul Bulgăraș își ivi boticul de sub pat, curios de musafir. De data aceasta, albul imaculat al blăniiței nu îl avantajează, Ioana detectând o pată mică, deschisă la culoare chiar lângă patul micuței.

Bulgăraș nu fusese intimidat și, demonstrându-și curajul, apucă vârful degetelor musafirului, în semn de protest.

- Ce m-a pișcat? spuse Ioana șoptit, ca nu cumva să trezească îngerașul.

Se aplecă cu băgare de seamă și, pipăind zona, simți o suflare accelerată. Inima îi tresări, însă făcându-și curaj, deschise lampa și văzu un botic alb mișcându-se continuu lângă piciorul ei. Revoltată de faptul că Ana i-a ascuns adevărul cu privire la cățel, o trezi numaidecât pe aceasta și începu să îi adreseze întrebări lămuritoare:

- Domnișoară, vreau să îmi spui ce caută acest cățel în camera ta! De unde îl ai? Când l-ai adus? Când aveai de gând să îmi spui de el? De ce l-ai adus tocmai în casă?

Fetița trezită dintr-un somn adânc bolborosi câteva cuvinte aparent fără legătură: „Bulgăraș, frig, lapte, păturică”. Imediat după aceasta, căzu inertă în perna moale și caldă,

ignorând orice reproș al mamei. Îi era imposibil să lupte contra oboselii, mai ales după o zi în care făcuse pe bona cu un cățeluș plin de energie.

Femeia lăsă puiul acolo unde se afla, însă, ca ultime cuvinte înainte de a ieși din camera micuței, spuse:

- Îți voi da la dispoziție toată dimineața să îmi explici!

Ușa se închise brusc, fiind trântită intenționat.

Dimineață, înainte de micul dejun, Ana ieși sfioasă din cameră, așezându-se prima la masă. Se gândea ce îi putea spune mamei pentru a o convinge să îl păstreze pe Bulgăraș, însă nu își mai amintea decât mici secvențe din întâmplarea de seara trecută. După câteva minute, în cămăruța mică numită bucătărie își făcu apariția și „judecătorul”. Cu o privire tăioasă și o expresie serioasă, Ioana se așeză la masă fără a scoate un cuvânt. Simțindu-se vinovată, Ana spuse cu privirea ațintită în pământ:

- Iartă-mă, mami! Am vrut să îi dau mâncare cățelușului.

E frumos și mie îmi place!

- De ce nu mi-ai spus de la început? o întrerupse Ioana pe un ton jos.

- Nu știu.

Sinceritatea Anei era debordantă. Nu știa să mintă, căci a fost învățată să spună adevărul întotdeauna.

- Îngerașule, știi bine că aș fi reacționat altfel dacă mi-ai fi spus. Nu am nicio problemă cu cățelul, însă sunt supărată pe tine că mi-ai ascuns asta, afirmă femeia mângâind delicat creștetul fetiței.

Această reacție a fost prima care i-a adus Anei un zâmbet discret pe buze, gândind că Bulgăraș va rămâne alături de ea. Cu toate astea, fetița ascultă cuviincios și din când în când aproba dând din cap afirmațiile mamei. Era conștientă că greșise, și lucrul acesta a determinat-o pe mama ei să își schimbe atitudinea și să îi dea o lecție folosindu-se de vorba bună, nu de pedeapsă.

Au urmat mai multe reproșuri pe un ton jos, însă bucuria Anei mocnea, căci era tot mai sigură că Ioana îl va accepta pe Bulgăraș. Aștepta cu nerăbdare verdictul și cu ochii mari și albaștri ațintiți asupra mamei sorbea parcă fiecare vorbă spusă.

După un timp, la masă veni și bunica Anei și află despre existența patruipedului. Bătrâna, persoană îngăduitoare, nu fu cu nimic împotriva păstrării cățelului, ba chiar susținea că bunătatea sufletească a nepoatei ei era nemărginită. Părul cenușiu, fața încrețită de trecerea timpului și statura mărunțică o făceau pe această femeie specială pentru Ana, ea fiind de cele mai multe ori aliatul sau protectorul ei.

După un șir lung de argumente pro și contra păstrării lui Bulgăraș, după multe negocieri și reproșuri, verdictul a fost dat: familia s-a mărit cu un membru. Bulgăraș va rămâne alături de Ana. La această veste, Ana sări energic de pe scaun și alergă direct la cățeluș, îmbrățișându-l puternic.

II. Amintiri frumoase și durere

În liniștea nopții, Ioana răsfoia un album vechi de fotografii. Praful se strecurase printre amintiri, însă fețele erau mai vesele, mai expresive și mai tinere. Faptul că principalul sprijin al Ioanei, Adrian, a plecat mult prea devreme de lângă ea, i-a produs o îmbătrânire accelerată, făcând ca la 30 de ani trăsăturile odinioară fine să se adâncească. O lacrimă amară îi traversa femeii obrazii rumeni, în timp ce gândurile îi zburau departe în trecut. Se gândea la momentele frumoase petrecute cu el, însă de fiecare dată acestea erau umbrite de aceeași întâmplare: cumplitul accident din timpul antrenamentului la hochei, care le-a schimbat radical viața. Nici măcar nu era acasă lângă ei. Se antrena undeva în Germania, pentru un meci important când moartea l-a surprins.

Ioana nici nu știa cu exactitate ce se întâmplase de fapt în acea zi, însă auzise relatările colegilor de echipă, care susțineau că din cauza unei afecțiuni la inimă a căzut ca fulgerat, lovindu-se

grav la cap și decedând pe loc, fără a mai avea posibilitatea acordării primului ajutor. Femeii nu îi mai rămăsese decât să își plângă bărbatul, adus după câteva zile în țară și să îi spună Anei că tatăl ei, persoana de care era cel mai atașată, nu se mai întoarce niciodată. Cu toate acestea Ioana își continuă drumul, mutându-se la mama ei în provincie și crescându-și fetița.

Acestea erau amintirile re trăite de îndurerata mamă atunci când se pierdea în fotografiile de demult, la doar patru luni de la coșmar. Privind cu atenție fiecare poză, femeia întâlnește o imagine cu Adrian dând lecții de patinaj Anei, pe când aceasta avea doar doi ani. Un zâmbet discret luminează fața înnorată a acesteia la vederea imaginii, știind că fetița ei a învățat mai întâi să patineze, iar mai apoi să meargă, această performanță datorându-se exclusiv soțului. Tot el fusese cel care sădise în sufletul ei inocent dorința de a „stăpâni gheața”, devenind o mare patinatoare, însă nu s-a putut ține de cuvânt, pentru că viața nu l-a lăsat.

Foarte multe gânduri și sentimente confuze îi străbăteau Ioanei mintea și inima, făcând-o să treacă prin aceleași greutăți sentimentale iar și iar. Cât despre Ana, încă mai întreabă de tatăl ei și, în momentele de rătăcire se duce la gemulețul de la bucătărie unde, cocoțată pe un scaunel, privește pierdută în zăre, așteptând ca eroul ei să se ivească dintre munți și să o strângă puternic în brațe, la fel cum obișnuia când era mai mică.

Un scârțâit ușor de ușă o trezește pe Ioana din visare, iar mai jos de clanță se ivește un căpșor auriu:

- Pot să dorm cu tine, mami? Am visat urât! spune cu o voce tremurândă fetița, în timp ce închide grijiuliu ușa. La ce te uiți?

- Vino lângă mine, puiule, și culcă-te! zise Ioana, ascunzând albumul de fotografii sub pernă, de teamă ca nu cumva acele poze să îi producă o stare neplăcută micuței.

- Dar, mami, vreau să văd și eu!

- Nu este nimic interesant aici! Ești prea obosită acum și e o oră târzie de stat la discuții!

Nici bine nu terminară de vorbit, căci din spatele uşii se auzi un scheunat subţire. Fetiţa sări numaidecât din pat şi, cu o mişcare smuncită, deschise uşa, cuprinzând căţeluşul supărat în braţe:

- E Bulgăraş, mamă! Poate sta cu noi?

- Doar dacă va dormi jos!

Ana îl lăasă pe micuţ jos şi îţâşni înapoi sub pătură, unde adormi câteva minute mai târziu. Lampa de pe noptieră se stinse, iar în cameră se instală întunericul, Ioana încercând la rândul ei să doarmă. Când totul în jur era scufundat în linişte şi beznă, un foşnet înfundat rupse tăcerea. Era Bulgăraş, care, plictisindu-se de dormitul pe jos, se cocoţă în pat lângă micuţa lui stăpână.

Aşa arăta un tablou de familie reuşit.

Dimineaţa se instală repede, iar atmosfera de afară era la fel de îngheţată ca pământul pe care era aşezat omătul gros. Un vânt aspru sufla crengile copacilor seculari din jurul casei, iar lacul era încărcat cu un strat subţire de zăpadă. Cărările bătrâneşti nu se mai vedeau, iar băncuţa şubredă din faţa casei era încărcată de fulgi uriaşi.

Nu cocoşul anunţa ivirea zorilor în familia Ioanei, ci Bulgăraş, care începea să plângă chiar înainte ca razele soarelui să invadeze încăperea. Şi Ana era la fel de matinală. Ieşea din casă imediat ce se trezea.

În acea dimineaţă, copila ieşi afară în compania mamei sale şi a lui Bulgăraş. Feri cu o mânăşă groasă stratul depus pe bancă şi cocoţându-se grijuliu pe ea îşi puse în picioare nişte patine miniaturale. Înainte să facă primii paşi astfel încălţată, Ioana îi spuse pe un ton cât se poate de serios:

- Ana, te rog să ai grijă cum patinezi şi prin ce zone calci! Ştii bine că acest lac îngheţat nu e totuna cu patinoarul şi indiferent de cât de gros este stratul de gheaţă aici, nu te îndepărta

de margine! Există riscuri mari, dar să știi că eu voi fi aici și voi încerca să îi țin locul lui Adrian!

- Da, mami! Știi asta! Am mai patinat aici pe lac cu tata!

- Bine, puiule! Să te văd!

Zăpada scrâșnea, iar patinele făceau șanțuri mărunte. Primul pas pe lac Ana l-a făcut ajutată de Ioana, care tremura de emoție ca nu cumva micuța ei să pățească ceva. Imediat după asta totul a decurs de la sine. Patinele parcă mergeau singure, îmbinând armonios mișcări ample cu rotații scurte. Era de necrezut cum un copil de numai cinci ani putea face asemenea execuții fără a avea în spate o viață dedicată antrenamentelor. Până și Bulgăraș o privea cu admirație dând din codiță de fiecare dată când se apropia de el. Ioana era cuprinsă de o vrajă și avea impresia că micuța ei este una cu natura, încadrându-se atât de bine în peisaj.

Micuța patinatoare se simțea în largul ei, îi părea că se află mai aproape de Adrian, iar lucrul acesta îi dădea curajul să facă din simpla mișcare pe gheața unui lac o artă.

Dintr-odată Ioana se ridică de pe banca șubredă și privind în continuare mișcările unduite ale Anei spuse:

- Ești un înger al gheții!

Acele cuvinte ajunseră la urechile fetei ca un ecou și într-o clipă vraja se rupse, Ana rămânând în loc. Cu o expresie șocată, micuța zise bâlbâit:

- Numai tata mi-a spus asta! Nu aveai cum să știi, era secretul nostru!

Femeia la fel de derutată adăugă:

- A fost ceva de moment, nici nu știu cum de mi-a trecut prin cap să o spun!

- Asta îmi spunea mie la ureche, când făceam o mișcare bună! Numai noi doi știam!

- Înțeleg, scumpo, însă crede-mă că nu știam asta. Am spus-o involuntar!

- Eu cred că tata ți-a spus asta acum! Sigur!

Pe fața copilei se citea bucuria, însă în aceeași măsură era derutată de cele întâmplate. În sufletele ei era sigură că tatăl a văzut cum a patinat, exprimându-și părerea prin Ioana, dar această ipoteză era ilogică.

- Mamă, eu vreau să merg în casă. Am obosit! spune micuța chinuită de aceleași gânduri.

- Să mergem!

Ioana își luă fetița de mână și ajutând-o să se descâlțeze intrară în casă. Ana alergă spre camera ei, unde se trânti pe patul înalt. Închise ochii și cu inima strânsă murmură ceva doar pentru ea.

Micuțul Bulgăraș se agită lângă pat, însă nu reuși să atragă atenția. Degeaba sărea încolo și înapoi și dădea din codița-i încolăcită, căci stăpâna lui era furată de gânduri confuze.

„De ce mi-a spus așa? Tata i-a spus secretul? Mi-a promis să nu o facă. De ce a promis prea multe și nu se poate ține de cuvânt? De ce a plecat de lângă mine înainte să fiu o mare patinatoare? De ce nu sunt ce mi-a spus? De ce patinez pe lac fără să mă mai țină el de mână sau să mă privească? Doamne Doamne, eu am auzit despre Tine numai lucruri bune, dar mi-ai făcut cel mai mare rău. Mi l-ai luat pe tata!”

Lacrimile năpădiră fața mică și albă a Anei. O mulțime de întrebări fără răspuns mișunau în mintea derutată a unui copil care ar fi trebuit să se bucure de dragostea a doi părinți. Năsucul cârn se afunda tot mai tare în perna moale, iar lacrimile curgeau din ochii migdalați ca pe un tobogan.

La un moment dat, Ioana se furișă în cameră și cu un glas domol îi spuse fetiței necăjite:

- Draga mea, nu mai plânge! În trei zile vom pleca la oraș, la mătușa ta Marina, căci m-a anunțat despre un concurs de patinaj la marele patinoar acoperit. Vrei să mergi, nu-i așa?

Dintr-odată fața plânsă a micuței se însenină și cu tărie în glas spuse:

- Sigur! Vreau să îi arăt tatei că pot câștiga chiar dacă el e în Cer!

O îmbrățișare caldă liniște atmosfera, iar starea Anei se transformă dintr-una tristă într-una veselă.

III. Oportunități

Ziua concursului veni foarte repede. Ana și Ioana se aflau la București, după un drum lung cu trenul. Acestea se întâlniseră cu Marina, care își înscriesese nepoata în competiție cu două zile în urmă. Emoțiile erau mari chiar și pentru un copil care știa să patineze de la o vârstă fragedă. Ana era tristă că nu l-a putut lua și pe Bulgăraș cu ea, însă s-a consolat cu poza tatălui ei, pe care a ascuns-o în geantă. Îmbrăcase hainele „norocoase” și era oarecum pregătită.

Pe la orele amiezii, toată lumea era la patinoar, iar concurenții se pregăteau pentru începutul concursului. Încălțându-și cu patinele, aranjându-și îmbrăcămintea și sărutându-o pe frunte, Ioana consideră că fiica ei este gata să arate lumii ce poate. Deși acel concurs era pentru juniori și era organizat pe plan local, într-un colț stătea pitit antrenorul echipei naționale de patinaj pentru juniori și un domn înalt, îmbrăcat la costum, despre care se spunea că are o funcție importantă. Acei ochi vigilenți trebuiau să observe atent fiecare execuție și să o noteze.

Ana nu bănuia nimic și era mai relaxată gândindu-se în continuu la performanțele tatălui său, marele jucător de hochei. În jurul ei mișunau tot felul de fete îmbrăcate în haine strălucitoare și cu o atitudine superioară, însă nu-i păsa. Nu-i păsa nici de faptul că ultima dată a patinat pe un lac înghețat și nu pe un patinoar sau că nu a avut un antrenament intens. Știa doar că a avut un antrenor bun, pe care l-a iubit și că atunci când patinează se desprinde de realitate, având impresia că zboară.

Aplauzele spectatorilor anunțau începutul concursului. Unul câte unul, copiii executau mișcări grațioase, însă pe fețele lor se citea stresul, nesiguranța și teama.

Când veni rândul Anei, aceasta își privi mama în ochi și păși cu siguranța pe gheața ușor zgâriată. Nu era aceeași senzație

ca atunci când patina pe lac, însă închise ochii și își imaginează că Bulgăraș o privea, că acei copaci bătrâni își mișcau crengile amorțite în ritmul dictat de pașii săi și, cel mai important, își imaginează că antrenorul ei mult iubit o privea mulțumit de pe băncuța șubredă.

Mișcărilor ei erau delicate și parcă inima îi ghida pașii pentru a realiza o execuție perfectă. Rotările erau de la mici cercuri făcute pe gheață până la sărituri ample, cu un grad mare de risc. Mintea Ioanei văzându-și fetița patinând era încărcată de întrebări: „Cum de Adrian a reușit să transforme acest copil într-un înger? De unde știa el să patineze artistic, având în vedere că era un hocheist? Cum de este posibil ca un copil de vârsta ei să patineze așa fără măcar să fi făcut doi ani de antrenament cu un antrenor profesionist?”

Înainte să găsească răspuns la toate aceste întrebări auzi aplauzele furtunoase ale spectatorilor, care, încântați de execuția Anei, se ridicară în picioare. Lacrimile o năpădiră pe Ioana și imediat ce fetița ei ieși de pe gheață o îmbrățișă puternic și îi șopti la ureche: „Sunt sigură că tati te-a văzut și că e mândru de tine!”

Copiii au continuat să își facă mișcărilor până la ultimul.

La sfârșit, un domn înalt cu barbă deasă intră pe gheață și spuse:

- E greu să aleg un câștigător, pentru că toți ați patinat minunat, însă am văzut un înger, un copil care a patinat de parcă s-ar fi născut cu acest dar. Așadar numele câștigătoarei concursului „Patinez pentru a crește” este Ana Boicu, în vârstă de 5 ani.

În acele momente, Marina, mătușa Anei sări de pe scaun, înainte ca lumea să aplaude. Ioana izbucni în plâns, iar Ana intră din nou pe gheață, de data aceasta pentru a primi premiul.

Din colțul patinoarului, domnul de lângă antrenorul lotului național se ridică și veni direct spre mama Anei. Cu privirea fixată pe micuța câștigătoare, îi strânse mâna Ioanei și cu un ton jos spuse:

- Ești un înger al gheții!

Ana se întunecă din nou la față auzind aceleași cuvinte și de data aceasta era convinsă că tatăl ei nu a dezvăluit secretul lor acelu necunoscut. Cu toate acestea îl ascultă în continuare.

- Doamnă, vă rog să îi permiteți fiicei dumneavoastră să se alăture echipei mele de patinaj. Mă numesc Petrescu Bogdan și sunt antrenor profesionist al echipei de patinaj junior la clubul „Pro Junior”. Am observat calitățile fiicei dumneavoastră și vreau să îi ofer posibilitatea participării la concursuri naționale și internaționale. Clubul va suporta toate cheltuielile.

- Domnule, sunt onorată, însă noi locuim în provincie. Și ne este greu să facem naveta.

- Nicio problemă! Puteți sta în chirie în București, iar clubul va deconta jumătate din bani.

- Dar de ce tocmai pe ea ați ales-o? întrebă Ioana sceptică.

- Pentru că unul din premiile acestui concurs este semnarea unui contract cu „Pro Junior Club”, iar eu sunt reprezentantul. Aveți aici contractul, citiți-l și rămâne la aprecierea dumneavoastră dacă semnați sau nu.

Ioana citi fugitiv clauzele contractului și semnă numaidecât. Semnarea contractului a adus pe fața Anei o bucurie de nestăpânit. Bărbatul în costum strânse mâna mică a Anei și pe un ton prietenos spuse:

- Felicitări, domnișoară, de acum vei face parte dintr-o echipă și poți să îți cunoști colegele începând de mâine. Dacă aveți posibilitatea să veniți mâine la club pentru mai multe detalii, vă așteptăm.

Zicând acestea, bărbatul se îndepărtă și o lăsă pe Ana să se bucure de premiu.

Cu banii primiți la concurs, Ioana și Ana își pot permite plata a două luni de chirie în oraș, însă au ales să locuiască la Marina, având în vedere că aceasta locuia singură.

Bucuroasă, Ana spuse:

- Tata s-a ținut de cuvânt! Voi ajunge o mare patinatoare!

- Vezi, scumpo, ne-a ajutat și din Cer! spuse Ioana, mângâindu-și fetița pe frunte.

În cele din urmă, Bulgăraș a venit și el la oraș, bunica Anei a rămas în căsuța bătrânească, iar Ioana și Ana locuiesc la Marina. Raftul cu trofee ale lui Adrian a devenit mai bogat, adăugându-i-se și cel al Anei, câștigat la concursul care i-a deschis viitorul.

Îngerul Gheții a continuat să existe, având puteri mai mari, însă același model.

Ex Libris

Concursul National de Creatie "Vasile Alecsandri"

Ioan CIUCHI, *Crivățul la fereastră*

BRÎNDUȘA IOANA ENACHI

Printre angoase, plăctis, resemnări, campanii electorale, violențe reprimare și înlocuite repede cu iluzii, omul și-a educat ochiul pentru a privi realitatea monocrom, nici măcar alb-negru. Autoarea ne propune o alternativă inocentă de a-ți asuma lumea și alt fel. Chiar, ce ar fi dacă am trăi într-o țară de turtă dulce, cu munți de ciocolată și blocuri de cozonac? Probabil am face diabet.

✍ Edward AVRAM

Îngeri de ciocolată

Printre norii de vată de zahăr, stropiți cu sirop de afine, luna de miere, rotundă ca un disc cu irizații aurii, iese la iveală spre a domni peste Orașul Inimilor.

Undeva, la periferia orașului, într-o căsuță de turta dulce cu acoperiș de scorțișoară și uși de lemn dulce, o fetiță cu fața alungită, părul de abanos și bucle căzând pe umeri, se ridică pe vârfuri și își lipi năsucul pe geamul rece de zahăr ars, exclamând:

- Uau... bunico, ninge! Vino să vezi și tu cât e de frumos!

Tăcerea de mormânt era acum tulburată de glasul cristalin al fetiței, acompaniat de pocnetul vreascurilor de cireș și crengilor de brad ce ardeau mocnit în șemineul din fundul camerei. Micuța nu primi niciun răspuns.

- Bunico, tu n-auzi? Ninge! Hai să ne jucăm cu zăpadă.

Din camera alăturată se auziră câțiva pași greoi, apoi un scârțâit al dușumelei din lemn de nuc vechi ce nu fusese de mult lustruită. În pragul ușii acoperite de catifea roșie își făcu apariția o bătrânică trasă la față, cu părul nins, precum dealul spre care privea fetița, prins într-un coc retro. În ciuda pașilor greoi pe care îi făcea, era o femeie subțirică, cu ochii proeminenți, de un albastru ca al cerului în zilele toride de vară, cu fața albă ca o cală și o frunte îngustă, brăzdată de riduri. Purta o rochie neagră,

cambrată pe talie, ce-i punea în evidență silueta bine întreținută. Fără a scoate vreun cuvânt, înainta prin semiîntunericul din odaia micuței. Apropiindu-se de aceasta, care nu se mișcase de lângă geam, îi puse mâna subțire cu degete lungi pe capul gingaș, mângâind-o părințește.

Surprinsă de tăcerea bunicii, fetița se întoarse brusc, aruncându-i o privire mirată, prin care-și exprima dorința de a cunoaște motivul pentru care bunica nu se bucura de căderea primilor fulgi de nea.

-... Era o zi ca aceasta... o zi de noiembrie, când mama ta..., apoi neapucând a-și termina fraza, trei lacrimi mari și rotunde se rostogoliră pe obraji pe care timpul își lăsase amprenta.

- Bunico, ești tristă!

Încetând a o mai privi insistent pe bătrână, se repezi către sertarul unei noptiere din lemn de acaju din care scoase o batistă de un alb imaculat, brodată manual, pe care i-o oferă bunicii.

- Poftim, nu mai plânge!

- Mi-e dor de ea!

- Mi-aș fi dorit nespus de mult să o cunosc!

Urcându-se pe un scaun îmbrăcat în catifea vișinie, bătrâna coborî de pe un dulap înalt o cutie de carton prăfuită, din care scoase un teanc de fotografii și un album, pe care îl răsfoi împreună cu nepoata sa.

- Ce frumoasă era! constată copila.

Aceasta îi semăna leit mamei sale. Moștenise ochii albaștri ai bunicii și ai mamei, iar părul lung și negru îi acoperea umerii la fel ca al mamei sale în fotografiile arătate de bătrână. Rachel unicul copil al familiei Toma, murise la vârsta de douăzeci și patru de ani, pe când îi dădea viață micuței Aida.

Fetița, acum în vârstă de șapte ani, era crescută de bunici. Tatăl acesteia a abandonat-o imediat după moartea lui Rachel, în urma căreia a suferit o cădere nervoasă, în final retrăgându-se, după spusele bunicii Maria, în munții de sare, acolo unde iarba

din pietre de smarald acoperă pământul de catifea precum un covor și luminează potecile năpădite de mușchi moale.

- Nu mai fi tristă, buni...! Vino să ne jucăm în zăpadă, îi tot repeta copila.

În timp ce se îmbrăca spre a-i face pe plac nepoatei, bunica îi pregătea cizmele din gumă de mestecat, căciulița din frișcă și mănușile din marțipan, având grijă să nu uite să-i înfășoare în jurul gâtului fularul din alune și stafide.

- Bunico, tu nu-ți iei mănușile din boabe de cafea? Știi că sunt preferatele mele. Când voi fi mare să-mi cumperi unele la fel!

- Da, scumpo, dar până atunci mai e mult și nu se știe ce ne rezervă viitorul! Eu și bunicul David suntem bătrâni... eh... ce vorbesc eu aici?! Vino, hai să profităm de prima zăpadă a acestui an.

Trezindu-l pe bunicul David din somnul adânc și dulce în care se afundase, micuța îl rugă să-i aducă sania din batoane de ciocolată din podul casei, apoi văzându-și cerința îndeplinită, sărută obrajii roșii și rotunzi ca două mere ai bunicului și o luă la fugă spre curtea din spatele casei.

David era un bărbat robust, cu o chelie ce strălucea ca un bec. Era un om morocănos, ce nu accepta să fie deranjat, dar care pentru Aida ar fi fost dispus să facă orice i se cerea la orice oră din zi sau noapte, așa cum a făcut și pentru Rachel.

În fuga sa, micuța deschise și închise ușa de la intrarea principală cu atâta putere, încât o bucată mare de glazură de căpșuni se desprinsese de pe pereții nezugrăviți de mult timp.

Trântindu-se în zăpada pufoasă, proaspăt așternută, începu a face înger de nea. Spre bucuria sa, bunica lua parte la joc.

.....

Anii trecură... Trântită în zăpadă, Aida își undui corpul spre a crea un înger de zăpadă, apoi ridicându-și ochii plini de lacrimi înghețate spre cer, exclamă:

- Mamă, te rog să ai grijă de bunica și bunelu! Îmi e dor de ei! Nu am avut parte de tine, dar ei au avut grijă să nu-mi lipsească nimic, să-mi spună povești, să mă educe și să-mi păstreze mereu vie amintirea ta. Vă iubesc! Te iubesc, mami, te iubesc, buni, te iubesc, bunelu! Acolo sus sunt sigură că v-ați transformat în îngeri de zăpadă!... îngeri de zăpadă...

Copila avea acum nouăsprezece ani, iar bunicii părăsiseră lumea Inimilor cu câteva luni în urmă, răpuși de bătrânețea pe care le-o alina doar scumpa și unica lor nepoată: „Princesaida”, așa cum o alintau ei, căci era prințesa lor.

Scuturându-se de fulgii de zăpadă, intră în casa de turtă dulce. Un miros puternic de mosc și lavandă ce plutea în aerul încăperii o izbi în față, trezindu-i amintiri din copilărie. Își făcu un ceai de fructe de pădure și lămâie pentru a se încălzi, apoi îndulcindu-l cu zahăr cubic se așeză pe un scaun sculptat în stil grecesc, la masa de sticlă din sufragerie.

Gânduri și idei îi zburau prin minte așa cum zboară frunzele toamna, când vântul le ia la dans pe drumurile prăfuite. Își pregăti cu chibzuință o valijoară roz de lac în care își puse cele mai de preț lucruri, printre care și fotografiile mamei, mănușile bunicii din boabe de cafea și pipa din lemn a bunicului. Se încălță cu o pereche de cizme albe, luă paltonul din ciocolată căptușit cu vată de zahăr, își puse boneta roz bombon din flori de primăvară pe cap, apoi încuind casa cu cheia de aur primită în dar de la bunici, porni agale, uitându-se în stânga și-n dreapta, admirând priveliștile încântătoare ale Orașului Inimilor. Râul de lapte nu înghețase nici acum, la mijlocul lunii ianuarie, „luna cadourilor dulci”, așa cum îi plăcea Aidei să o numească.

Merse sorbind din priviri frumusețile orașului, pășind delicat și cu grijă pe drumul pavat, ca nu cumva să spargă vreo bomboană în culori neon din infinitul mozaic. Dificultăți întâlne doar la vamă, unde Așii, Treflele și Inimile Negre îi adresară diferite întrebări ce au stânenit-o.

Luând autocarul de capuccino și ness spre Townsville, coborî la stația Nordului. Acolo, totul era diferit. Drumul abia

asfaltat mirosea a smoală topită, fiind înconjurat de roci stâncoase de o singură culoare. Pe mijlocul șoselelor erau trasate linii albe cărora fata nu le găsea nicio întrebuințare, ba chiar se amuza dorind să cunoască regula jocului cu mașini: „șotron monocromatic” își spuse ea în minte, „interesant, dar nu mai frumos ca șotronul colorat în culorile curcubeului”.

Se opri pe o bancă galbenă din plastic. Se lăsa înserarea iar armata de nori plumburii invada cerul, gonită de vântul de vest. Trecătorii erau îmbrăcați la modă, chic sau trendy, cum ar fi spus Aida, de la cele mai renumite case de modă, și totuși parcă le lipsea ceva... erau reci, distanți, aruncând priviri ciudate spre tânăra excursionistă. Merse câțiva pași, până când observă un han, spre intrarea căruia se repezi, căci avea o foame de lup.

- Bună seara! Eu sunt Aida! Dumneavoastră? Aș dori 300 g de praline, o pizza cu fructe, narcise și păpădii și un shake de ciocolată.

- Bun... ăă... Poftim? Adică... Martha... daaa... știi, eu chiar nu am chef de glume, sunt femeie în vârstă. E trecut de orele douăzeci și trei! Poate ar trebui să te odihnești și după care să comanzi ceva!

- Nu, nu! Chiar mă numesc Aida și chiar voiam să facem cunoștință! Și... mi-e foame! Dulceata de trandafiri m-a încărcat cu energie, dar nu suficient. Măcar pizza cu fructe, narcise și păpădii mi-o puteți servi?

- Știi... noi... noi nu avem! Răspunse hangița, holbându-se insistent la hainele tinerei. Dar vă pot recomanda un hotel sau o pensiune. Nu puteți să vă petreceți noaptea pe străzi. Din câte îmi dau seama... nu sunteți din localitate.

- Nu, nu sunt! Of... bine! Recomandați-mi un loc unde să mă pot odihni.

- Uite aici o listă din care poți alege! Când te hotărăști, anunță-mă să-l chem pe unul dintre șoferii noștri. Te costă ieftin, doi dolari pe kilometru.

- Mulțumesc! „... hm... Vânătorul, Frunza, În vacanță, Cuibul tău... hm... da, asta e!” Doamnă m-am hotărât, vreau să merg la „Tărâmul viselor – vanilie și ciocolată”.

- Dacă asta îți dorești... fie... uite adresa!

Notând pe un colț de hârtie, mărunț, cu cerneală neagră, îi întinse biletul pe care se afla adresa; un scris indescifrabil nu i-ar fi putut fi de folos Aidei, dar întinse mâna delicată cu unghii pictate în culori pastel spre a o primi. Apoi, dregându-și vocea, îl chemă pe unul dintre șoferi, probabil cel mai de încredere.

- Ben! Ben! Vino-ncoace! Avem un oaspete, du-l te rog la „Tărâmul viselor – vanilie și ciocolată”. Apoi în șoaptă, ca pentru ea, zise: „A tunat și i-a adunat!”

În scurt timp, în umbra Marthei își făcu apariția un tânăr înalt, solid, de culoare, brunet, cu părul ondulat, ce-i acoperea fruntea înaltă.

- Bună seara! Tu ești Ben nu-i așa?

Privind lung către Aida, acesta-i răspunse cu un zâmbet larg, ce lăsa să se zărească, printre buzele perfect conturate, o dantură de invidiat, asemenea unui șirag de perle, perfect încadrat de cele două gropițe săpate în obrajii ciocolatii.

- Bună seara! Da, eu sunt! Dumneavoastră?! răspunse tânărul cu un timbru de nereprodus.

- Aida mă numesc! Aș dori ca în această seară să merg către „Tărâmul viselor – vanilie și ciocolată”. Întrucât nu cunosc orașul, vreau să mă duceți la destinație.

- Să mergem! Mă bucur pentru alegerea dumneavoastră! conducând-o spre ieșire, Ben deschise portiera unei mașini argintii, poftind-o pe tânără înăuntru.

- La revedere, doamnă Martha! Mulțumesc pentru ajutor!

- Pentru nimic... la revedere, domnișoară!

După câteva minute bune în care se distingeau doar turațiile mașinii, scârțâitul roților și din când în când șuieratul vântului, Aida rupse tăcerea:

- De ce ai spus că te bucuri pentru alegerea mea?

- Ai să vezi! Sunt sigur că nu vei regreta alegerea făcută.

După vreo trezeci de minute în care mașina gonise sălbatic pe șoselele aburinde mirosind a asfalt încins, Ben făcu dreapta pe drumul fără indicatoare, iar după circa treizeci de minute, sub roțile mașinii apăru șoseaua din praline de diferite sortimente și nuanțe care ducea spre destinație. La orizont se ivi un castel construit în stil bizantin, în totalitate din ciocolată amăruie.

- Uau... așa ceva nu am văzut nici măcar în Orașul Inimilor!

- Ai spus Orașul Inimilor?

- Da, de acolo vin! Dar se pare că nimeni nu știe unde se află acest loc.

- Glumești? Acolo m-am născut! Dar din diferite motive a trebuit să părăsesc orașul împreună cu părinții pe când aveam doar doisprezece ani. Și asta e tot ce am putut reproduce din Orașul Inimilor.

Un pod de ciocolată albă cu pistrui de piersică era construit peste râul de lapte și miere ce își modifica direcția cursului doar la prima adiere a vântului de primăvară. Bânci din fructe confiate, cumpănite și aliniat cu strictete erau înconjurate de gnomi din budincă de vanilie viu colorați, ce luceau strident, furând privirile oricui. Până și copacii semănau cu cei din curtea bunicilor fetei: coloane înalte de acadele cu frunze roz, bleu și verzi, cu aromă de gumă de mestecat fructată.

- Și eu mi-am părăsit orașul, după ce mama și bunicii mei au urcat pe scara văzduhului. De cum am ajuns aici am început să regret, dar văd că există și altfel de oameni, și tu ești un exemplu. Cred că nu duci lipsă de nimic. Ai o familie, o casă, pardon, un palat, oameni care te înțeleg, prieteni, o slujbă, deși nu știu la ce îți folosește o slujbă prost plătită într-un han, când tu ai mult mai mult decât ai obține în o mie de ani de pe urma unui post de șofer.

- Mie îmi place așa! În plus, e bine să socializezi și să-ți găsești o ocupație.

O luă pe tânără de brațul stâng, apoi oferindu-i același zambet ca și prima dată, chipeșul creol o pofti pe Aida pe „Tărâmul viselor – vanilie și ciocolată”. Totul era lucrat cu migală în ciocolată, iar mobilierul din suchardine, impunător și proaspăt lustruit, putea fi ușor confundat cu orice tip de mobilier contemporan. Pentru a se dovedi o gazdă bună, Ben o îndemnă pe Aida să se convingă singură de calitatea acestora, apoi apropiindu-se de colțul unei măsuțe, tânăra mușcă cu poftă o bucată mare de ciocolată cu aromă de caramel.

- Minunat, la fel ca în Orașul Inimilor. Dacă m-ai servi cu un shake, ar fi perfect.

- Desigur, dorește-ți!

- Bine... îmi doresc un shake de vanilie și ciocolată! nici nu apucă să rostească cuvintele în întregime, că un shake dublu apăru, fără a ști exact de unde, pe masa din suchardine.

-Începe să-mi placă ciocolata mai mult ca în copilărie! mărturisi Aida. Care va fi camera mea?

- E la etaj...

- Mă duc să văd cum e!

- Stai, Aida! Rămâi cu mine!

- Poftim?

- Rămâi cu mine pentru totdeauna!

Neașteptând o a doua replică, tânărul o cuprinse pe frageda ființă de mijlocul încins cu o curea neagră, o strânse la piept, mai puternic decât ar fi făcut-o bunica sau bunicul, și o sărută, lipindu-și buzele de ciocolată de cele roșii ale fetei, bine puse în evidență de fața albă.

Îndrăgostindu-se, s-au transformat în doi îngeri, nu de zăpadă, cum și-ar fi dorit Aida, ci de ciocolată, împachetați în hârtie aurie, legați unul de celălalt cu o fundă imensă de culoarea focului, din satin, puși de mâinile iscusite ale unui cofetar într-o cutie mică de carton, expuși pe raftul vitrinei de sticlă din colțul străzii, pe unde trecem zilnic în drumul spre casă, fără a ne gândi care este povestea fiecărei figurine de ciocolată.

Ex Libris

Ionuț TUDOR, *Aerul crengilor de toamnă*

DANIELA GRIGORAȘ

Autoarea ne propune o proză orientată spre genul fantasy-ului, atât de gustat astăzi de adolescenți. Este un început bun de poveste, care ar merita să fie dezvoltată pe mai multe planuri narrative.

✍ **Ramona MOCANU**

Lumină albastră

Noaptea îmi asculta plânsul și eu îi urmăream povestea. Și era o doina atât de tristă, încât și stelele scăpărau lacrimi din praf de zâne, fermecat.

Era unica noapte cu lună roșie din an. Semnifica sfârșitul toamnei, când ultima frunză din stejarul de jad va cădea. Din ultimul turn al castelului, unde era camera mea, totul se vedea splendid. Toată valea era vegheată într-o lumină caldă, roșie. Numai lacul din pădurea de frasini scliepa mai strălucitor în bătaia razelor de soare.

Deodată, o lumină verde apăru, înconjurându-l, ca un șir de flăcări de smarald. Am fugit repede, dorind să știu ce se întâmpla. Alergam, alergam atât de tare... Eram numai eu și aerul pe care îl respiram, pământul pe care călcam, focul ce ardea în inima mea și apa după care tânjeam.

Am ajuns în sfârșit, prăbușindu-mă lângă o buturugă acoperită de mușchiul verde și plin de viața, întrucât fuga mă lăsase fără aer.

Și stătea acolo, pe apă, în picioare, cea mai frumoasă ființă pe care o văzusem în viața mea. Părul lung, roșcat, îi curgea pe umeri cu flori mici împletite în el. Rochia lungă străvezie, făcută parcă din solzi fini de pește, atingea apa cristalină. Ochii, albaștri ca străfundul oceanului, izbitor de cunoscuți, mă căutau cu atenție. Când începu să vorbească, cu vocea dulce de vioară

lină, uitasem și de frigul nopții, și de oboseală. Mă ademenea precum cântecul zânei Lorelei.

Am rămas surprinsă de cât de bine îmi cunoștea povestea banalei, uitatei și mizerabilei vieți. Ea, care parcă ieșise dintr-un sloi de gheața, atât de minunată era. Știa că eram elevă la școala de magie, nepoata directorului. Știa cum toți de la școală mă ocoleau pe motiv că puterile mele sunt prea ciudate, chiar și pentru ei. Nu excelam la nicio materie la școală, cu toate că toți aveau așteptări nemaîntâlnite de la mine. Eu, urmașa marelui vrăjitor Gossington, crescută printre muritorii fără aură... Eram fără prieteni, fără de viitor, fără de speranță.

- Vino, cu mine, dragă Lidia... începu ea, cu glasul tremurând, abia șoptit. Știi doar că aici ți-e destinul. Crezi tu, oare, că l-am părăsit eu pe bunicul tău, acel biet vrăjitor prost care nu a fost în stare să păstreze secretul, degeaba? Știam că tu vei veni, chiar dacă asta însemna să-mi părăsesc copiii. Să frâng sufletele tuturor, adaugă ea, rece. Ai văzut, Lidia, ce ți-au făcut? După ce că te-au pierdut, au încetat să te caute. Și n-au vrut să-ți spună cine ești cu adevărat. Le este rușine cu tine, pentru că ești fără de păcat. N-ai primit mărul cunoașterii, ca toți ceilalți. Tu deja îl aveai. Steaua ta niciodată n-a strălucit așa de tare...

Dintr-o dată, mă apucă cu mâna ei rece de gheață și mă trase lângă ea, pe suprafața apei lacului. Era atât de bine! Era cald, iar picăturile de apă ce zburau prin fața mea îmi dădeau un soi de putere, energie nemaîntâlnită de mine până atunci. Pacea uitată într-un sertar niciodată șters de praf...

Până să-mi dau seama unde eram cu adevărat, am simțit cum inima mea bate din ce în ce mai repede, ca și cum și-ar fi găsit partea din mine de mult apusă.

Acolo, jos, în lac, era un univers fascinant. Erau mai multe femei precum Aquaria (căci acesta era numele ei, din câte înțelesesem). Se simțeau atât de bine... Înotau prin apa lacului și păreau fericite.

Cel mai interesant lucru aflat de la Aquaria era faptul că avea acces la toate mările și oceanele din Universul acesta și

putea călători oriunde și oricând. Duceau o viață unde cursul apei le era stăpân și destin. Nu trebuiau să se ascundă de nimeni și de nimic. Viața de femeie a apei era fascinantă, pentru că ele cunoșteau toate secretele timpului. Și se puteau juca cu ele. Puteau decide soarta altora ca noi, vrăjitorii.

Știam că, după această călătorie fascinantă, mă va întreba dacă vreau să rămân cu ea acolo. Eram pregătită să spun „da” fără să clipesc. Era tot ce mi-aș fi dorit. Era normal să rămân cu ea, căci eram urmașa, nepoata ei. Secretele apei îmi curgeau prin venele ce tot timpul mi se păsură a fi mai reci.

- Vino la noi, Lidia, și peste puțin timp vei fi conducătoarea noastră. Și vei stăpâni lumea după bunul tău plac.

Însă, departe, am auzit o voce care mă striga. Era Tom, vărul meu drag. Singurul meu sprijin. De îndată ce m-am uitat în sus, spre locul unde se termina lacul, în spatele meu se auzeau niște țipete asurzitoare, venite parcă din Infern. În spatele meu se aflau niște creaturi hidoase, iar apa se prefăcu în jar și tăciune.

Onea Balica, *Doi cai inaripați*

Am simțit instantaneu o mână care mă trage la suprafață. Aerul rece al nopții era tăios, iar Tom mă mângâia încet pe cap, asigurându-mă că totul va fi bine.

În dreapta mea era bunicul Gossington. Bătu de trei ori din toiagul lui și în locul lacului apăru o stâncă ce depășea ramurile înalte ale copacilor. Pământul se cutremura, iar zgomote din iad îmi tulburară inima. După ce totul se liniști, l-am auzit pe bunicul Gossington spunând câteva cuvinte, înainte să dispară.

-Nu te voi lăsa să plătești pentru greșelile mele din trecut, Lidia, chiar dacă ele te-au făcut cine ești...

Bătrânul meu bunic dispăru, ca de obicei. Eu și cu Tom ne-am întors la școală, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Dar nu era așa. Totul se petrecu în această scurtă și lungă noapte. Viața îmi trecu prin fața ochilor. Și nu era o retrospectivă prea plăcută. Dar ce puteam face? Era ceva. Trebuia să mă lupt cu acel alter ego al meu, îngerul negru cum îi ziceam, în care toate gândurile negre, eșecurile și deznădejdiile se împreunau. Acel înger care mă răscolea până în măduva oaselor și nu mai voia să plece.

Razele timide ale soarelui luminară brusc cerneala nopții. Se făcea ziuă.

Noaptea pleca, ascultându-mi plânsul și ducându-l mai departe. Iar plânsul meu era o baladă fără de păcat.

Știam că luna roșie nu va mai răsări pentru mine niciodată.

P R O Z Ă

Concursul Național de Creație "Vasile Alecsandri"

Elena-Magdalena RUSU, *Serile la Mircești*

IULIA BICĂ

Un text ca un sistem de ecuații cu multe necunoscute: o ecuație pentru a calcula numărul de respirații necesare atingerii Creatorului (Dumnezeu sau Platon); o ecuație care să determine numărul de silabe care să compună o identitate (Personajul sau Naratorul); o ecuație având drept scop găsirea unor coordonate ale virtualității pentru stabilirea dimensiunilor unei foi electronice suficient de încăpătoare încât să îmbrățișeze totul (Creația ca proces și ca manifestare); o ecuație responsabilă de valorizarea fricii, ca mărime fizică în multidimensionalitatea Cuvântului (dacă nu poate fi abolită frica, atunci să-i calculăm greutatea, să-i găsim semințele și să le cultivăm; poate ieși o tarla de frici și, din atâtea operații, să rezulte, totuși, ceva cu plus); o ecuație din care să se extragă volumul de efort necesar exorcizărilor (cuantificabil în degete, mâini, suspendări în oglindă); câte o ecuație pentru fiecare intenție de a găsi un sens (sensurile, și ele, cuantificabile în cliperi, suspine, renunțări și în final deificări).

✎ Edward AVRAM

Precum Isis ascunsă sub văl

- Și cum să-mi iasă mie scrisul?

- Așa cum îți se topește cerul gurii de frică, așa cum gâtul îți e un resort întins la maxim, care vibrează cu noduri ce urcă din coșul pieptului până la glandele alea complicate dintre sprâncene și simți cum tâmpile se zbenguie consumate sub mâinile care îți mângâie și ceafa. Și e cumplit când încerci să-ți sorbi respirația, nu de parcă ar fi ultima, ci pentru că trebuie, trebuie să rămâi lucid. Și cum ar fi dacă ai rămâne cu o respirație în urmă, dacă ai fi în mișcare continuă, dar un comatos în mișcare continuă, care veghează dormind mâinile colțuroase ca de bărbat ale unei

sinucigașe care te închide etanș în mintea ta ca în cabina unui lift antediluvian și uiți să respiri pentru că în definitiv nu simți că te miști și nu mai poți să te eliberezi din mintea ta, acolo unde nu trebuie să respiri, acolo de unde se vede că ceasurile de lângă tine rămân în urmă și că ai timp.

- Și cum să-mi fie personajul?

- Personajul să nu-ți fie hârtie tăioasă, personajul să nu-ți fie acceptarea unei lipse din fiecare cuvânt, personajul să nu-ți semene, să nu-ți fie proiecția slută din oglindă, personajul să nu-ți fie patul lui Procust, personajul trebuie să ți se strecoare printe vene ca o otravă secretoare de hormoni ai scrisului, personajul trebuie să te împuțineze atât de tare ca individ, încât trebuie să accepți că tu ești semnul de punctuație slut și inoportun dintre fraze. Gândește cu fiecare demon din tine, căci pentru nimeni nu e încă clar dacă s-a ratat perfecțiunea fiindcă a gândit-o Dumnezeu–demonul sau demonul–Dumnezeu.

„Șotronul se joacă aruncând o pietricică pe care trebuie s-o împingi cu vârful pantofului (...). Sus este Cerul, jos este Pământul, e tare greu să ajungi cu pietricica în Cer, mai întotdeauna calculezi prost și cade afară din desen (...). Partea proastă e că tocmai atunci, când mai nimeni n-a învățat să arunce pietricica până la Cer, se sfârșește brusc copilăria și cazii în romane, în angoasa zadarnică, în speculația cu celălalt Cer la care trebuie de asemenea să înveți să ajungi.”

(Julio Cortazar, „Șotron”)

Update 1 „ce-mi mai face Scrisul”:

scriu pe un ecran complet în word, într-o mare de hârtie virtuală și încerc să scriu fără punct. Nu-mi plac cuvintele urmate de punct pentru că sunt cuvinte categorice, cuvinte consumate. Eu vreau să se încoloneze cuminți și să fie învinuite de opacitate pentru că eu sunt ca ele. Sunt om făcut din cuvânt, un cuvânt din

mai multe cuvinte, dar care s-a fragmentat datorită hotărârilor nesăbuite luate de cel căruia i-am fost personaj. Poate se plictisea ca Platon și m-a creat ca pe mitul androgenului, poate m-a respirat ca pe o bulă și m-a primit în interior ca pe Cuvânt, iar apoi, cu fiecare respirație pe care n-o mai trecea prin învelișul subțire al plămânilor, ci o îngheța cu poftă direct din mintea lui, îmi fura câte-o literă. Așa am ajuns să-mi pierd controlul asupra silabelor care mă întregeau. Și așa a ajuns el să se închidă în liftul antediluvian unde se crede Platon și unde tot încearcă să afle de ce îi fug minutele înapoi, de ce, deși nu se mișcă, se simte din ce în ce mai amețit de presiune, de ce din când în când deschide ușile și găsește ziduri în față și de ce la al doilea „din când în când” găsește în față spațiul liber încărcat de aer, dar brusc i se pare că aerul l-a înghițit pe „liber” și a rămas doar spațiul gol care îi doare cel mai tare inconștientul unde Platon cel închipuit stă încarcerat. Așa cel căruia i-am fost personaj se întoarce de fiecare dată în sarcofagul lui plutitor dintre pereți, acolo unde a ales să fie un Platon ignorant. Da, un creator ignorant – altfel cum aş putea să-mi explic că nu mai știe cât de apropiate sunt cele două „din când în când”-uri, când ele de fapt înseamnă „din închidere în deschidere”, cum să-i explic că nu și-a irosit respirațiile în afara pereților, dar că în interiorul lor i s-a terminat aerul și că până și timpul care a decis să supraviețuiască în mintea lui a rămas fără aer și acum are halucinații și chiar intenționează să se întoarcă în ceas.

Dar cel mai important: ce o să se întâmple cu mine când el, în încăpățânarea lui o să-și țină respirația chiar dacă timpul îi fuge înapoi în ceas?

Cred că o să mi se strângă fragmentele de cuvinte în frică și o să mă scuipe de una singură afară, în lume.

2. „Scrie așa cum ți se topește cerul gurii de frică”:

sunt ca un copil neajutorat și singur, sunt ca un copil neajutorat pierdut pe bulevard la plimbarea de duminică datorită aglomerației de oameni, copilul care face pe el de frică, copilul

care totodată se simte protejat pentru că pe lângă el sunt oameni care trec și lasă în urmă mirosul lor protector de oameni, care își aruncă în față umbrele mici și totuși înfricoșătoare, ușor aplecate, inoportune, una peste alta, dar care odată ce trec își dă seama că și următoarea prezintă puține șanse să îl lezeze în vreun fel. Oamenii seamănă între ei – îmi spun în calitate de copil – și mă simt bine nebăgată în seamă, știu că voi fi în siguranță până ce trece marea umană și vin instanțele superioare care mi-au împrumutat viață. Mai rău e atunci când te simți privit cu indulgență, duioșie sau milă, când umbrele vor să te ia de mână și să te călăuzească. Atunci în loc să te simți salvat, te simți rușinat și furios pentru că cineva și-a dat seama de tine, că ești pierdut. Te-ai lăsat descoperit. Dacă, dacă, dacă. Frica e cu dacă, siguranța se ia cu parcă. În secundele dintre o ipoteză și o concluzie/confirmare/dezmințire eu cred că acolo nu e nici speranță, nici certitudine, nici anxietate, eu cred că în hăul acela temporal e „parcă” și siguranța lui. Nu știu cât timp ne va mai copleși siguranța și parcă, dar oricum știu că nu suntem asediați de frică. Cauți să nu-ți mai fie frică și de fapt cauți sentimentul pur de lucru/om care merită toate celelalte simțiri îngemănate cu frica. Cred că frica ar trebui să fie în orice, cred că ar trebui să înghițim pilula cu frică seara și dimineața, înainte și după somn, căci frica e adrenalina pură, e seducție, te lași luat deoparte de lume și tot ce conține ea, frica e ca un joint, un cocktail bine făcut cu fructele pământului. În schimb, noi am adus într-o lume unsă cu toți cei două mii de ani, o societate în purgatoriu care experimentează frica-soia, surrogatul fiind paranoia, frica proiectată în viitor, planurile perfecte de viitor, care ulterior te anihilează și te despart în mii de bucățele, cuvinte neterminate. Oamenii erau hăituiți, urmăriți de inchiiziții, de naziști, erau nomazi, oamenii predicau, aveau hainele de pe ei și frica în palmă, așa încât totul era atins cu frică de Dumnezeu, chiar dacă Dumnezeu lor putea să fie oricine. Cred că frica e umană, cred că frica umanizează, cred că frica nu e personală, cred că frica e socială, cred că frica te responsabilizează, te concentrează, cred că ea coexistă cu

dragostea, moartea, emoția, fericirea, cred că suma vocalelor din viață echivalează cu frica ascuțită, muzicală, joasă sau înaltă, e o cheia sol, cred că fără frică suntem o risipire de cuvinte care nu se vor mai lipi niciodată. Acum, când doare absența organelor-hibrid și transplantul de frică, doare frumos și hăul ăsta de lume în care ies și mi-e frică să ating oamenii pentru că sunt dificili, pentru că sunt din catifea, pentru că dacă le-aș pune piedică s-ar putea să cadă și să se spargă, îmi e frică de faptul că nu sunt fideli nici măcar lor, că suntem toți la un loc construiți genetic să fugim din nou, să ne temem, să sărutăm mai multe buze decât avem să ne oferim unii altora și îmi e frică pentru că oricine m-ar fi creat în povestea asta mi-a lăsat frica și până la urmă sunt asemenea tuturor.

Copilul și frica, adolescentul și frica, bătrânul și frica, copilul și lumea, Dumnezeu și frica, suntem noi și hăurile, noi și pasiunile, noi și iubirile, noi și frica, suntem zei care se măsoară cu frica, suntem mereu la plural, pentru că am fi neajutorați ca singular.

3. „Scrie ca și cum ai fi un comatos care veghează dormind mâinile unei sinucigașe”:

e așa de simplu când ești înfrânt. Nu mi-am dat niciodată seama cât de simplu e. Cine te-a înfrânt?

M-am stins în somn pentru câteva minute și i-am visat mâinile. Atât. Doar mâinile. Stăteau nemișcate, cu degete scurte și strâmbe, cu palma de bărbat, cu unghiile pătrătoase și moi. Nici n-am încercat să urc mai sus de mâini cu visul și privirea. Eram, acolo, sprijinită cu spatele de oglinzi cu mâinile ei. Mă sprijineau din fiecare unghi, ca pe un bebeluș cu capul și coloana de gelatină și membrele împiedicate. Iar eu eram un organism cu ochi sprijiniți pe toate oasele ei puține care mă susțineau. Era ușor s-o privesc, pentru că mi s-a dat doar puțin dar mi se părea așa multă pentru că m-a luat cu totul. Mâinile erau sculptate în spațiul din oglindă, se suspendau în aer suspendându-mă și pe mine, și privirea mea peste ele. Mă împovărau cu greutatea oaselor

zăngănitore și mute cu măruntaie putrede în ele. Poate mâinile îi erau sărate, m-am gândit, păreau solzoase și crescute din mare, căci mă spălau, îmi ridicau păcatele și mucegaiurile.

4. „Scrie ca și cum nodurile din gât îți electrocutează creierul și spațiul lichid dintre sprâncene, ca și cum mâinile se consumă sub mâinile care îți sărută ceafa”:

am fost odată stăpână a unor mâini, acum aș vrea să fiu din nou cuvântul întreg care face prima tăietură în spațiul acelea din piept fremătând de multe respirații împiedicate, respirațiile astea nu erau ca respirațiile lui Platon din liftul antediluvian, ci erau respirații care se temeau să iasă și să mă spulbere, să mă facă să dispar. Aș fi vrut odată ca mâinile acestea să-mi sărute ceafa și să mi se lipească adânc de tâmpile. Aș fi vrut ca eu, cuvântul întreg, să nu mă spulber în fragmente, aș fi vrut ca sângele să se păstreze pentru tăieturi cu adevărat rele și dureroase.

Update (partea a doua) „ce-mi mai face personajul”

Personajul meu există doar într-o singură stare de agregare. Cred că personajul meu există numai că se medieze conflictul dintre creatorul meu – cel ce se crede Platon – și mine.

Prin urmare, ea trăia sub scări (personajul este o ea din rațiuni destul de simple. Vreau să-l aduc pe Platon cel închipuit față în față cu Platon cel real – sau, mă rog, ce a mai rămas din el), plutea în cămașa albă de bunică, cu încheieturile strânse în mâneca-clopot care îi măcina venele umflate în palmă, cu tălpile lipite de scări. Își simțea întotdeauna degetele apăsate în scări și călcâiele moi și praful cu toate respirațiile lui de salivă; mijlocul tălpiilor era gol și curat, căci ele nu cunoșteau scara. Prin spațiile goale din miezul tălpii intra aerul acela dulceag și atât de cald, încât puteai să-l guști. De aici venea starea permanentă de ghemotoc de aer care nu se putea muta din „închidere în deschidere”, de aici de sub scări, scări care stăteau mereu neclintite în fața sarcofagului huruitor, care făcea măruntaiele

clădirii să tremure mai ales noaptea. Personajul meu cobora scara în fiecare noapte, căci îi ardeau tălpile de depărtări, îi ardeau tălpile de noapte, vroia să-și obosească fiecare țesut din corp care respira ca să-și elibereze ghemotocul de respirații din spatele gurii, era toată o furie și o goliciune.

Uneori simt că personajul meu așteaptă singur într-o sală cu oglinzi și ecouri. Ce ar fi dacă acum când coboară ultima treaptă și-și termină ultima conversație minunată cu această lumea a ei, a scărilor, ușa liftului s-ar deschide la al doilea „din când în când” și i s-ar răspunde în sfârșit mâinii întinse cu o altă mână întinsă de dincolo?

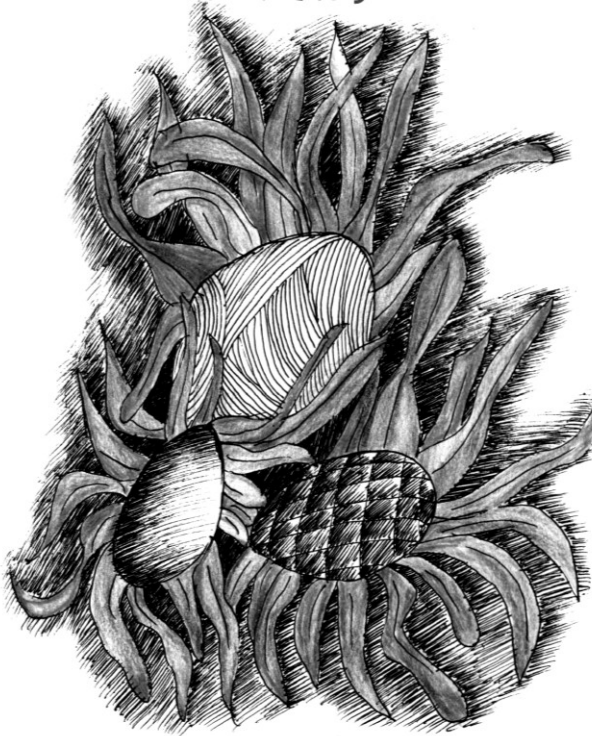
Nu știu dacă exilul creatorului meu s-ar termina, dacă el și ar găsi jumătatea androgenului inventat de Platon cel original, dacă eu și cuvintele ne-am întregi, dar știu că am intra cu toții într-un loc numit „altundeva”, ne-am ieși din minți și ne-am împinge unii pe alții ca pietricica din șotron și am atinge ultimul pătrat, centrul mandalei, o întindere fără mărginire, ca o lume unde se topește din frică și pe care respirațiile o recunosc și căreia i se spun.

Concursul Național de Creație "Vasile Alecsandri"

Anca Maria Conachi,
Toamna lui Alecsandri

Ex Libris

CONCURSUL NAȚIONAL DE CREATIE VASILE ALECSANDRI

Mădălina DOCHIȚOIU, *Flori de jale*

ANDREEA BUTEAȚĂ

O proză viscerală densă, plină de zvâcniri nocive în care sufletul candid al adolescenței se sublimază în parfumuri angelice, pentru a se condensa apoi în zemuri și miasme. Identitatea emoțională e eroinei este spartă într-un puzzle de către enigmatică Olga, jumătatea feminină a unei alte femei. Textul emană energia unei sexualități rafinate. Trupurile devin gânduri ce anulează timpul, respirația, femeile se schimbă în poezii, atingerile, apropierea, contactul fizic unifică două conștiințe. Finalul dezolant trivializează ideea de dragoste, coborând-o în zona sexualității barbare, mocirloase, doar de dragul ieșirii din timpul sacru al iubirii.

✎ Edward AVRAM

Pierdut puzzle. Îl declar nul

„În curând amândoi nu vor fi decât o singură viață, o viață înceată și călduță, care nu va mai avea sens deloc – dar ei nu-și vor da seama de asta. [...] Da, sunt fericiți. Ei și, ce-i cu asta?”
Jean-Paul Sartre – „Greața”

Olga,

rămâne doar numele tău după toate ștersăturile făcute pe hârtiile adunate de noi în atâția ani, după tăieturi variate și revelatoare de trăsături ale personalităților noastre bolnave ce se desfășurau ritmic, fără grabă, de parcă ar fi avut tot timpul din lume și nimic de pierdut, când convergente, când despărțite de toată lumea dintre noi. Acum stau, exact așa cum ai ghicit, între cele două pungi de gunoaie pe care le-ai aruncat mai devreme în tomberonul ăsta negru și îngust, în care mâna stângă îmi atinge oasele tarsiene amestecate cu cele metatarsiene fără prea mult efort, spre deosebire de orele chinuitoare de gimnastică în sala

prăfuită și cu geamuri mari, asemenea așteptărilor noastre una de la cealaltă.

Sunt pe jumătate descompusă și probabil mirosul meu a început să treacă de pungă asta sufocantă de plastic negru, ca o cutie misterioasă unde e închis trecutul tău și toată mizeria noastră împreună. Sunt aici doar ca un fel de reminder într-o formă ceva mai complexă, un soi de substitut al conștiinței tale, post-it-ul galben pe care ți-l lipeam în fiecare dimineață pe frigider.

Stăteam la străzi distanță, două stații de autobuz până când tu aveai să urci, înconjurată de diverși oameni, diferiți în fiecare zi, oameni care tânjeau după orice atenție din partea ta. În fiecare dimineață, Cătălin te aștepta pe scările blocului tău de patru etaje, unde cu siguranță nu îți găseai locul, de la ferestrele căruia ne priveau seara bătrânele binevoitoare, zâmbind stupid și mecanic spre noi două, ținându-ne de mână. Coborai fără grabă, știind că el va aștepta cuminte, îndurând toate întârzierile și zâmbind către tine. Niciodată nu observai asta, îți treceai doar mâna prin părul lung și roșcat, care îți acoperea umerii osoși, plini de pistrui vara. Mergeai îmbufnată și blazată spre alți oameni, amestecându-te cu ei, strivindu-te de trupurile lor, acoperindu-i cu mirosul tău pătrunzător.

Aerul dintre noi două e condensat încă, îți simt orice respirație, văd cum ți se mișcă buzele încet, fredonând melodia de pe mp3 player-ul de ultimă generație, îți aud pleoapele închizându-se.

Coborâm în același loc, ne îndreptăm separat către clasa noastră mare, neaerisită, în lumina căreia se mișcă frenetic bucățele de praf amestecate cu celulele tale moarte și fire de păr căzute pe bancă. Stai departe, înconjurată veșnic de siluete înalte, mult mai înalte decât scaunul meu din spatele clasei, de unde îți priveam umerii și părul strălucind în fragmente de ceață.

Într-una din zilele astea ai coborât din cerul tău propriu, construit cu multă atenție și minuțiozitate, și într-un mod ciudat ai venit lângă mine. De după „Terapia” lui Lodge mi-am ținut

respirația și am așteptat ca dinții tăi să își descopere albul-
porțelan și zâmbetul să se desfășoare în întregimea lui, zâmbetul
luat de pe buzele cine știe cui, arborat triumfător și nestăpânit pe
fața ta, îngrămădită sub valurile tulburătoare de roșu. Ți-am simțit
atunci mai firesc și mai ascuns mirosul, un fel de bătaie de inimă
neregulată, scurgându-se de la mijlocul încheieturilor tale.
Mâinile tale albe se prelungeau straniu pe bancă, atingând cu
vârfurile desenele rudimentare făcute de mine în zilele
precedente, în spatele cărora stătea neclintită și impunătoare
imaginea ta, granița dintre mine și cei din jur, o limită variabilă și
indefinită, ce în curând își va pierde semnificația și se va stinge
undeva în interiorul meu, absorbită de forțele pe care nu am ajuns
niciodată să le cunosc prea bine. Ai zâmbit timid sau poate doar
așa mi s-a părut mie, un copil în fața unui raft de gemuri și
dulcețuri după care a tânjit ani de-a rândul. Paradoxul își avea
originea tocmai în neștirbita încredere în tine, atu deja cunoscut,
binemeritat și temut de cei din jurul tău, siguranță și certitudine a
succesului ce nu își găseau locul în posibila noastră conversație/
schimb de priviri/ consumare de trupuri/ suflete/ incendiu. Ai
privit rapid pe fereastră, așa cum făceai înainte de a spune ceva,
un soi de renunțare la tine din interior în schimbul mult mai
profitabilei, extravagantei măști de olga, acoperișul
devoratoarelor insecte ce zăceau în interiorul tău, armura ta cea
mai de preț probabil, păstrată intactă cu nenumărate eforturi și
renunțări la oameni, prinsă în niște șuruburi adânc înfipite în piele.
Ai spus despre carte, ai întrebat, nu mai știu. Nici acum nu pot să
înțeleg de ce eu, de ce dintre toți oamenii disponibili, mult mai
capabili și mai siguri decât mine, niște suporturi certe și loiale,
tărâmurii solide, pline de consolările după care tânjeai. Instabilă și
brusc privilegiată, am răspuns abia șoptit, dar oricum nu a contat,
nu ai stat prea mult așteptând răspunsul, te-ai ridicat și ai plecat
spre admiratorii tăi fideli. S-au închis tablele negre în jurul meu,
bureții și-au deschis gurile și și-au început variatul concert de tuse
convulsivă, în timp ce aerul era irespirabil, voi toți deveniserăți
doar niște marionete în mâini gigantice, invizibile, ai căror

posesori râdeau zgomotos în atmosfera vâscoasă, umplută cu mirosul tău permanent și strâns de atâtea zile într-o cameră mică, păstrată cu sfințenie undeva în interiorul meu aproape intact.

De atunci au început plimbările acasă, renunțările la orice alți oameni din jurul nostru și inevitabilele confesiuni siropoase ale tale, râu în căutarea unor canale de deversare cât mai vaste și mai variate, obișnuit cu infidelități zilnice și inevitabile, neîncăpător pentru o singură cameră de evacuare. Cu toate astea, am rămas pentru o vreme singura încercare de refugiu, probabil un soi de ambiție puternică, pariu involuntar cu restul oamenilor din tine, să-vedem-cât-rezistă-asta.

La început mi-am șters pașii de ai tăi, între noi două se înfiripase un fel de nesincronizare greu sesizabilă și totuși jenantă, tăcere între doi oameni care nu mai au nimic să-și spună. Toți cei din jurul tău s-au îndepărtat treptat sau poate i-ai dat tu la o parte, nu sunt sigură (mereu ai evitat întrebările și neîncrederea mea și-a continuat parcursul firesc spre un punct culminant indescritibil, locul de unde am pornit ca să ajung aici). Deschiderea noastră una spre cealaltă și-a găsit locul târziu, când trecătorii își terminaseră de spus toate poveștile, iar noi ajunsesem să-i știm pe toți cei care treceau pe lângă noi zi de zi, după o rutină precisă. Începuseși să-ți prinzi părul doar cu câteva agrafe, ca micile dansatoare japoneze pe care le vedeam în vitrina magazinului „Dante” în drum spre casă. Mai mereu tu spuneai și eu ascultam, deși mai târziu am început eu să spun și tu să râzi, să îți desfaci din nou părul, vreun semn al speranței că vom ajunge la un punct comun. Genunchii au început să mi se îndrepte și puteam să mă uit la tine, secvența inconfundabilă a ultimelor secole trăite împreună.

Mai știi, Olga, când ne-am așezat pe marginea trotuarului și am cântat „Seaside” privind amândouă în jos, uimite, poate, de incredibila măsură și viteză a străzilor goale atunci când nu ne cuprindeau pe noi, dezvelite de orice înveliș palpabil și perceptibil.

M-am ridicat brusc și am fugit. Tu – după mine. Întâi mi-ai strigat să mă opresc și mi-ai pronunțat în șipăt numele cu o forță încă necunoscută: glasul tău din care creșteau arbori, înfigându-și rădăcinile adânc în pământurile lumii mele. M-ai prins în cele din urmă și am început împreună să râdem zgomotos, cu respirația întretăiată. Primele atingeri dintre noi două, cu mâinile lipicioase de căldură, întinzându-și involuntar degetele una către cealaltă, prelungirile a două minți distincte, ca tentaculele unei meduze muribunde și ușor anemice, ancorată într-o încercare zadarnică de a-și prelungi agonia. Aveai mâinile oarecum transparente, purtând toată albeața și răceala unei zile sterpe și banale, așa cum fuseseră toate până atunci. Am putut să îți simt venele pulsând prin întunericul celor două mâini, liniile palmei tale de copil presându-și moliciunea și neliniștea pe degetele mele inerte, cuprinse de un tremur explicabil și inevitabil. Am pășit împreună încet, în timp ce degetele noastre începuseră să țeasă fire fragile ca niște păianjeni flămânzi și nerăbdători, capcane pentru prada nouă ce eram una pentru cealaltă. Îmi aduc aminte perfect sentimentul de tine, de pielea ta, senzația inconfundabilă (mai târziu imperceptibilă, dar în mod ciudat, mereu pregnantă) a mâinii tale umede, emițând unde dureroase în pielea mea, arzând carnea până la os, îndepărtând sinuos și cu multă atenție barierele dintre noi două. Mâinile noastre s-au descârnat împreună, s-au desfăcut încet, lipindu-se una de cealaltă, abraziv și temeinic. Din mâna ta fragilă au ieșit mici ancore ce și-au săpat drumul până la venele mele, nerăbdătoare de albastrul-verzui al alor tale. S-au desfăcut ca niște flori în mijlocul întunericului pătrunzător, care își făcuse culcuș prin/peste/niciodată între pentru că ne-am alipit perfect, îți mai aduci aminte?

De data asta și-au urnit rapid zilele corpurile către sfârșitul școlii, când în atmosfera de veșnic lumină și căldură sufocantă, eu încă te priveam din spatele clasei, îmi luam drept punct fix mijlocul gâtului tău, în spate, acolo unde era strâns

întregul necunoscut al mirosului tău. Tot atât de prezentă în universul celorlalți ca și înainte, îmi rezervam un fel de drept asupra ta, așteptam recunoașterea unicității mele, credeam eu, evidentă. Sigur că implicarea mea în orice lucru apropiat Olgăi-exterioare nu s-a întâmplat niciodată și am reușit să trec surprinzător de repede peste mica dezamăgire inițială. Rămânea a mea Olga-din-interior.

Nu o dată m-am întrebat cum de am reușit o asemenea perfectă separare a celor două persoane pe care le vedeam în tine și, mai ales, cum de am ignorat efectele uneia asupra celeilalte. Procesele de acomodare au fost lungi și anevoioase, sigur îți aduci aminte. Presiunile constante pe care le făceam asupra ta trebuiau să aibă ca finalitate desprinderea ta de lucrurile exterioare nouă, cele aparținând celeilalte Olga, fără a-mi da însă seama de inevitabila mutilare care avea loc în același timp. Te-am inclus atât de mult în universul care până atunci îmi aparținuse doar mie, încât urmele de egoism erau aproape invizibile, și mai mult decât atât, acum îmi era greu să te desprind. Deveniseși o formă integrantă a mea, un fel de extensie mai importantă decât conținutul propriu-zis.

Ne-am mutat în apartamentul tău spațios, unde am plutit într-o ușoară și plăcută letargie luni de-a rândul, rezemate una de spatele celeilalte, bătându-ne prin atmosfera densă, ca de lichid amniotic, pătrunsă de lumini rezultate din explozia celor două lumi ale fiecareia, ce se întretăiau permanent și violent. Încet și sigur, am început să ne deprindem una cu alta, mâinile noastre nu se mai loveau întâmplător și puteam încă de pe atunci să anticipăm mișcările celeilalte. Mâinile noastre se pliau perfect, nu eram asemănătoare, mai degrabă complementare. Am cucerit pe rând fiecare cameră din spațiul nou, leagănul nostru neașteptat, am deschis toate ușile și sertarele, ți-am văzut tot mijlocul, în afară de camera din podea, unde nu mi-ai dat niciodată voie să intru, iar eu, supusă, ți-am respectat dorința un timp.

Mai îți minte, Olga, când începuserăm să amestecăm prafuri în bucătărie și formele de ciocolată începuseră deja să se formeze? Îți amintești când ai început să îți înlănțui brațele în jurul meu, cuprinzându-mă toată, cum am crescut una pentru cealaltă, cum m-ai rezemat de perete și ți-ai întins palmele peste tot corpul meu, cum ți-am mirosit și sărutat gâtul flamândă de tine? Ne-am întins pe masa din bucătărie, pe podeaua goală și rece și am încălzit-o cu corpurile noastre mișcându-se permanent.

După consumări repetate, pentru mine a început frica. Tu plecai din ce în ce mai mult, vara se mișca lent către finalul atât de tragic, făcându-și loc dureros printre amintirile noastre strânse într-un sertar și, credeam eu, aruncate în camera din podea, ducând la dispariția definitivă a lumii noastre incandescente și reprobabile.

Conservatorul Național de Creație "Vasile Alecsandri"

Ex Libris

Cătălin Tudor Gîscă,
Sus pe culme, bradul...

Atacurile de panică deveneau din ce în ce mai frecvente pe măsură ce tu te îndepărtați fără prea multă greutate. Ajunseseră un fel de nevoie zilnică fuga din/de lângă mine. Atingerile erau inconsecvente și murdare, dându-mi sentimentul de vină și

folosire ce va rămâne mult timp acolo, sentiment pe care îl intensificam prin încă și mai multă mizerie. Reușeam într-un mod ciudat să scurg din noi tot ce era mai urât, găsim în toate cuvintele spuse un fel de preludiv al tragediei, al sfârșitului, al modului nostru de distanțare treptată și certă.

Diminețile le găseam, desigur, sterpe, încărcate de urma celor ce se întâmplaseră odată. Ca pe un fel de radiografie bizară și inexplicabilă îmi priveam grămada de sentimente și mai ales temeri ce zăcea la picioarele tale.

Zăceam în pat, pe jumătate dezvelite, distrugând și disecând cu prea multă luciditate planurile făcute anterior și luându-ne înapoi partea dată celeilalte, cu mult discernământ. Încercam să îmi imaginez invazia oamenilor în locurile unde stătuserăm, locurile-martori ale formării noastre împreună și ale desprinderii (mi se forma mereu în minte imaginea unui trunchi ce se desparte în două ramuri cu fructe diferite). Mă întreb cum de am reușit să îmi înving sila de mirosul altcuiva, de pielea unui alt om, de mireasma putrezindă și grea a altuia. Repulsia s-a menținut tot timpul intactă și, la un moment dat, și-a întins ghearele și către tine: prin contactul cu alții deveneai alta, prezența unei persoane străine în camera noastră era un fel de sacrilegiu, clipele de după dragoste intangibile, mult prea prețioase pentru a fi folosite spre exteriorul nostru.

Mai ții minte, Olga, cât de stabil și plin ne uniserăm odată? Mi se pare că între noi nu exista deloc oxigen, nici chiar vid, doar un sentiment straniu de condensare și compactare a spațiului, încât uneori aveam impresia că nici nu există, iar limita corpului meu era limita corpului tău. Posesiunea nu a venit niciodată, poate, din altceva decât dintr-un fel de frică patologică și nestăpânită, un mecanism de autoapărare care se răsfrângea însă asupra ta. Probabil de aici și refuzul categoric de a accepta compromisuri și dorințele mele absurde, care au dus până la setea de control absolut.

Au fost dureroase dățile când ieșirea din universul nostru perfect devenea reală și tangibilă, întotdeauna cauzată de

altruismul și nehotărârea ta. Metodele de transfer între olga-exterioară și olga-interioară erau din ce în ce mai greu de observat, încât până la urmă a rezultat un hibrid numit convențional „tu”.

Mai știi când mi-ai spus că mizeria nu mai poate să atingă interiorul nostru? Frica mea era pe atunci incipientă și încercam împreună salvarea rămășițelor noastre de mâinile mele înzestrate cu o copleșitoare forță de a distruge. Era ca și când ai încerca să izolezi perfect o cameră, numai cu doi oameni, o cameră cu aer închis și pereții subțiri, unde încerci să oprești timpul în loc, să te legi iremediabil și poate nedorit de străinul așezat acolo din întâmplare. În ciuda eforturilor tale, apa pătrunde continuu, formează noi fisuri pe care nu le poți controla. Peretele fragil ca o coajă de ou, translucid și căptușit în nenumărate rânduri se sparge, se crapă puțin câte puțin și lasă să pătrundă în interior zgomotul asurzitor al valurilor ce se vor revărsa înăuntru, peste cei doi morți prinși în propria lor capcană. Relicvele unui trecut recent și frumos chiar și cu diminețile murdărite de cafea mincinoasă și mâini ținute împreună, iar apoi zile de mișcări ritmice și pasionate în mijlocul căldurii zdrobitoare au devenit din ce în ce mai dureroase. Furia era, invariabil, însoțită de un sentiment de vină și curând dialogul s-a transformat într-un monolog trist și penibil, pe care îl ignorați cu forță brutală și tăcere încăpățanată. Purtam în minte imaginea noastră în chip de Kierkegaard și Regine, schimbând din timp în timp rolurile. Panica fusese odată prezentă în ambele tabere. Acum, după un timp perfect revenea nemulțumirea permanentă și indestructibilă, ce avea să aibă ca rezultat un lucru inexplicabil, dar totuși previzibil. Niciodată nu am avut milă pentru alți oameni în afară de noi două. Formam împreună un cerc vicios perfect, alimentat constant cu spaimile mele recurente, paranoia crescândă și refuzul tău de a da curs unor cereri absurde și ridicole. A lose – lose situation, de genul căroră aveam/avusesem întotdeauna parte.

Intrarea în camera din podea a fost oarecum accidentală și posibil amânată îndelung, dar a venit ca rezultat al unei ambiții și

încăpățănări noi, născute dintr-o furie pură, eliberată de remușcări & repercusiuni.

Te-am găsit complet goală, transformată într-o uriașă călugăriță, devorându-ți unul dintre mulții parteneri, grotesc așezată deasupra lui, murdărindu-te pe tine și pe noi. Cu siguranță m-ai văzut, Olga, sau cel puțin mi-ai auzit țipătul gol, secăt și mort. Am ieșit rapid și m-am îndreptat către suprafață, cu presiune apăsându-mi pieptul și o incapacitate firească de a vorbi. M-am așezat pe podea și am așteptat ca tu să ieși, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Dacă aș fi fost capabilă de rezistență și nu m-ar fi înfrânt lașitatea, poate că aș fi reușit să mă mișc mai departe de punctul de sfârșit pe care îl atinsesem și să încorporez în atotcuprinzătorul meu eu greșelile noastre (greșeala ta devine greșeala mea, pentru că tu ești parte din mine, remember? *erai*). Am încercat zile în șir să-mi port cu demnitate masca ce acum îmi era sudată perfect pe craniu, un chip zâmbind ca în arta grecească, perfect realizat și cu efect devastator de ardere a cărnii pe care trebuia să o acopere. M-am îndepărtat oarbă către exteriorul meu și te-am lăsat pe tine în loc, părăsindu-mi vechiul corp.

Bătrânul măcelar de la apartamentul vecin mi-a deschis binevoitor și m-a folosit până la epuizare. M-am adâncit în mizeria noastră. Câteodată, Olga, cred că ești la fel ca toți ceilalți. Și prin tine, la fel și eu. Brațele lui respingătoare s-au întins asupra mea și răsuflarea grețoasă mi-a cuprins trupul. Când plictiseala intervine rapid și tânăra ta prostituată plânge fără încetare, ce poți face să o oprești? Mi-a legat încheieturile strâns cu șireturile lui de piele și mi-a despiciat picioarele. M-am ridicat deasupra mea și mi-am văzut trupul tăiat încet, fără grabă, așezat vulgar pe marginea unor saci de plastic.

Olga, mai știi când mi-ai potrivit piesele cu mâini mici de copil, ca pe un puzzle încântător? Privește-le cum se desfac, cum se împrăștie: cât de neîndemânatic sunt puse cap la cap.

Ex Libris

Concursul Național de Creație "Vasile Alecsandri"

Ștefania CHIRIAC, Sămânța florilor de crin

SIMINA CERNAT

O proză sensibilă, de un inefabil aparte, dezvoltând motivul vieții ca vis, dezvăluie un suflet plin de lirism, dar fără a transforma scriitura în ceva tern, imobil.

✎ **Ramona MOCANU**

Pasiune moartă – trandafir

M-a izbit o atmosferă înăbușitoare. Mirosea a vise și a speranțe. Totul se învârtea cu repeziciune într-o nemișcare aparentă. Perdelele străluceau ca și cum ar fi jucat un joc de secrete. Pașii mei se auzeau cadentați, din ce în ce mai nerăbdători.

Am simțit nevoia să mă ascund, să alerg fără să mă uit în urmă, de parcă ar fi fost singurul drum spre fericire, spre împlinire. Am deschis prima ușă care mi-a ieșit în cale. Era un laborator de info. Aveam pregătită o scuză pentru intrarea mea bruscă, dar am observat că nu era nimeni înăuntru. Ciudat. De obicei se încuie laboratoarele după ce pleacă elevii. M-am așezat pe un scaun și am închis ochii. Abia acum simțeam oboseala după o noapte albă de citit. Aș fi făcut orice să nu mă mai gândesc la Ade. Nu voiam să accept faptul că a plecat, că nu mai există „noi”. Nu puteam dormi, dar nici nu puteam aștepta să îmi vină somnul. Imaginea ei îmi venea mereu în cap. Singurul lucru pe care îl puteam face era să fug de mine, de ea, de sentimente, să mă ascund în cărți. Am citit toată noaptea. Azi a trebuit să îmi pun masca în fața societății. A trebuit să râd la glume aparent bune, să fiu plin de energie, ca întotdeauna să evit întrebările tâmpite de genul: „v-ați despărțit? te-a înșelat? ai iubit-o?” Cum îmi vine să urlu pentru fiecare în parte că am iubit-o, dar ei nu pot ști ce înseamnă asta, că nu m-a înșelat și că nu eu am vrut să ne

despărțim. Să urlu la nesfârșit, până se va întoarce, până o voi vedea din nou zâmbind. Am închis ochii și m-am lăsat pe spate. Îmi simțeam părul trăgându-mă în jos. Aceleași plete care îmi plăceau atât de mult odată...

*

*

*

Cred că am adormit. M-am trezit tresărind. Amorțisem. Mușchii gâtului mă dureau îngrozitor. Mă simțeam obosit, sfârșit, bătrân. Mai mult m-am târât spre ieșire. Dormisem aproape jumătate de oră. Pe hol mirosea a trandafiri. M-am oprit o clipă și m-am lăsat în voia visării. Eram liniștit. Trecuse zbuciumul cu care intrasem în laborator. Acum simțeam că pot privi în urmă și pot analiza situația cu calm. De fapt, nu simțeam nevoia să analizez nimic. Doar să merg acasă și să mă întind pe pat. Holul părea la fel de straniu ca și atunci când am intrat în laborator. Parcă avea ceva în plus... sau în minus. Mi-am golit mintea și m-am îndreptat spre ieșire. Afară nu era nimeni. Pe terenul de sport zbura o hârtie și se ondula după vânt. Am privit-o fascinat o vreme. Parcă aș fi vrut să dansez cu ea... Mă atrăgea ritmul vântului, al timpului care trecea și aproape atingeam muzica inexistentă. Strângeam geanta așa de tare, că m-a străpuns o durere ascuțită în palmă. Atunci mi-am dat seama și mi-am relaxat mușchii. Mintea îmi era tulbure și nu mă puteam gândi la nimic. Mi se plimbau prin cap doar bucăți de imagini, de cuvinte, de sunete. Îmi aminteam toate sentimentele, dar nu puteam defini niciunul.

... modul grațios în care își dădea cu mâna prin păr...

... atingerea întâi timidă a mâinii, apoi sigură, precisă...

... zâmbetul tare, clar, poate puțin prea sigur de efectul pe care îl produce...

... ochii mari, negri, melancolici și mereu uimiți...

... ființa ei se concentra toată în ochi când vorbea de ceva ce o pasiona...

... îi simt mâinile subțiri, albe, cu miros de migdale...

-Un bilet dus pentru Vatra Dornei, pentru trenul de ora 5.

*

*

*

-Trenul accelerat Iași-Timișoara pleacă în 5 minute de la linia 3.

-V-ați rătăcit? Ați coborât în gara greșită?

Îl privesc în ochi cu o expresie de om nebun probabil, pentru că se îndepărtează în grabă murmurând niște scuze.

Privesc bucata de plastic pe care scria mare, cu litere luminoase: Vatra Dornei.

Nu îmi amintesc nimic din drum. Doar vag casa de bilete din Iași și femeia care îmi cerea carnetul de elev comentând că mă plimb, în loc să îmi pregătesc bacul. Este noapte. Acum îmi dau seama că sunt doar în uniforma de școală și am la mine doar geanta cu cărți și un fular subțire. Se mai aude ca dintr-o râpă șuieratul trenului care a dispărut în ceață. E sinistru. În stânga mea curge rece râul, sub ochii a doi îndrăgostiți care stau îmbrățișați pe pod. De partea cealaltă a liniei ferate clipocește firma unei farmacii cu gratii la ușă. Nu se potrivește deloc farmacia asta aici, sub balconul ăsta cu arhitectură așa frumoasă. Mă dezmoțesc întinzându-mă puțin câte puțin. Cred că am stat nemișcat tot drumul. 5 ore... din care nu îmi amintesc decât un bătrân cu o barbă lungă și încâlcită, care duhnea a băutură și îmi povestea cum a supraviețuit el în război și cum Ceaușescu a dat mâna cu el. Nu îmi amintesc nici frigul, nici foamea, nici setea, nici măcar de controlor. Și totuși biletul este compostat... Fac câțiva pași pe strada pustie. Nu a mai fost așa ceață din ziua aceea... Mă îndrept spre parc. Zgomotul frunzelor uscate pe care calc mă ține ancorat în realitate. Nu mă gândesc la nimic, nu simt nimic. Oare așa e când mori? Moartea înseamnă insensibilitate, renunțare, uitare? O rafală de vânt îmi taie respirația. Intru în parc, mă așez pe o bancă... îmi pare cunoscut mirosul de mentă care se simte aici. Nu știu cât timp a trecut. Vin doi tineri din celălalt capăt al aleii și se așază pe bancă, la capătul opus.

-Nu vreau să plec.

-Atunci nu pleca.

-Nu pot schimba nimic.

-Ia o țigară.

-E a treia replică. E rândul meu.
-Viața doare.
-Dar noi putem zbura, mai ții minte?
-Pleci mâine.
-Eu rămân aici. Doar numele meu pleacă.
-La a cincea replică fumăm țigara de foi de trandafir.
-Eu am mâncat prajitura aceea, când aveam 5 ani.
-Te iubesc.
-Te-ai schimbat.
-Te iubesc.
-Simplu.
-Săruta-mă!
-S-au terminat replicile.
-E timpul?
-Te iubesc și eu.
-Păstrează-mi mănușile.
-E ca atunci, la mare... luna plină era atât imensă, de simțeam că ne va strivi. Sau dacă nu ne strivea ea, explodam din cauza tensiunii, fericirii, iubirii adunate în ziua aceea.
- A rămas strălucirea mării în ochii tăi.
-Ți-o dăruiesc.
-Ultima țigară.
-Poți să iei și fularul.
-Aș avea chef să dansez.
-Cine știe... mulțumesc...
-Să facem poza de sfârșit.
-Să fugim în lume.
-Data viitoare...

*

*

*

Sunt din nou singur pe bancă. Plecase în noaptea aia. A trecut un an de atunci. Primul fulg... amețit, plin de energie, sfios... ca și atunci... apoi unul după altul, acoperă frunzele uscate, tremurate, îmi albesc părul, haina, banca. Ninge cu furie, cu lacrimi, cu pasiune. Capul meu se apleacă tot mai mult. Fulgii se învârt, dansează, se iubesc...

Se aude muzică de la restaurantul din apropiere. Doi copii se apropie în pași de dans, râzând colorat.

-M-ai călcat!

-Învârte-mă!

-Ești ușoară ca o păpușică.

-Te miști ca un urs.

-Suntem doi fulgi.

-Vom zbura în continuare?

-Vreau să ne topim...

-Alb. Pur. Frumos.

-Zeiță de gheață.

-Vom fi mereu împreună.

-Și apoi vom fi fluturi.

-Să ne aruncăm în zăpadă.

-Să trăim frumos...

-Pam padadam... darara...

*

*

*

Nu mai ninge. Mă ridic de pe bancă zgribulit. Timpul merge alături de mine, dar eu încerc să mă îndepărtez, să fug, să dispar. Cu mâinile înfundate în buzunare, grăbesc pașii. Trec pe lângă două mame cu copii mici.

-Vor fi prieteni când vor crește.

-Vor lua lecții de dans împreună.

-Vor fi fericiți...

-Prietenie...

-Iubire...

-Copilărie...

*

*

*

Pașii mă poartă nu știu unde. Văd o pată roșie ieșind de sub zăpadă. E un trandafir. Îl scutur de zăpadă și îl bag în buzunar. Bat clopotele. Sunt la poartă. Merg printre morminte. Mintea îmi zboară prin locuri însorite, cu miros de bucle decolorate și gust de căpșune. Mă așez pe piatra ei funerară. Oftez. Ea se așază lângă mine. Îi dau trandafirul fără un cuvânt. O strângere de mână înghețată îmi mulțumește. Mă las pe spate.

Zăpada mă acoperă. Nu îmi pasă. Ploaie, sărut, ciocolată, râs,
bere, noapte, lună, film, dragoste, piele, ceai, oboseală, mare,
soare, fericire, ea. Scot țigara de foi de trandafir. Un an de atunci...

*

*

*

-S-a încheiat programul bibliotecii.

-Îmi cer scuze... cred că am ațipit...

Mă ridic, îmi strâng cărțile, ușa se închide cu zgomot în
urma mea.

„La mulți ani, Ade...”

Concursul National de Creatie "Vasile Alecsandri"

Raluca-Luiza BLAJ, *Umbra nopții de pe vale*

ANDRA CHIȚU

Trei proze scurte în care autoarea dovedește plăcere pentru joc și capacitate de a jongla cu absurdul vieții de zi cu zi.

✎ **Ramona MOCANU**

Bastardul în zilele ploioase

a)

Bastardul

– chestie de amuzament pentru zilele ploioase –

A fost odată ca niciodată un

Bastard fără nume

Ce locuia după urechea unui om.

Diminețile îi erau tare neplăcute deoarece trebuia să îndure același zbucium matinal al ceasului deșteptător.

Existau momente în care rafalele de vânt și

Furtunile veneau pe nepregătite asemenea schimbărilor climatice din perioada încălzirii

Globale. Omul le numea simplu dușuri, dar bastardul le considera adevărate hazarde. Dar tot el, folosindu-se de

Harul lui și de cojile putrezite și ursuze din podoaba capilară a omului își refăcea umila căsuță la loc.

Iată că într-o zi de

Joi, pe la amiază, bastardul se hotărî să mai exploreze și alte țări, să se mute în altă emisferă pentru că în cea în care era domiciliat avea parte de o climă musonică. Astfel parcurse

Kilometri întregi și ajunse undeva în colțul ochiului drept. Dar aici nu existau destule resurse pentru a-și construi o casă și

Lacrimile pe care omul le lăsa să se prelingă pe obrazul lui îl întristau pe bastardul fără nume. Deveni acum și mai nemulțumit decât fusese înainte.

Mai merse el, traversă Continentul Pomeților și ajunse în Peștera

Nasului unde credea că va fi ferit de orice schimbare bruscă a climei. Însă când încercă să treverseze Pădurea Stalactitelor și Stalacmitelor Negre,

Omul se înfurie și îl strănută pe bastard cât mai departe. Astfel, cel fără nume a ajuns pe

Pământ, și nu pe un

Quasar, pentru că cel pe care locuise până acum era de pe Terra, dintr-o zonă de câmpie a unui stat fără drapel.

Rămas singur în pustietate, într-un loc rece cu noroi, iarbă, gândaci și alți mii de oameni

Se gândi că ar face bine să-și caute un nou adăpost, însă nimeni nu-l primea nicăieri.

Toți aveau părțica lor de pământ delimitată și totodată toți erau prea infatuați pentru a-i acorda un strop de atenție bastardului singuratic. Astfel, el umbla și ziua și noaptea pentru a-și regăsi omul pe care locuise atâția ani... A mers și la televiziune, a dat anunț pe toate cutiile de lapte: „Om pierdut. Păr castaniu.

Urechi clăpăuge. Ochi albaștri. Recompensă – 2000 de coji de mătreață aurii.”... după trei zile, tot umblând el prin țară,

Vede în depărtare o unghie în carne. Din câte își mai aduce aminte, era o zi de

Weekend, parcă sâmbătă, când revederea lor a creat multă sensibilitate oamenilor care aparent erau nepăsători. Bastardul și-a cerut scuze pentru că nu s-a mulțumit cu ceea ce omul îi oferise de la bun început, iar omul l-a luat în brațe și l-a dus la locul lui, după ureche. Și-au făcut multe poze pe care le-au tras pe urmă la

Xerox și omul i-a mai cumpărat bastardului un

Yoyo pentru a nu se plictisi și au trăit fericiți până în

Zilele de A-Z! ...

b)

112

- Și ce faci? Mai lucrezi la cafenea?... Știam.

Apartamentul acela cu mobilă veche avea miros de levănțică și tutun ieftin. De fapt, dintotdeauna a avut acel iz.

Îl cunoscuse la 16 ani. În parc. Au fost colegi de liceu. Era la clasa paralelă. Nu i-a acordat prea multă atenție. Oricum adolescența lor s-a petrecut departe. Undeva după 18 ani. La facultate. El era un fel de Cassanova cu explozie întârziată. Infantil totodată, dar, pe de altă parte, tupeist. Îi plăcea să mănânce hamsii cu mâna, iar dacă îi era prea silă să meargă la toaletă pentru a se spăla pe mâini, le savura folosind bețișoarele unșuroase rămase de la mâncarea chinezească. Folosea de obicei psihologia inversă și legile lui Murphy pentru că era un actor renumit pe scena persuasiunii. Anii au trecut...

- „Nimic nu-i niciodată atât de simplu cum pare”, nu-i așa? ...

Acum tăcerea lui era una melodioasă. Privea fix, ca dintr-o depărtare, cu ochii mult duși în cap și cu pleoapele întredeschise, cum cerul se răzbuna și îneca orașul. Liniștea era una care o satisfăcea. Nu mai spunea nimic. De fapt, ar fi zis el multe, însă acum nu mai avea grai. Nu mai putea vorbi, pentru că nu-și putea deschide gura. Nu o putea contrazice. Nu putea face nimic. Nu-i putea cere iertare pentru tot ce a făcut.

Nu știa. A fost o perioadă grea în anul doi, când el era cu toate și totodată cu ea. O mințea. Dar ea, fată credulă, îl iubea. A ajuns la el pentru că voia să-l vadă pentru ultima oară. Trebuia să plece cu burșă. În Viena.

Și el... Era blocat. Sau mai bine zis inert. Când i-a zărit prima oară culoarea pielii a avut un déjà-vu. Și-a dat seama că suflul lui se prelingea din el sacadat, de parcă viața nu și-ar fi

150

dorit să părăsească trupul. Dar spiritul ardea undeva în timp. A plâns, însă au fost sentimente de singurătate amestecate cu simplitatea gândului că cineva i-a venit de hac acestui Don Juan de Dorobanți! Era trântit pe jos cu picioarele întinse, cu o mână pe lângă corp și cu alta pe rana de sub diafragmă. Sângele îl înconjura. Era ca o mare rubinie care își purta naufragiatul dincolo de prejudecățile oamenilor simpli. Nu dorea să facă nimic. Voia să-l lase singur. Îi era frică. Tot ce a putut face era să tragă o ultimă privire în acea încăpere sumbră. Peste tot hârtii aruncate, parfumul desfăcut, haine dezordonate, CD-uri puse lângă chitară în colț și... pentru trei secunde, inima ei nu mai bătea, iar rimelul curgea din genele dese... un inel de logodnă cu biletul: „Totul îți ia mai mult timp decât te aștepti. Iartă-mă, Reha!”

Alo? Doresc să ajungă cât mai repede o ambulanță pe Calea Griviței! Bloc 6, scara B, apartament 13!

Da. Ce afecțiuni are persoana respectivă? În 10 minute ajunge o ambulanță... îmi puteți da un nume?

10 minute????!!!!... doamnă, omul acesta în cele 10 minute date de dumneavoastră va muri!... la ce v-ar mai trebui un nume din moment ce v-am dat adresa corectă?!

Ce are pacientul?

Tocmai, doamnă!... nu mai are nimic...

c)

Dienstag sau o simplă zi cu ghinion

După-amiază plăcută de august. Karla tocmai a luat autobuzul din Kagan spre Strebersdorf. Ceasul indica ora 16:35. Se vedea cum transpirația de pe fruntea ei se combinase cu fondul de ten, dându-i un aspect spălăcit. A fost o zi grea și oboșitoare în care acum se îndrepta spre casă.

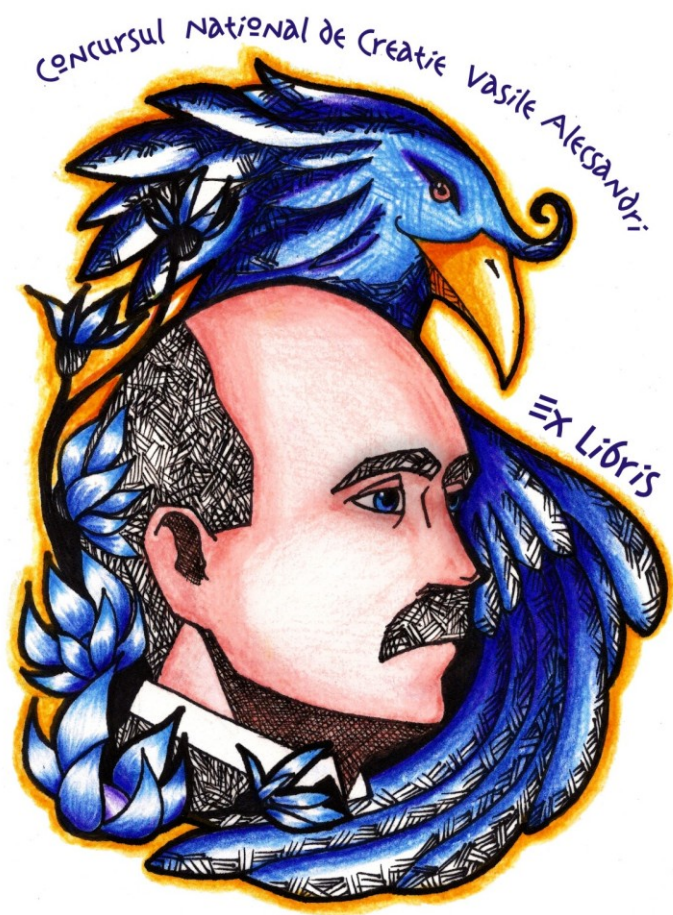
Se gândea la ceea ce îi spusese Barbara: „tutunul dăunează grav sănătății și te poate ucide într-o zi”. Și-a aprins o țigară și a zâmbit ironic. Apoi a parcurs o trecere de pietoni și intrase într-un gang. Apoi începuse ritualul cotidian: blocul din stânga, ușă, lift ruginit, etaj 2, sunet de chei, pantofi lăsați în hol, ciorapi licra patinând pe parchetul laminat și geantă aruncată pe fotoliul de lângă birou.

Cât timp a fost la duș, telefonul i-a sunat de trei ori. Abia a ieșit din aburii cu aromă de gel de duș și soneria a avut nevoie de întăriri. Era Nell.

Totul a fost clar! Ea l-a iubit pur și simplu. El a iubit-o pentru averea ei. Karla era modestă, deși banii dădeau pe afară din contul bancar. Însă nu asta era neapărat *factorul x* al acestei probleme. Cândva, demult, au trăit fericiți, dar drogurile și alcoolul l-au făcut să se îndepărteze de ea. Erau tineri. Însă viciile lui erau mai puternice decât fărâma de amor care se legase între ei. Acum el venise pentru a mia oară să se împace cu ea, dar Karla, ca de fiecare dată când a venit, l-a tratat ca pe o muscă ce bâzâie, dar pe care, din milă, n-o omori, ci preferi s-o dai afară.

Un ceai cald cu lămâie și un somn dulce. Apoi o scurtă plimbare prin Stephansplatz. Ora 22:45. Ajunse în fața gangului. Cineva îl înjumătățea. Și zeci de oameni se aflau în jurul lui formând un cerc de spiritism. Fața lui era de un violet pastelat, iar ochii erau scoși din orbite cu aproximativ trei centimetri. Funia destul de groasă îi separa capul de restul corpului. Peisajul macabru o luă cu fiori. Era un vecin de bloc, 31 de ani, necăsătorit, fumător de 13 ani. Îi plăcuse la un moment dat de Karla, însă nu se legase nimic. Se spânzurase din cauza singurătății și a neșansei. Și ea se gândi pe urmă că acel om ar fi trebuit să moară în alt context... din cauza tutunului, dar a avut ghinion și era și marți, ca să dăm vina pe... cele trei ceasuri rele.

Peste trei zile evenimentul fusese deja uitat, iar Karla își aprindea o țigară și zâmbea ironic înaintea trecerii de pietoni.

Delia Isidora Florică, Ș-acel rege al poeziei

LARISA COBUZ

Tema morții clinice, a transmigrației, a filmului dezvoltat în momentul trecerii animă discursul autoarei, care optează pentru un final new age, al omului în Dumnezeuit, Dionis, de data aceasta fericit.

✎ Edward AVRAM

Povestea celor șaisprezece ani pe care i-am trăit într-o seară

S-a învârtit de două ori și apoi s-a trântit la pământ. Avea pumnii strânși și tremura din toate încheieturile. Mie mi-a spus cineva „Vezi că a leșinat Alexandra”. În două secunde eram lângă ea și o ridicam de pe podea. Jocurile de lumini verzi și roșii și mov, lumina și fața ei înfricoșătoare cu ochii bulbucați și gura încleștată mă făceau să mă simt de parcă aparțineam unei alte lumi, unui delir al unei bolnave. O luam în brațe mecanic, iar singurul lucru care ajungea la mine era plânsul cu sughițuri al Laurei și rugămințile eiperate: „Ajut-o! Fă-i ceva! Sună la salvare!”

Nici nu mai țin minte cum și când am ajuns la etajul clubului aceuia nenorocit, în care nu mă simțeam deloc eu însămi. Lângă Alex era patronul, iar eu încercam să împrăști mulțimea curioasă care se strânsese în jurul ei, pentru a-i lăsa aer.

... ..

Pășesc în Infern. Nu știu cum am ajuns aici. Sunt desculță și strada mă înțeapă cu pietrele ei colțuroase și reci. Cerul mă doboară și e cald – din ce în ce mai cald și din ce în ce mai aproape. Îmi arde fața și totuși mi-e frig, din ce în ce mai frig. E atât de frig și cerul îmi rănește ochii. De ce nu mă lasă să închid ochii? De ce?

... ..

-Alex, deschide ochii! Alex, vorbește! Mă auzi?

Laura încerca disperată să vorbească cu o anumită „Alex” pe care eu nu o recunoșteam în chipul rătăcit al fetei slăbite, care vroia să închidă ochii și să adoarmă în ambulanța murdară. Eu îi explicam doctoriței ce era cu ea. Era o doctoriță? Poate doar o asistentă sau un șofer în plus la spital, era inconștientă. Vroia să o facă să meargă pe jos, deși puteau să o ducă pe targă, când ea nici nu putea să vorbească. Vroiam să îi strâng pe toți în pumnii mei și să le țip în urechi, până înțeleg că eu sunt prima responsabilă pentru viața ei, că mi-e prietenă, că din vina mea era la petrecere, că petrecerea fusese organizată de prietenele mele și de mine! Puteam doar să îi spun unei oarecare femei total nepăsătoare să o ducă pe targă. Și ea spunea doar „Fie...”.

... ..

Sunt amintiri în Iad? Sau poate îngeri m-au ridicat și m-au dus înapoi în lumea mea, m-au adus aici, unde...

Stăm toți în cerc, pe jos, pe carpeta veche din camera lui Alex. Andrei ne cântă la chitară, mai mult pentru a exersa, fără să-i pese cum se aude, conștient și el că nu-l mai asculta aproape nimeni. Trebuie totuși să dăm Cezarului ce e al Cezarului... Dacă nu ar fi el cu Stagg-ul lui, și-ar pierde farmecul atâtea seri. Laura se agită în bucătărie și cânta mormăit versurile la melodiile amețite ale lui Andrei. Face pizza. Din când în când, mă ridic și mă duc până în hol și o privesc. E frumoasă, adâncită în gândurile ei și mișcându-se ușor, cu o îndemânare nefirească, de care e mândră. Ce-i drept, face mâncare bună. Are buze frumoase. Cine o cunoaște cu siguranță nu poate nega că are niște buze inconfundabile, ca desenate... Alex ne umblă prin genți. Niciodată nu voi înțelege de ce are obiceiul ăsta. Spune adeseori că geanta este definiția personalității unui om! Eu nu sunt de acord. Dar nu asta contează. Gestul lui te face să înnebunești când vrei să pui în geantă ceva mai intim. Știi că vei ajunge în momentul în care Alex va lua obiectul respectiv și va începe să alerge de tine prin cameră, strigând în gura mare „Tavi are prezervative în geantă!”... sau „Mihai s-a apucat de poezie!” Ralu stă într-un colț. E tristă. Suntem toți triști de altfel... Andrei cântă

„E-atâta de rău că e bine..” Pentru noi, e invers: e atât de bine, încât devine rău la gândul că urmează să se schimbe totul. Răzvan aleargă dintr-o cameră într-alta și dansează... Eu îi privesc pe toți și nu înțeleg de ce simt undeva în adâncul meu și în adâncul fiecăruia dintre noi un ceas ticăind ultima noastră întâlnire. Our „final countdown”...

... ..

Când în sfârșit am ajuns la spital, unde speram să găsim un medic responsabil, au lăsat-o în mijlocul unei săli mari și s-au strâns toți în jurul unei fișe pe care o completau cu datele din buletin. Disperată, i-am întrebat dacă e neapărat nevoie de cinci oameni pentru o fișă, dacă nu s-ar descurca doar patru, în timp ce unul, măcar unul, s-ar ocupa de ea. Laura încă nu își revenise. Plângea în continuare și repeta ceva de un palton pe care îl încurcase, spunea că trebuie să se întoarcă să ia paltonul. Și eu simțeam că mă deconectez, ușor, ușor, de la o lume cu care eram obișnuită. Simțeam atâta nesiguranță. Eram obișnuită să dețin controlul. Până și în clubul în care era petrecerea – petrecerea încă mai continua – în care nu eram deloc eu, dețineam controlul, cel puțin asupra mea, dacă nu și a câtorva alte persoane din jurul meu, care așteptau să le spun ce mai trebuie făcut. Halal petrecere... Acum eram într-un spital în care nu puteam face nimic, nici pentru Alex, nici pentru Laura, nici pentru mine. Și nici doctorii nu făceau nimic. Eram total neputincioasă. Cineva îmi spunea să nu mă mai agită, mă agită mai mult decât ea... Ea? Ea s-ar agita probabil, s-ar revolta împotriva tuturor incapabililor în mâinile cărora stătea, mică și neajutorată, o viață. Dar ea nu avea legătură cu realitatea. Vedeam în privirea ei pierdută că e altundeva... Se uita la tavanul acela galben de atâtea nopți mizerabile pentru atâția bolnavi neajutorați în spital și uneori zâmbea, alteori figura ei îmi spunea că urmează să plângă. Aș fi plâns și eu dacă aș fi putut. Dar încă trebuia să îmi păstrez calmul... în limita posibilului.

... ..

Mă întorc de la baie și văd că Mihai a aprins țigara. Rotocoale de fum dens se mișcă leneșe prin aerul înalt al camerei. Mirosul înțepător de fum îmi intră în nări și îmi dă un fior plăcut.

Am să plec departe, să plec dintre ei, zburând. Am să zbor.

Mă așez lângă ei din nou. Număr câteva petale de pe o vază personalizată. Apoi mă ridic și încep să mă plimb prin casă. Și să dansez.. Mă mișc ușor, mi se par mișcărilor grele. Și mâinile! Și genunchii moi... Dar mă simt bine, dansez... Și melodiile sunt atât de lungi, perfect făcute ca să mă lase să dansez în voie...

În timp ce mă învârt observ geamul. E mov. Mă opresc ca să-l privesc și simt, acum, aici, mai mult ca niciodată, că e frumos să trăiești. Mă simt împăcată cu mine și cu cerul, cu cerul acela mov, atât de frumos! Mă duc în bucătărie unde e Mihai. Mă așez lângă el.

-Spune-mi, îmi zice el și mă sperie cu primul lui cuvânt venit târziu și neașteptat în tăcerea prea lungă, dacă știi opusul fericirii.

-Tristețea?

-Nefericirea!

-Care-i diferența?

-Nefericirea cuprinde și „fericirea”...

Și mi-am amintit: „E-atâta de rău că e bine...”

-Da, ai și fericire, și tristețe...

-Nu, n-ai înțeles! Și nefericire...

Am râs amândoi... Apoi i-am arătat cerul și el mi-a spus nostalgic:

-Da, a fost frumos cerul în ultimele zile..

... ..

Apoi au luat-o într-o sală unde noi nu mai aveam voie să intrăm. Am căutat un automat de cafea, n-am găsit niciunul. Dar Laura se mai liniștise. Doctori ieșeau din sala aceea și apoi intrau din nou la fel de calmi. Mă gândeam că, din moment ce ei sunt calmi, ar trebui să fiu și eu. Nu puteam face nimic pentru ea.

... ..

Mi-e ușor frig în bucătărie, geamul e deschis... Dar se vede mai bine culoarea norilor și se aud mașinile trecând pe stradă, și mă fac să mă gândesc la drumul pe care urmează să-l fac. Mă întristez pentru câteva secunde. Dar nu pot păstra gândul prea mult.

Au venti toți ca să mănânce. Îi aud atât de distinct, pe fiecare, și totuși nu pot înțelege ce vorbesc. Cuvintele trec pe lângă mine și aproape că le pot percepe culoarea și parfumul, dar în niciun caz sensul. Sunt necuvinte...

Încerc totuși să mă concentrez pe gândul plecării. Să fac un plan, să îmi creez în minte de pe acum ideea că nu îmi pasă de cei din jurul meu, că nu îi văd decât ca pe o gașcă gălăgioasă și uneori amuzantă, dar numai uneori. Spre exemplu, în momentul acesta, nu sunt amuzanți. Sunt flămânzi și mănâncă. Și se bucură de gustul mâncării mai mult decât de obieci. Pentru că sunt împreună și pentru că în bucătărie nu mai e fum, geamul e deschis. Și nu pot să mă opresc la gândul plecării. Încep să mă gândesc la mâncare, la gust, la bucurie, la ideea de a fi împreună, la fum, la geam, la frig, la cer, la fum, legându-le pe toate... Și totul redevine frumos. Și necuvintele aleargă atât de dulce pe lângă urechile mele și formele lor sunt atât de frumoase, la fel și chipurile prietenilor mei. Pentru că asta sunt, sunt Prietenii mei, iar eu Prietena lor, ne defnim unul pe celălalt... Și chiar dacă există certuri, ținem unii la alții. Iar în momentul acesta nici certurile parcă nu au mai existat niciodată. Mă simt atât de împăcată cu ei, și cu mine... și cu cerul! Și nu pot exprima în cuvinte sau în necuvinte liniștea aceasta divină din mine, deși încerc... E densă, cum era și fumul în bucătărie, o simt, o gust, o miros, o trăiesc, o inspir și sunt fericită, deși, nu înțeleg de ce, urmează să piară.

... ..

Am auzit vag câteva cuvinte despre pediatrie și i-am văzut aducând-o iar pe targă și spunându-ne nouă să mergem mai bine pe jos până acolo. Targa aceea se zgâlțâna groaznic! În mintea mea se învârteau gânduri și întrebări... Ce simțea? Ce

gânde ea în momentele acelea? Cum percepea ea mișcările violente ale roților târgii pe asfaltul plin de gropi?

... ..

Nu pot deschide ochii. Îmi simt părul pe față biciuindu-mi când un obraz, când altul, aruncat cu furie de aerul ce se mișcă atât de repede în jurul meu, devenind irespirabil. Mâinile mi-au înghețat. Mă simt purtată de o mână mecanică gigantică, creată de om, o mână ce acum îl conduce, o mână de fier, imitându-l pe om, batjocorindu-l pe om, învârtindu-l pe om până nu mai poate respira. Și nu simt greață, deși aștept oricând golul acela greu în stomac, ori în gât, ori unde simțeam până acum greața. Orice senzație simțită vreodată îmi pare acum departe. Nu simt decât lipsa de aer și părul, și mâinile care mă dor, încheștate pe bara de fier a mâinii, și mâna, simt mâna ținându-mă strâns de piept. Și lipsa de aer!...

... ..

În secția de pediatrie au așezat-o pe un pat oarecare, rece și mic, un pat de spital – m-a izbit înfățișarea patului de spital de parcă ar fi fost prima dată când vedeam un asemenea pat, deși mi se întâmplase de câteva ori să petrec chiar eu nopțile într-unul – și au început să ne pună întrebări care mai fuseseră puse până atunci în mod repetat, în ambulanță, în sala aceea, insistând că nu avusese nimic grav, ci fusese ceva pus în băutură. Știam că nu fusese nimic pus în băutură. Știam bine asta. Dar atâta timp cât dovezile noastre nu o ajutau cu nimic pe Alex, nu merita. A deschis ochii. A scos câteva cuvinte despre cum o doare capul și vede în ceață. Știam că e în afara oricărui pericol. Aș fi vrut să fie mai multe făcute pentru ea. Aș fi vrut măcar să i se dea o pastilă pentru durerea de cap. Nu i s-a dat. Dar a venit tatăl ei la spital. Și asta îmi ridică orice simț al responsabilității de pe umeri.

... ..

Nu știi cine ești. Dar mă simt bine acum, aici. E ceață și nu disting nimic în jurul meu. Și fumul de la artificii îmi dă un gust amar și gălăgia din jurul meu îmi dă dureri de cap. De ce au fost artificii? Au fost frumoase? Care e rostul artificierilor, dacă

oricum nu se văd în ceață și în propriul fum. Mă ții în brațe? Nu pot să îmi mișc mâinile și să te cuprind, dar îți simt părul pe față. Și îți simt parfumul atât de cunoscut. Sunt amintiri din altă viață? Trăiesc cu amintirile din altă viață în buzunare, știi că sunt lângă pernă când mă culc. Și acum? Le îmbrățișez. Aș vrea să trăiesc iar aici, acum, așa? Mă simt în siguranță...

... ..

Am plecat de la spital și m-am întors la club. Am sunat pe cineva care a venit înaintea mea. M-a luat în brațe și am putut plânge. Pentru prima dată după câteva ore de stres și calm simulat țineam pe cineva în brațe și plângeam ca un copil. Nimic rău nu se mai putea întâmpla. Simțeam asta. Eram în siguranță. Și sentimentul că nu putusem face nimic pentru Alex s-a consumat în câteva lacrimi și s-a liniștit la gândul că era acum cu tatăl ei. Era bine... Și plângeam în brațele cuiva.

... ..

Simt încă apăsarea îmbrățișării. A dispărut fumul, mi-a rămas doar o ușoară urmă a lui în nări. Dar apăsarea îmbrățișării și amintirea cerului glorios și amintirile vieților mele, amestecate, trăirilor mele, băute cu un pai, într-un pahar colorat, într-un club sau pe o stradă, zgomotele artificierilor, toate departe și totuși aproape, pierdute în mine și reflectate în jurul meu. Creez lumea, o am în mine, o nasc, o omor, o sting, o aprind, o acopăr, o respir, o iubesc, o îmbrățișez, mă copleșește, mă învârte, îmi ia aerul, îmi dă aerul înapoi, îmi umple nările cu parfum și îmi acoperă fața cu fire de păr mătăsoase, mă distrează, o creez, mă face dumnezeu, o ignor și mă face din nou om. Mă înalță, mă zguduie, e lumea mea și e viața mea, oriunde, oricând, oricum, dar mai ales acum, aici, așa! Într-o îmbrățișare a cărei apăsare o simt mereu.

Concursul Național de Creație "Vasile Alecsandri"

Marina BURCĂ, Chirița în provincie

LIA-MARIA GRIGORAȘ

Ochii de alabastru

... o boare trandafirie îi învăluia trupul, cu mâini de porțelan își cufunda chipul în pudra din caseta de argint de pe masă. Buzele sângerii șopteau o șansonetă numai de ea știută. Își păstra emoțiile printre casetele cu pudră, iar visele erau mereu scufundate în ulei de lemn dulce.

Se ridică a nimănu, dar demnă și-și poartă pașii ușori spre fereastră. Vântu-i dezmiardă pielea, în suflet topindu-se sub săbiile de borangic ale lacrimilor.

Îmbracă delicat unul din sutele de kimono-uri pe care le-a primit în dar. E frumos... dar ea nu-l vede, ochii de alabastru au uitat să privească.

Pe holuri e singură, doar frânturi din vorbe și amintiri uitate îi urmează pașii. Calcă fugar pe lespezile de marmură, iar soarele îi cuprinde în brațe umbra tremurată a trecutului.

Se așază pe banca din mijlocul Raiului și privește. De obicei citește și servește un ceai dulce-acrișor. Dar acum doar privește...

Nu e nimeni, doar ea, dar nu îi este teamă, pentru că nu e singură. Toate amintirile le-a îngropat aici, toate visele, toată deznădejdea, toate lacrimile și toată durerea. Chiar aici, sub orhideea din față, să fie mereu cu ea, să fie departe de ea.

Orhideea i-a înflorit în suflet, din piatră, a renăscut din propria cenușă. A stropit-o cu lacrimi, a despiciat-o cu durere, a luat-o în palmă și a sădit-o în Rai și cu ea și-a îngropat sufletul.

Pasărea cânta, pasărea nopților de vară, o asculta mereu, în aceeași zi, la aceeași oră, dar nu o vede niciodată, nu vrea să știe, așa a fost totul, nu a știut...

Nu a știut că povestea de seară a mamei, pe care nu i-a mai spus-o pentru că a adormit, va rămâne pentru totdeauna nespusă.

Nu a știut nici că împăcarea atât de dulce cu sora după o ceartă de la o păpușă nemicând nu va mai veni. Nu a știut nimic...

Dar acum... acum știe, dar e prea înecata în abisurile durerii ca să mai simtă... ceva... orice... e gol într-un trup atât de plin...

O lacrimă secătuită se sparge de barierele fardului imun... o șterge fugitiv, timid, cu mișcări ample, atât de senine – tragică ironie.

Își despletește părul, iar lacul îi poartă frumusețea în unde de argint.

E seară... se prinde cu pași mărunți în dans, covor de ikebana i se întinde la picioare, își acoperă chipul cu evantaiul, dansează...

Un țipăt de durere întrerupe basmul... cu unghiile ca două săbii ce se agățau de trecut își zdrobește evantaiul... singurul „acasă”; e tot ce avea atunci când a plecat... evantaiul și ochii de alabastru.

Inima-i susura agonie... dar e neclintită, se ridică și pleacă... demnă, cu pași mărunți; lacrimile îi izvorăsc înlăuntru, răcind lava... solidificându-se în amintiri.

Ochii senini, reci și goi, ascund lupta dintre ea și viața ei... mereu e la fel, aceeași lipsă, aceeași samurai, aceleași săbii... mereu, dar nu și acum...

Aleargă desculță de reguli pe lespezile reci... niciodată nu le-a simțit atât de reci. Își prinde în părul de abanos o floare, dar se înțeapă într-un spin. O picătură de sânge pătează marmura albă... își lasă sub floarea sufletului cartea vieții și cade într-un somn de veacuri... pasărea cânta... în aceeași zi... la aceeași oră și-i leagăna sufletul cu fire de mătase...

Un obi... și o pată de sânge îi stau pecete a amintirii... sub orhideea din fața băncii... din mijlocul Raiului... s-au stins doi ochi de alabastru ce au ținut într-înșii, până în ultima clipă, povestea unei gheișe – „Lumea mea este pe cât de interzisă, pe atât de fragilă, fără misterele ei nu ar putea supraviețui.”

Concursul Național de Creație "Vasile Alecsandri"

Mario GROSU, Romanță de toamnă

LOREDANA IVAN

Un lucru se știe sigur. Dracula e un român neaoș, cu preferințe culinare ușor bizare, care a făcut țărișoarei mai multe servicii decât zece campanii „Romania, land of choice”. În acest text, nu mai face servicii patriei în sânul căreia și-a găsit întunericul, ci o deserveste pe o domnișoară, pe nume Valentine. Îi dă coșmaruri, îi dă mușcături, îi dă și niște haine cu care să arate mai bine decât mândra țară din care a emigrat, o privește pofticios când îi e foame, o privește pofticios și când nu-i e foame... Acțiunile domnului vampir sunt cele convenționale (doar n-o să facă planuri anticriză): taie capete, mușcă, zboară cât îl ține combustibilul, apoi face o escală de alimentare la jugulară, locuiește într-un castel care a ieșit din programul național de restaurare a monumentelor istorice și probabil se gândește la niște mici vampirași pe care să-i extragă (ca la loto) din pântecelul vampiresc al micuței Valentine. Nu putem decât să le dorim viață întunecată și sânge de calitate superioară, fără E-uri.

✎ Edward AVRAM

Bloody Valentine -Prolog-

Zgomotul propriilor pași îi răsuna în urechi mai puternic decât tunetul. Vuietul propriei respirații părea de nestăvilit. Sunetul rapid și puternic ce părea un tren în mișcare era chiar propria-i inimă.

Străzile parcă nu erau destul de luminate, destul de populate. De ce nimeni nu vedea ce i se întâmpla? De ce toți întorceau privirea și își vedeau de treburi, în loc să o ajute? Se simțea atât de mică și neajutorată.

Continuă să fugă și să cotească pe fiecare stradă, în speranța că îi vor pierde urma până la final. Dar norocul nu părea să fie de partea ei în acea seară. Fără să vrea, coti pe o stradă mică

și întunecoasă, pe care chiar nu era nimeni. Deși acea mică scurtătură era aproape de casa ei, nu putea ști dacă parinții o vor auzi.

Dar nici nu mai apucă să scoată un sunet, că fu oprită brusc de o pereche de mâini care o ridicară de la pământ și o întoarseră spre cea mai oribilă priveliște ce îi fusese dat vreodată să vadă. Doi ochi roșii scânteietori o priveau cu poftă, în timp ce din spatele unei perechi de buze violete și înecate în salivă se iveau patru colți ascuțiți care păreau să aibă viața lor și dorința proprie de a se înfișe în gâtul ei fraged.

Vampirul o trase însetat înspre gura lui, în timp ce tovarășul său își aștepta nerăbdător rândul.

POC!

Se auzi sunetul unui cap strivit de caldarâm și vampirul, buimac din cauza poftelor, își văzu amicul zăcând pe jos, într-o baltă de sânge negru și gros, cu un miros oribil. În momentul în care realizează ce se întâmplă, se trezi cu o mână de fier strângându-l de gât, așa că scăpă prada din mâini. Ea se retrase, doar ca să vadă un bărbat de vreo 20 de ani cum îl ridică pe vampir de la pământ cu doar o mână și îl azvârle cât colo, cu atâta forță, încât vampirul rămase întins, fără nicio speranță să se mai ridice vreodată. Apoi, bărbatul merse și le despărți capul de trup, cu o mișcare prea rapidă pentru ochii ei. Aceea era singura metodă prin care puteai cu adevărat să omori un vampir, iar ea știa asta.

După ce îi rezolvase pe cei doi, bărbatul se apropie de ea și o privi curios. Deși era clar că și el era vampir sau măcar ceva puternic, dintr-un oarecare motiv, ea nu se teme, ci i se aruncă la piept, îmbrățișându-l scurt, înconjurându-i talia cu brațele, după care privi în sus la el și observă că într-adevăr și el avea ochii roșii. Îi dădu drumul, îi zâmbi și se întoarse pe călcâie, luând-o la goană în jos pe alee, spre casă.

Capitolul I

- Valentine!... Valentine!!

- Hmmm...?

Valentine deschise ochii încet și o văzu pe mama ei stând în ușa camerei, cu mâinile în șolduri.

- Încă nu te-ai trezit? Leneșă ce ești!... Scoală-te și treci la treabă! Doar nu vrei să-ți pierzi slujba. Dacă o pierzi, o să regreti!

- Imediat... mă doare puțin capul. Dar mă trezesc imediat.

- Scoală-te în secunda asta, împuțito! Nerecunoscătoare ce ești! zberă mama ei și trase de cearșaful găurit cu care se acoperea Valentine.

Fata se ridică în șezut cu greu. Simțea o durere apăsătoare în cap. Visase din nou acea întâmplare. Deși avusese loc când avea 9 ani, nu putea uita ce se întâmplase atunci.

- Haide o dată! Dacă îți taie din salariu pen'că ai întârziat, o să fie de rău!

- Da doamnă, răspunse Valentine, oftând deznădăjduită.

Așa decurgea viața ei în fiecare zi. Părinții ei adoptivi o găsiseră când ea avea 3 ani. O luaseră la ei doar pentru că văzuseră oportunitatea unui sclav. Muncise tot timpul cu sârg și conștiinciozitate. Dar ei erau veșnic nemulțumiți. Îi cheltuiau banii pe care ea îi câștiga cu greu, doar pentru a se simți ei bine, iar ea trebuia să se mulțumească cu strictul necesar.

Însă chiar dacă ducea o viață de Cenușăreasă modernă, nu îi păsa. Se mulțumea să tacă și să facă. Era fericită că e în viață. Nu își amintea nimic din ce se petrecuse înainte ca ei să o găsească, dar nici nu voia să știe.

Se ridică și începu să se îmbrace. Nu avea haine multe și nici acelea nu se prea puteau numi haine. Într-o eră în care fetele purtau pantaloni strâmți, fuste minuscule și top-uri cu cât mai puțin material, ea deținea în majoritate rochii pe care și le făcea singură. Erau din material gros și incomod, dar cel puțin avea cu

ce se îmbrăca. Avea o singură pereche de adidași rupți și vechi care o ajutau în treburile zilnice pentru că erau comozi.

După ce se îmbrăcă, ieși din debaraua pe care o numea cameră și dădu nas în nas cu „tatăl” ei, un alcoolic notoriu care ar fi violat-o de mult dacă nu ar fi fost deja prea slab din cauza băuturii.

- Bună, tată! murmură Valentine.

- Mmmm... veni răspunsul mârâit, după care el intră în baie trântind ușa și începu să vomite din cauza mahmurelii.

Fără să mai stea pe gânduri, ea ieși din casă și porni spre locul de muncă. Slujba ei era în interiorul unei fabrici masive, unde lucra la linia de prelucrare. Deși era prost plătită pentru cantitatea de efort depusă, acesta fusese singurul loc care îi permisesse să lucreze și să meargă și la școală. Muncise de când era foarte mică și singură voise să se înscrie la școală. Chiar dacă acum avea 19 ani și terminase liceul, nu voia să schimbe locul de muncă, pentru că toți cei de aici îi erau dragi, în afara șefului care o trata ca pe o sclavă fără minte. Muncitorii făceau și ei parte din clasa mai puțin avantajată, însă erau buni și înțelegători, tocmai pentru că știau cum e.

Viața nu fusese niciodată prea îngăduitoare cu ea. Familia, locul de muncă, condiția socială... toate demonstau acest lucru. Dar Valentine credea că dacă muncește și nu se lasă amăgită de vise copilărești, va reuși să treacă peste toate acestea. Refuza să își plângă de milă și continua să înghită tot ce îi arunca destinul înainte, sperând că în curând totul își va arăta sensul.

Însă zilele curgeau cu monotonie, repetându-se ca refrenul unei piese cântate la un casetofon stricat. Valentine se trezea uneori stând fix și privind vânzătoarea de la piață pentru mai multe minute, până aceasta începea să se foiască sub privirea fetei și să îi atragă atenția că plătise și putea pleca.

Acasă nu făcea nimic mai mult decât curățenie și mâncare, după care se retrăgea în camera ei și stătea privind cerul prin ferestruica micuță de deasupra patului. De cele mai multe ori fredona melodii pe care le auzise trecând pe lângă operă, seara

când venea de la serviciu. Terminase școala, și cum nu mai exista acel impediment, acum lucra toată ziua, nu doar după-amiaza.

De două ori pe săptămână trecea prin piață în drum spre casă și mereu o prindea întunericul pe drum. Acest lucru nu o deranjase foarte mult niciodată. Dar într-o seară de piață, noaptea părea încărcată de prea multe lucruri rele, așa că Valentine o luă pe o scurtătură pentru a ajunge mai repede acasă. Simțea fiori reci pe șira spinării, deși rațiunea îi spunea că nu avea ce să se întâmple.

Iuți pasul când intră pe aleea aceea căreia îi păstrase o amintire nu tocmai plăcută. Încă își amintea de întâmplarea ce avusese loc acolo în urmă cu 10 ani. O visa aproape în fiecare noapte. Spera să nu se mai repete niciodată.

Însă, deodată, se trezi față în față cu doi bărbați de dimensiuni imense pe lângă făptura ei firavă și le văzu rânjetul grotesc în care desluși colții lor de vampiri. „Oh, Doamne, nu!” gândi ea.

Se retrase îngrozită, strângând la piept punga de hârtie cu alimente, ca pe o armură ciudată, deși știa că nu era de niciun folos. Cei doi vampiri se apropiară încet de ea, savurând cu perversitate frica pe care o vedeau pe chipul ei. Prin întunericul profund îi vedeau artera pulsând cu repeziciune la baza gâtului. Chipurile li se schimonosiră de plăcere și nerăbdare.

Se aruncară nebunește spre ea. „Sunt pierdută !” fu ultimul ei gând înainte să le simtă mâinile cuprinzând-o. Scăpă punga din mână și odată cu aceasta năvăliră și lacrimile pe obraji ei albi de teroare. Unul o imobilizase, pe când celălalt se pregătea să se înfrupte din gâtul ei fraged. Ea icni de teroare, dar nici că putea să le pese lor.

Cu o clipă înainte ca fapta să fie săvârșită, un mârâit profund se auzi de undeva din întuneric. Cei doi vampiri își ridicară privirea și înghețară cu simțurile în alertă. Când fură siguri că nu fusese decât vreun animal speriat, își îndreptară din nou atenția spre Valentine. Dar de data aceasta nu doar un mârâit

îi opri, ci o pereche de mâini care îi apucă pe amândoi. Fură azvârliți cât colo de către un bărbat care apăruse din senin.

Năuci, dar și furioși, se năpustiră asupra lui. Avu loc o încăierare nebunească, pe care Valentine o privi lipită de un perete al aleii, cu lacrimi curgându-i în mod inconștient pe obraji.

În cele din urmă, bărbatul care o salvase câștigă și cei doi rămaseră întinși pe lângă perete, cu capetele despărțite de trup, exact ca în urmă cu zece ani. Însă răul nu trecuse. Valentine fusese rănită atunci când bărbatul îi îndepărtase pe cei doi vampiri. Căzând lângă un container de gunoi, își tăiasе mâna într-o grămadă de cioburi. Atrăși de mirosul îmbietor de sânge, la un capăt și la celălalt al aleii se înființară alți prădători.

Văzând că sunt prea mulți și că nu le va putea face față, bărbatul o privi pe Valentine pentru prima oară. Stătea ghemuită lângă perete, arătând pierdută. Și așa și era. Pierdută în amintirile care se amestecau oribil cu prezentul. Trecuseră zece ani și iată că istoria se repeta. Refuzând să își lase eforturile să fie risipite, el se apropie și privind-o în ochi spuse doar atât:

- Ai încredere în mine?

Prea șocată ca să mai vorbească, Valentine încuviință din cap, deși era absolut convinsă că și el era vampir. O privise cu ochii aceia stacojii pe care nu putea să îi uite. Rațiunea îi vorbea din nou și îi spunea că trebuia să se teamă. Era vampir. Dar o salvase, exact ca în urmă cu zece ani. Căci el era exact același vampir care îi prelungise viața cu atâta timp în urmă. Iar dacă atunci avusese încredere în el, de ce să nu aibă și acum?

O luă în brațe și, cu mai puțin efort decât un fluture, își luă zborul în noapte. Uitând de rațiune, uitând de tot ce era logic și normal, ea îi înconjură gâtul cu brațele și își ascunse chipul la pieptul lui, lacrimile refuzând să se oprească.

Ceilalți se luară după ei, sărind de pe bloc pe bloc, dar după un timp renunțară la urmărire. Bărbatul începu să zboare cu nesiguranță, și în cele din urmă se prăbuși cu ea în brațe pe un acoperiș. O ferise pe ea de impact, dar astfel se rănise el. Respira cu greu și părea extenuat. Ieșind din starea de șoc, Valentine îl

trase cu greutate lângă scara liftului și îl sprijini de zid. Se așeză obosită la picioarele lui. Nu putea să își dea seama de ce arăta atât de lipsit de vlagă, când în urmă cu câteva minute luptase cu atacatorii ei și apoi zburase cu ea în noapte. Nu i se părea un efort atât de mare pentru o ființă care se presupunea că nu îmbătrânește și nu moare, și e superioară unui om din orice punct de vedere.

Îl privi fascinată. Era atât de chipeș, de perfect și nici nu era un bărbat cu adevărat. De-abia îi dădea 20 de ani. Dar era vampir. Nici nu se așteptase la altceva.

Simți o durere bruscă la mână și realizează abia atunci că fusese rănită și încă sângera. Se gândi că nu era un lucru înțelept lângă un vampir, dar și așa facuse destule lucruri prostești. Ce mai conta unul? Totuși, își rupse o bucată din poala rochiei și o înfășură în jurul rănii. O legă cum putu, iar când termină se uită din nou la el, doar pentru a vedea că el o privește într-un mod pe care ea nici măcar nu îl putea descrie. Cu o dorință de nestăvilit, ba poate chiar cu foame.

Valentine își dădu seama atunci motivul pentru care probabil că el se prăbușise. Îi era foame. Era aproape sigură de asta. Iar singura soluție era evidentă.

- Dacă vrei, poți... spuse ea, pe un ton ciudat, pe care nici ea nu îl înțelese.

Ochii vampirului parcă se aprinseră, deoarece nu îi scăpase sensul cuvintelor ei. Nu putea să se abțină la nesfârșit, mai ales că putea simți mirosul sângelui ei venind de la rana proaspătă.

- Nu știi ce oferi, spuse el încet, cu o voce melodioasă și profundă.

Valentine îl privi în acel moment așa cum nu se mai uitase la niciun bărbat până atunci. Îi studie părul argintiu și ochii roșii. Se uită la trupul zvelt și înalt și la hainele neobișnuit de potrivite. Blugi, bluză și o geacă de piele. Dacă nu ar fi fost ochii aceia, nu ar fi putut să își dea seama de natura lui reală. Știa de vampiri încă de mică, indiferent că restul oamenilor erau orbi la adevărul pe care îl aveau în față. Era mai mult decât dispusă să îi

ofere sângele ei, dacă avea cu adevărat nevoie. O salvase de două ori și mai presus de asta, viața ei oricum nu se îndrepta niciunde valoros pentru ea. Nu voia să moară, dar voia în același timp să îi dea lui sângele de care se părea că avea nevoie.

- Dar tu știi ce primești? făcu ea, ridicându-și din nou privirea, după ce își studiase mâinile un timp.

Luase o hotărâre nesăbuită și știa asta. Însă nu mai putea să dea înapoi. Nu voia să dea înapoi.

Vampirul îi aruncă o privire pătrunzătoare. Încrederea pe care ea o emana era ceva ieșit din comun. Cum putea să i se ofere cu atâta dezinvoltură? Nu era traumatizată de ceea ce ar fi urmat să pățească dacă ceilalți vampiri ar fi pus mâna pe ea? Sigur, el nu i-ar fi putut face rău fără să vrea, pentru că era mult mai bătrân decât acele bestii de-abia intrate în întuneric. Dar ea nu avea de unde să știe asta. Și mai presus de toate, tonul ei convingător apăsase un buton în mintea lui. Chiar atât de oarbă să fie la pericolele ce o pășteau? Ei bine, dacă ea nu vedea, urma să îi arate el.

Cu o mișcare rapidă și precisă și fără să mai stea pe gânduri, fiind împins de nevoia presantă de sânge, vampirul se ridică și ajunse cu ea în brațe aproape imediat. Adulmecă pentru o secundă pielea netedă de pe gâtul ei, lăsându-i ceva timp să se acomodeze cu ideea. Dacă ea ar fi protestat, măcar puțin, el s-ar fi îndepărtat și ar fi dispărut fără urmă. Dar Valentine se lăsă moale în brațele lui, cu totul expusă în momentul în care capul îi căzu pe spate. Închise ochii și oftă, pregătindu-se să facă față durerii pe care se aștepta să o simtă în momentul în care el ar fi mușcat. Însă, cel mai neașteptat lucru se întâmplă. Când vampirul își înfipse colții în gâtul ei, numai durere nu putea fi numit sentimentul. O căldură stranie o învălui, iar senzația pe care o avu în momentul în care el trase pentru prima oară nu putea fi comparată cu nimic. Fără să își dea seama, se agăță de brațele lui, pradă unei neliniști îmbucurătoare. Extazul mai că o copleși, înainte să își dea seama despre ce era vorba.

El sorbi încet și cu grijă, atent să nu bea prea mult, dar prelungind pe cât posibil. Nu avea nevoie de foarte mult sânge. Doar câteva înghițituri o dată la aproape o săptămână. Trecuse de stadiul în care ar fi putut să golească câte un om pe noapte. Își aducea aminte cu groază de acea perioadă. De obicei, în acel timp bea prima dată de la animale, pentru a satisface cantitatea, iar apoi găsea câte un om care să îi satisfacă pofta de sânge uman. Era o diferență majoră între cantitate și calitate. El le satisfăcea pe amândouă în mod avantajos pe atunci. Dar în prezent avea nevoie de prea puțin pentru a face rău cuiva dacă bea direct de la un om. Însă sângele ei era de o calitate superioară. Îi dădea o stare de frenezie aproape de uitare. Dacă nu se oprea la timp, ar fi făcut o faptă regretabilă.

Își retrase colții din gâtul ei, apoi sărută rana, care se închise aproape imediat, datorită agenților regenerativi din saliva lui. Când o privi, Valentine avea ochii cuprinși de febră.

Fata își atinse cu șovăială gâtul și când nu simți nicio urmă a transferului de sânge, făcu ochii mari. Era curioasă și uimită, nicidecum speriată, așa cum crezuse el că ar fi trebuit să fie. Totuși, îndoiala își făcu loc în sufletul lui. Care erau șansele ca ea să fie într-atât de naivă încât să se lase mușcată doar din gratitudine pură? În aceste timpuri, absolut niciuna. Se îndepărtă de ea și se ridică în picioare. Valentine făcu același lucru, dar se clătină, pentru că lipsa de sânge nu rămânea niciodată fără rezultate. Vampirul o prinse de brațe pentru a o echilibra, lucru care trimise un curent între cei doi. Legătura de netăgăduit pe care o împărțeau atunci îi făcea mult prea conștienți unul de altul.

- Cum de s-au vindecat rănilor? întrebă ea atunci, încercând să își recapete stăpânirea de sine.

Încă era copleșită de ce tocmai experimentase, așa că avea nevoie de un subiect de discuție până își punea ordine în gânduri.

- Saliva mea are o substanță regenerativă, care închide găurile, îi răspunse el, așteptându-se ca ea să simtă repulsie la acea idee.

Chiar voia ca ea să simtă asta. Nu își permitea să o vadă fascinată. Era destul că apucase să o studieze și îi plăcuse cam prea mult ce vedea. Valentine nu era fata sexy și rea. Cel puțin nu arăta ca una. Arăta mai degrabă ca o călugăriță pioasă. Dar una foarte frumoasă. Cu părul ca spicul grâului, lung până după talie și niște ochi mai fascinanți decât întâlnise el de foarte mult timp. Erau de un gri șters, ca niște nori ce prevesteau multe, cu gene lungi și curbate. Fără machiaj și cu o rochie fără formă, arăta ca o țărăncuță pierdută de lume. Într-un timp în care fetele aveau prea puțin material textil pe ele, acea fată ieșea mult prea mult în evidență. Nu voia să admită că se simțea atras de ea într-un mod brusc și prevestitor de rău.

- Ca un țânțar? întrebă ea, scoțându-l din gânduri.

- Poftim? făcu vampirul, buimac, pentru că nu urmărise ce spusese ea.

- Ai spus că saliva ta are o substanță regenerativă, îi aduse aminte Valentine. Ca un țânțar?

El ar fi vrut să râdă. Era atât de naivă și prostuță. Nu își dădea seama în ce pericol era în prezența unui vampir?

Însă nu mai putea să stea mult. Cu cât o făcea, cu atât era mai periculos pentru ea. A fi în preajma lui nu îi putea aduce nimic bun. Se întoarse și dădu să plece, fără să mai spună un cuvânt. Așa era cel mai bine.

- Stai! strigă ea în urma lui, cu o voce care îl făcu să înghețe în loc.

Atâta disperare se regăsea în tonul ei, încât curiozitatea îl făcu să se oprească. Se întoarse și o privi.

- Ia-mă cu tine! îi ceru ea, lucru care îl făcu pe el să rămână surprins mai mult decât o făcuse în ceva timp.

Valentine luase o hotărâre subită când îl văzuse că vrea să plece. Nu știa de ce, dar nu mai avea nicio dorință de a se întoarce acasă. Nu putuse să plece până atunci, pentru că nu ar fi avut unde să se ducă. Dar acest vampir străin, care fusese cavalerul ei pe cal alb de atâtea ori, putea să îi ofere adăpost. Simțea asta în adâncul ființei ei. O salvase de la moarte și poate reușea să o salveze și de

la o viață amară. Și chiar dacă el nu ar fi fost de acord, trebuia măcar să încerce.

- Cum te cheamă? o întrebă el atunci.

- Valentine, răspuse ea, înghițind cu greu și încercând să își oprească lacrimile care voiau să răbufnească dintr-un motiv pe care nici ea nu îl știa.

- Ei bine Valentine, eu sunt Elios, vorbi vampirul, pe cel mai glacial ton posibil. Și acum că știi asta, ai două variante. Ori vii cu mine într-adevăr, ori nu te pot lăsa să trăiești...

Fata îngheță. De ce o amenința atât de brusc? Ce îi stârnise lui o asemenea reacție? Era cererea ei chiar atât de absurdă? Dar nu dădu înapoi. Își împinse teama la loc de unde venise și spuse cu hotărâre:

- Vin cu tine!

Elios fu uimit și nu îl trădă decât o scurtă ridicare din sprâncene, insesizabilă. Sperase ca acea amenințare să o sperie și ea să aleagă moartea sau să înceapă să implore. Desigur, nu ar fi rănit-o, dar astfel ar fi reușit să o îndepărteze. Însă în mod aparent socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg. Planurile i se întorseseră împotriva, așa că se pomeni pricopsit cu ea pe cap.

- Prea bine, făcu el, apoi o ridică fulgerător în brațe și zbură cu ea în noapte, spre un loc necunoscut.

Valentine rămăsese cu gura căscată și nu reușea să conceapă ce se petrecea. Vampirul zburase cu ea în brațe și o dusesse undeva în afara orașului. Acolo, într-o clădire veche și oarecum circulară, se afla probabil căminul lui, pentru că în fața unei asemenea clădiri se opriseră.

- Mai ai o singură șansă, rosti Elios, privind-o intens de după șuvițele de păr argintiu care îi fluturau pe frunte. Dacă alegi să vii cu mine, n-o să mai poți ieși. E clar?

Valentine se uită în sus la el, minunându-se de cât de bine putea să arate. Își închipui că el ar putea să fie un actor celebru dacă ar vrea. Dar răspunse prompt:

- Foarte clar.

Apoi zâmbi dulce, lucru care îl enervă pe el fără explicație. Vampirul se încruntă și deschise ușa cu forță, luând-o de braț și conducând-o înăuntru. Fata nu văzuse nicio clanță, dar nu stătu mult să analizeze situația, pentru că Elios o îndruma foarte dur printre pereții înguști. Se aflau în acea clădire circulară, dar ea nu putea să înțeleagă de ce ușa dădea în acel coridor îngust și întunecos. Nu putea vedea aproape nimic, dar el probabil nu avea o asemenea problemă.

După puțin timp, ajunseră la capătul holului care dădea într-o încăpere perfect rotundă, înaltă, ce arăta ca interiorul unui turn. Aceasta era secționată de un perete care trecea ca o coardă, despărțind camera în jumătăți inegale. În extremitatea de lângă ei a peretelui era un spațiu liber, prin care se făcea trecerea dintr-o jumătate în alta. Jumătatea pe care o putea vedea ea era luminată de o mulțime de lumânări și plină cu mobilă veche, din lemn masiv. Valentine privi cu încântare totul, pentru că era mult mai frumos decât orice văzuse ea vreodată. Însă fu întreruptă din contemplare de către o siluetă care ieși de după peretele din mijloc.

O femeie în vârstă veni înspre ei, arborând un zâmbet cald, dar cam strâmb. Părea o persoană foarte bună, dar înfățișarea nu o ajuta deloc. Mică de înălțime și corpulentă, cu un păr negru, des și oarecum încâlcit, cu toate că încercase să și-l prindă într-un coc. Zâmbea binevoitor, dar dinții îngălbeniți nu îi îmbunătățeau imaginea. Avea fața brăzdată de timp, cu nasul puțin coroiat și buzele crăpate, dar Valentine era sigură că în tinerețe femeia trebuie să fi fost frumoasă.

- Bună seara, doamnă! salută fata politicoasă. Eu sunt Valentine!

Îi întinse mâna bătrânei, care o strânse cu căldură și zâmbi. Pe fața fetei nu era nici repulsie, nici judecată pentru

femeia în vârstă, lucru care îl debusolă din nou pe Elios. Însă Valentine se aștepta la un răspuns de la interlocutoarea sa, așa că atunci când nu îl primi, se uită la vampir, care știi din start ce o nedumerea.

- Nu vorbește, îi răspunse acesta. Nu are limbă. I-a fost tăiată înainte să o găsesc eu pe stradă, aproape moartă de foame și frig.

Valentine se îngrozi și pe fața ei se așternu o mină de regret sincer și compasiune. Bătrâna o bătu pe mână, semn că nu face nimic.

- Cum o cheamă? întrebă fata.

- Molitva, îi răspunse Elios morocănos, pentru că niciuna din anticipările lui nu se dovedea a fi corectă.

- Înseamnă ceva?

Vampirul fu surprins din nou. Ea era chiar perspicace.

- Înseamnă „rugăciune”, o lămuri el. Eu i l-am dat, pentru că nu știe să scrie, așa că nu mi-a putut comunica în niciun fel cum o cheamă. A părut mulțumită de el, deci nu ne-am bătut capul. De câțiva ani, e doamna mea bună la toate, completă el, privind-o pe bătrână cu afecțiune.

Lui Valentine nu îi scăpă asta. Voia să știe din ce în ce mai multe despre el. Părea o persoană foarte complexă, ceea ce îi stârnea ei curiozitatea și interesul.

- Iar tu o s-o ajuți de-acum încolo, făcu Elios, pe un ton serios și rece.

- De acord, acceptă Valentine, fără să crâcnească.

Era obișnuită cu asemenea îndatoriri și cu toate că venise cu el pentru a scăpa de părinții adoptivi abuzivi, măcar aici putea să mai învețe ceva și era sigură că urma să fie o viață incredibilă. Avea nevoie să creadă asta.

- Molitva o să-ți dea ceva haine normale de îmbrăcat, spuse vampirul, măsurând-o pe fată din cap până în picioare și scoțând-o din gânduri.

Valentine nu mai apucă să protesteze, pentru că bătrâna o luă de mână și o trase în spatele peretelui despărțitor. Acolo, îi

trânti fetei în brațe niște haine, apoi o împinse în spatele unui paravan, pus acolo pentru... ce?

Fără să mai poată comenta, Valentine îmbracă acele haine. Dar când realizează de fapt ce îmbrăcase, îi veni să se dezbrace imediat. Acelea nu erau haine pentru ea! Materialul era de fapt mătase de cea mai bună calitate, de culoarea petrolului. Purta o pereche de pantaloni drepți și o cămașă diafană, iar când ieși, Moltiva îi întinse niște pantofi superbi, negri, cu un toc micuț și o croială elegantă. Ce era cu acele haine? În acelea se presupunea că trebuia ea să ajute la curățenie și așa mai departe? Nu era posibil...

Însă din nou nu mai apucă să spună un cuvânt, deoarece bătrâna o împinse de la spate, cu un zâmbet entuziast pe buze. Cu o secundă înainte să iasă de după perete, femeia în vârstă îi scoase fetei agrafele cu care își ținea prins părul lung. Când ieși în raza vizuală a lui Elios, acesta mai că nu începu să saliveze. Cu părul fluturând de la mișcarea bruscă și cu o privire oarecum speriată și nedumerită, Valentine era imaginea întruchipată a inocenței. Costumul îi venea nemaipomenit, iar ochii lui o măsurară din cap până în picioare. Fără acea rochie de țărăncuță, fata era mai frumoasă decât majoritatea femeilor pe care el le văzuse de mult. Avea un trup subțire și feciorelnic, parcă încă neîmplinit, ce îi dădea un farmec aparte. Iar ochii ei erau electrizanți, comparați cu culoarea hainelor.

Vampirul înghiți în sec, în timp ce ea se echilibra pe tocurile cu care nu era deloc obișnuită. În ce anume se băgase oare când o primise în casa lui? Doar timpul ar putea spune...

Ex Libris

Concursul National de Creatie "Vasile Alecsandri"

Julian SABĂU, *Peneș Curcanul*

GEORGE MIHAI MOISI

O poveste consistentă, bine condusă, cu personaje rotunde, tehnici stăpânite și cunoscute rețete de succes, precum acțiunea politică, suspensul și alegerea unor dușmani istorici.

✎ Ramona MOCANU

Ironia istoriei este repetitivitatea evenimentelor

Capitolul I

Londra. 14 iulie 2050. Secretarul general al Ministerului Apărării se afla în biroul lui Thomas Crawler, șeful Serviciilor Secrete Britanice, având ambii mușchi ai feței încordați de la tensiunea produsă de vestea sosită dinspre Europa de Est. Mirosul de cafea și tutun era atmosfera în care cei doi analizau situația. Rachel Mennet, secretarul general al Ministerului Apărării își aprinse a zecea țigară și ultima din pachet, tot rujul care-l avea pe buze la intrarea în biroul lui Crawler fiind acum pe marginea ceștii de cafea și pe mucerile de țigară. Pe Thomas, stresul îl făcu să sudeze cinsprezece țigări și să golească trei cești de cafea tare. În realitate, amândoi se așteptau ca vestea aceasta să sosescă, doar că nu-și imaginau că va sosi într-o zi precum cea de 14 iulie, o zi călduroasă de vară, cu un soare zâmbitor pe cerul capitalei britanice. Și-ar fi dorit ca acum să fie în concediu, la umbra tandră a unei umbrele, sorbind dintr-un pahar cu ceai rece și privind undulațiile leneșe ale mării cum sclipesc sub săgețile calde ale soarelui. În schimb, soarta le-a rezervat o zi lungă și grea, care-i va urmări mult timp de-acum încolo.

În încăpere intră și Rodney Hutch, nefericitul „poștaş” cu vești cumplite. Rodney părea mult mai istovit decât cei doi și, deși este un fin observator al femeilor frumoase, de această dată nici măcar nu mai avu prezența de spirit să sesizeze suplețea picioarelor doamnei Mennet. Trântindu-se în fotoliul din piele din

fața biroului lui Crawler, își scoase și el pachetul de Chesterfield. Era tot ce găsisese în magazinul aeroportului Heathrow la ora 02:00 când aterizase cursa de București. Trase mai aproape scrumiera femeii și numără în ea nouă mături, fapt care-l determină să se gândească la faptul că e îngrozitor cât de mult poate fuma o femeie. Se liniștește, iar ochii săi verzi se plimbară agale pe trupul lui Rachel Mennet. Ea își lăsa capul pe spate, privind în tavan și suflând fumul spre acesta, astfel că nu-l putu observa pe Hutch admirând-o. Crawler privea înțepenit pe geamul de sus până jos al biroului său traficul de pe Downing Street. Englezii uzau de mașinile lor la maximum, făcând aerul și mai cald. Nu avu nicio reacție când văzu cum un taximetrist era cât pe ce să lovească un pieton angajat în traversarea străzii. Privit de la spate, Thomas Crawler părea un funcționar bancar, îmbrăcat în costumul său bleumarin ce acoperea un fizic modest. Pe marginea scaunului său atârna deznădăjduită cravata primită cadou din partea copiilor de ziua sa de naștere. Climatizarea mergea la capacitate maximă, dar vestea adusă de Hutch în persoană îi înfierbântă sângele, încât doar Oceanul Arctic l-ar fi putut calma. Nervozitatea lui Crawler se deducea din poziția rigidă a trupului, parcă betonat în fața ferestrei. Spre deosebire de Rachel, care trăgea cu putere din țigară și își mișca frenetic glezna dreaptă, Thomas părea un pește mut, fumând. Hutch se obișnuise cu situația de la aflarea veștii și până la întoarcerea de urgență la Londra, astfel că acum îi era mai ușor de suportat, cu toate că reacțiile nervoase ale celorlalți doi îl iritau. Se uită la ceas. Ora 12:00. Îl anunțase pe Crawler că veștile pe care le aduce nu suferă amânare. Își dădu seama că șeful său era treaz de atunci. Îi livrase vestea lui Thomas pe pista aeroportului, iar o oră mai târziu se afla în camera de hotel, dormind dus. „Crawler rumegă vestea de zece ore, Mennet de cel puțin nouă și încă sunt prinși aici, iar reacțiile lor nu anunță vreo soluție”, își spuse pentru sine Rodney.

Rachel Mennet își termină și ultima țigară, se ridică și plecă până la baie. Se întoarse foarte rapid și părea revigorată și gata s-o ia de la capăt. Inspiră cu putere și deschise gura:

- Hutch, reia povestea. Vreau să înțeleg foarte clar ce urmează să se întâmple dacă nu găsim o rezolvare. Îl privi pe Hutch în ochii săi verzi cu multă concentrare. Acesta trase aer în piept pregătit ca pentru o nouă rundă de box, în timp ce Crawler se întoarse cu fața de la fereastră și li se alătură cu o grimasă gravă.

- Patru vapoare rusești de mari încărcături vor acosta în porturile de la Great Yarmouth, Herne Bay, Bristol și Portsmouth. La bordul fiecăruia se află o parte din Armata a Treia a Conducătorului, cea mai fioroasă putere militară din lume. Vor sosi în perioada congresului NATO. Hutch realizează cât de grave erau lucrurile. Presiunea Rusiei de a începe al treilea război mondial era tot mai mare, Europa trăia momente grele, Statele Unite ale Americii nu mai speriau pe nimeni, iar puterile Orientului s-au rupt de lumea aceasta. Marea Britanie trebuie să mențină pacea în lume. Crawler, Mennet și el luptau împotriva inamicului invizibil.

Capitolul al II-lea

La Kremlin se împlineau doi ani de la revenirea comuniștilor pe prima scenă politică. În Piața Roșie manifestațiile debutau cu Ziaua Comunismului, o paradă dedicată regimului impus de Lenin la 1917. Fiecare clădire era acoperită cu câte un portret al lui Ilici Lenin, iar pionierii defilau prin fața publicului cântând ode închinare acestuia. Mulțimea urmărea captivată și antrenată spectacolul, purtând tricouri având chipul lui Lenin pe piept, iar pe spate mesajul „Slavă Domnului că ni l-a dat pe Lenin!” Era de neimaginat ceea ce se întâmpla la Moscova și mai că îți doreai ca totul să fie o scenă de peliculă, dar nu era nicidecum așa. Partidul Noului Comunism aflat la putere număra peste cincizeci de milioane de membri din totalul de o sută de milioane de locuitori. Nimeni nu-și dorise să intre în Partid, dar noii comuniști i-au convins pe ruși, astfel că de la paisprezece ani, fiecare copil era înscris în Partidul Noului Comunism al

Adolescenților, pentru ca la vârsta de douăzeci de ani să dea „testul de bun comunist” prin care putea ajunge în partidul-mamă.

Procesul de reintroducere a comunismului în Rusia a început cam la zece ani după căderea țărilor democratice ale Europei, dar și a Statelor Unite ale Americii în criza economică. Europa se confrunta cu un trai mult sub nivelul cu care era obișnuită, iar lucrul acesta le-a permis noilor comuniști să își înceapă propaganda sub pretextul că democrația și piața liberă trebuie să ia o pauză în care să-și regândească politica. Oamenii au acceptat să-și păstreze libera exprimare și liberul arbitru și să cedeze conducerea țării în mâinile comuniștilor reformați, dar de fapt au rămas cu nimic. Presa și televiziunile puteau scrie și spune ce vroiau, numai că nu aveau ce. Guvernul ținea ascunse acțiunile sale, anunțând poporul doar de schimbările neimportante. Fiecare familie deținea un Monitor Oficial electronic în care erau anunțați cu privire la modificările din legislație. Străzile orașelor mișunau de oameni de ordine îmbrăcați civil care asigurau siguranța cetățenilor. Magazinele vindeau produse de calitate inferioară la prețuri de aproape același nivel, găseai orice și aceasta îi mulțumea pe ruși. S-a reintrodus serviciul militar obligatoriu și, prin foarte multă propagandă, tinerii Rusiei au înțeles că nimic nu poate produce mai multă mândrie decât meseria de apărător al patriei. Cea mai mare parte a economiei ruse se ducea spre producerea de armament, soldații fiind pregătiți ca pentru un al treilea război mondial, dar nimeni nu credea că va fi posibilă o a treia conflagrație pe mapamond.

Azi, la 14 iulie 2050, bibliotecile lumii erau comasate în milioane de servere. Procesul a durat opt ani, dar comuniștii din toată lumea au susținut procesul, pretextând că accesul la cultură trebuie să fie gratuit și din orice colț al lumii. Găseai pe Internet orice, mai puțin petele negre ale comunismului. Cărțile au fost distruse, astfel că noua generație, crescută într-o lume în care doar ce-i în mână nu-i minciună, a îmbrățișat comunismul în lipsa unei alternative. Așa se explică cum de Piața Roșie este astăzi scena petrecerii Zilei Comunismului. Prin mulțime treceau mici

furgonete care distribuiau oamenilor băuturi răcoritoare și înghețată gratis. Oamenii cântau mai frenetic, se agitau mai mult, în ochii lor citindu-se bucuria de a fi comunist.

Capitolul al III-lea

În sala de conferințe a Palatului Roșu, o construcție impunătoare a noului regim comunist, Jired Feridev privea la plasma mare montată pe peretele estic. Manifestațiile de bucurie la adresa comunismului îl mulțumeau, dar adevărata satisfacție vroia să o simtă în cea de-a treia zi a Sărbătorii Comunismului, Ziua Conducătorului, zi în care numele său avea să fie cântat din piepturile a sute de mii de ruși. Poza lui se va regăsi în ferestrele fiecărei case și în vitrinele fiecărui magazin, iar cofetăriile vor vinde torturi cu numele său.

După două bătaii scurte în ușă, aceasta se deschise și în pragul ei stătea Anghel Iostici. Micuțul om înconjură sala cu privirea, după care păși cu dreptul înainte spre biroul la care ședea Feridev.

- Îți place? se interesă de opinia lui Anghel.

- E remarcabil cât de bine ați reușit să mobilizați poporul.

Dacă azi e nebunia asta, mi-e peste putință să-mi imaginez cum vor arăta Ziua Poporului, dar mai ales Ziua dumneavoastră.

Feridev se lăsă pe spate în scaunul său mare de piele și zâmbi mulțumit. Televiziunea întrerupse transmisia în direct din Piața Roșie pentru câteva momente de publicitate. În pauza pentru promo-uri se făcu referire și la celelalte zile de sărbătoare, cea a poporului și cea a liderului, Jired Feridev fiind introdus ca un erou mitologic.

- Ia un loc, fu îndemnat Iostici, care se conformă cu o ușoară întârziere, rămas fiind cu ochii ațintiți la televizor. Când acesta luă loc în sfârșit față în față cu Feridev, plasma fu redusă la tăcere, iar expresiile grave apărură pe chipurile celor doi. Ceea ce aveau să discute impunea maximă concentrare și atenție, pentru că planul nu admitea nicio eroare.

Anghel vorbi primul:

- Cum stăm cu acoperirea? sună vocea spartă a acestuia.

Jired scoase de sub biroul masiv din lemn de mahon o servietă. O așeză culcată, cu fața spre el și introduse codul de deblocare a încuietorilor. Era un cod lung, dar pe care l-a tastat cu rapiditatea unei mașini de cusut. După ce o deschise, o întoarse spre Anghel și i-o împinse. Acesta scoase din ea un teanc de dosare și le numără, fără să-și arunce mai întâi măcar ochii pe ele.

- Sunt cinci. Parcă hotărâsem ca alibiul nostru să fie mai gros. Ce s-a întâmplat?

- Germania ne-a refuzat, replică tăios Feridev. Părea să nu-i placă micul interogatoriu la care este supus. Ne putem descurca foarte bine și așa.

- Nu-mi place când se schimbă planul, se apără Anghel, care luă un dosar cu mâna sa groasă. Întâmplarea făcu să ridice de pe birou exact dosarul care conținea acordul cu Marea Britanie. Era cel mai gros dintre toate și lucrul acesta îl intrigă imediat. De ce ăsta e cu mult mai gros decât restul?

- Am stabilit acordul de export spre Marea Britanie pe mai multe sectoare. Acordul acesta este primul acord de export din istoria economică a Rusiei și Angliei. Am fost foarte atent să fac un acord cât mai drastic. Devenim prin acest acord exportatorul numărul unu pentru englezi, urmând ca cele mai multe exporturi să le facem către ei. Toate mărfurile vor pleca pe mare din portul de la Murmansk, așa cum ai hotărât tu. Ne-am angajat să le oferim prioritate în tot ceea ce importă de la noi, fapt prin care ei credeau că mă vor strânge cu ușă...

- ...doar că au picat în plasa noastră, rânji satisfăcut Anghel.

- Exact. Am căzut de acord cu ei că dacă vor rezilia contractul, vor fi nevoiți să plătească cincizeci de miliarde de euro.

- Parcă era vorba de douăzeci și cinci.

- Mi-a venit pe moment suma asta în cap, am spus-o și, când eram gata să scad la jumătate, au acceptat. Trebuie să recunosc că am rămas surprins și sper să n-o fi arătat.

Anghel citi atent pagina în care englezii se angajau să plătească drept despăgubire Rusiei cele cincizeci de miliarde de euro. Se lăsă la rândul său pe spate și își împreună mâinile la ceafă. La un asemenea contract nu mai vedea rostul planului încropit cu prețul multor ore de concentrare maximă. Avea impresia că întreaga sa muncă legată de perfecționarea planului de curățire a Angliei și de aprovizionare în secret a țărilor pro-comuniste cu tehnică militară pentru asaltul asupra guvernelor democratice fusese o muncă de Sisif. Ar fi putut foarte bine să facă publicii termenii în care cele două țări au semnat contractul și mai mult ca sigur englezii ar fi protestat înfuriați de moarte. A doua zi Anglia ar fi rupt documentul și Rusia devenea mai bogată cu cincizeci de miliarde de euro. Frunzări și celelalte acorduri cu Norvegia, Danemarca, Franța și Olanda, dar nu mai avu nicio întrebare.

Capitolul al IV-lea

La volanul unui Volvo 4x4, Crawler se îndrepta spre cabinetul primului ministru al Marii Britanii. Schimba postul de radio în continuu, cu toate că nu auzea nimic din ceea ce se spunea la el. Nu-i era dat să înțeleagă cum de Anglia putuse să se lege printr-un contract cu Rusia, marea ei rivală. Mai mult, nu-și putea da seama cum de și-au permis să facă o mișcare precum aceasta fără ca măcar să-i ceară părerea. Este șeful Serviciilor Secrete, este ochii și urechile țării pe mapamond, știe ceva despre tot ce mișcă în lume și totuși nimeni nu i-a cerut părerea. Se simțea a cincea roată la căruță, se simțea lăsat la marginea drumului, se simțea patriotul cel prost care în loc să-și petreacă weekend-urile alături de copii folosea telefoane criptate și antena spioni, toate acestea ca să-i permită să mențină Anglia mereu cu garda sus.

Semaforul se făcu roșu și Volvo-ul se opri violent înaintea liniei pentru oprire. Îi veni în minte întâmplarea de ieri, când un taximetrist era să lovească un pieton. Ridică geamul mașinii pentru că afară aerul era din ce în ce mai cald și porni clima. În câteva secunde o răcoare plăcută se instalează în mașină, iar la radio începu melodia pe care o cântase în anii facultății la un concurs de karaoke pe care-l și câștigase. Culoarea verde apărură, dar Crawler nu demară, ci porni calm, parcă nemaifiind atât de convins că vrea să se confrunte cu prim-ministrul Graw. I-ar fi plăcut să-și aibă în dreapta soția, iar pe bancheta de piele din spate pe cele două fete și să plece undeva în sudul Italiei.

În cabinetul său, Joffrey Graw savura un ceai rece, privind dezamăgit la manifestațiile din Rusia, prilejuate de Ziua Poporului. Televiziunea engleză prezenta imagini din Piața Roșie, unde zeci de mii de oameni cântau cântecele patriotice rămase de pe vremea străbunicilor. În fiecare oraș rusesc existau parade și dezveliri de statui ce simbolizau rusul patriot și muncitor. La Kirov, un oraș cu patru sute de mii de locuitori, se dezvelea a doua statuie în cinstea Zilei Poporului, iar pe râul Vyatka ce-l străbătea se desfășurau concursuri de canotaj. De ziua rusului comunist reformat toți pasagerii care plecau cu trenul din Kirov aveau biletul gratuit. Graw schimbă canalul, alegând un meci de fotbal în detrimentul sărbătorii rusești. Era o înregistrare mai veche a unui derby dintre Chelsea și Manchester United, din vremea când jocul era condus de trei arbitri și nu de cinci, iar cartonașele portocalii și negre nu existau. Îl aștepta pe Crawler și se înarma cu răbdare și calm pentru scandalul pe care urma să-l aibă cu acesta. Cei doi nu se agreau nici înainte, dar după ce Graw încercase să-și treacă în subordine Serviciile Secrete și eșuase, abia se mai puteau privi în ochi. Acum încheiase un acord de importuri cu Rusia fără să-i pese de părerea lui Crawler și fără să realizeze pericolul la care expune siguranța țării. Se ridică în picioare și se îndreptă spre fereastră, de unde îl văzu pe Crawler parcându-și Volvo-ul. Avea o secretară nouă și cum șeful spionajului nu-și anunța niciodată vizita, se simți dator să o

scutească de furia acestuia. Ridică receptorul și îi transmite fetei să-i lase drum liber tipului cu ochelari și îmbrăcat în costum de bancher ce urma să sosească. Un minut mai târziu, pe ușă intră Crawler, ciudat de calm pentru firea sa.

- Domnule Crawler.

- Graw. Thomas renunță la politețea prefăcută.

- Sau așa, eu n-am nimic împotriva. Bănuiesc că nu erai prin zonă și deodată te-ai hotărât să-mi faci o vizită. Pot să te servesc cu ceva? Poate un ceai rece? Se îndreptă spre micul frigider pe care-l avea în cabinet, plin de cutii cu suc, energizante, ceai rece și apă minerală.

- De fapt, vroiam să discutăm despre ce se mai întâmplă cu țărișoara noastră. Ai ceva noutăți despre dedesubturile lumii?

- Păi, chestiile de genul acesta am înțeles că trec pe la tine mai întâi, deci întrebarea ar trebui să vină din partea mea.

Crawler desfăcu sticla de ceai rece și-i turnă conținutul într-un pahar înalt. În cabinetul lui Graw era mai cald decât în al său, iar ideea de a avea răcoritoare la îndemână i se părea foarte bună. Luă o înghițitură sănătoasă și se reazăză în fotoliu, în fața primului ministru, care-l privea intrigat. Aștepta momentul în care aveau să pună cărțile pe masă, iar acesta nu întârzie să apară.

- Graw, de ce nu m-ai anunțat în legătură cu acordul cu Rusia? luă Crawler problema în mâini.

Acesta inspiră adânc, înainte să-i dea răspunsul.

- A fost o decizie pe care am luat-o de comun acord cu Coroana. Nu știam că toate deciziile guvernării acestei țări trebuie să treacă și prin analiza ta.

- Coroana nu mai e de mult ceea ce a fost. Fiecare ministru din țara asta primește acceptul Coroanei pentru orice prostie pe care vrea s-o facă. Coroana nu mai e capabilă să asigure siguranța poporului, iar pentru asta sunt eu aici, mai ales când vine vorba despre o afacere atât de riscantă precum cea pe care voi ați încheiat-o. Tonul vocii lui Crawler creștea în intensitate cu fiecare silabă pronunțată. Vapoarele alea care vor intra în spațiul britanic vor aduce cu ele războiul pe teritoriul

englez și vor declanșa al treilea război mondial. Dacă ajungem la arme, sper să fii primul care pune mâna pe baionetă, altfel voi fi eu primul tău dușman.

Crawler se ridică din fotoliu, își termină băutura până în pragul ușii, unde aruncă paharul în perete, acesta făcându-se bucăți. Secretara lui Graw tresări la biroul ei, aflat de cealaltă parte a ușii.

Capitolul al V-lea

În bucătăria Palatului Buckingham, Coroana, Sir Kenneth Windsor, își lua masa de prânz când primi vizita secretarului general al Ministerului Apărării. Rachel Mennet purta un costum alb, foarte elegant, care-i scotea în evidență suplețea trupului. Era familiară casei regale, fiind nepoata lui Kenneth Windsor, care o numise în această funcție de îndată ce-i dovedise cât de bine înțelege problemele de apărare ale Marii Britanii. Sir Kenneth ședea la masă, pregătindu-și un sandwich după rețeta lui specială. Astăzi nu avea chef să mănânce mâncărurile simandicoase specifice rangului său și, profitând că tot astăzi era și ziua sa liberă de la întâlnirile cu liderii altor țări, profitase de ocazie pentru a trăi ca un om obișnuit, fără responsabilitatea unei națiuni. Faptul că Rachel era acolo nu înseamna neapărat că exista o problemă, dar dacă totuși exista o problemă, era pregătit să o înfrunte.

- Frumoasă ținută, remarcă Rachel cu umor halatul și papucii de casă ai unchiului ei. Dacă te-aș vedea la mine acasă, chiar aș zice că ești doar unchiul meu.

Sir Kenneth gustă gluma nepoatei și păru rău că n-are cum să glumească la rândul său pe seama ținutei ei, căci aceasta era, încă o dată, fără cusur.

- Vrei un sandwich?

- E după rețeta Windsor?

- Astăzi e singura mea zi liberă. Fii sigură că nu voi mânca altceva decât după propria rețetă.

- Atunci fă-mi și mie unul. Rachel tăcu câteva clipe, după care continuă. Să știi că, de fapt, nici astăzi n-o să ai liber. Kenneth Windsor o privi pe sub sprâncene. Ar fi trebuit să ne anunți și pe noi că veți semna acordul cu Rusia. Sau cel puțin, măcar pe Crawler. A primit vești de la Rodney Hutch că vapoarele astea care vor veni de la ruși sunt menite să pornească războiul. Unchiule, Anglia a încheiat un acord cu dușmanul numărul unu și cel mai mare adversar.

- Știu că ar fi trebuit să îl chem pe Crawler, dar Graw a protestat vehement. Anglia a încheiat un acord prin care vom primi uraniu îmbogățit la prețul de acum șapte ani. Economia rușilor merge foarte bine în prezent, dar nu o vor duce mai mult de cinci ani, iar atunci când vor intra în colaps, noi vom dispune de armament suficient încât să-i speriem pentru a-i dezarma. Vom rămâne prima putere în lumea Europei și Americii, iar pacea va sta în mâinile noastre sigure. Feridev știe cât de puternici suntem și vrea prin acest acord să se asigure că între Londra și Moscova vor rămâne la fel de mulți kilometri. În plus, n-aș putea să opresc acordul, pentru că am fi nevoiți să le plătim cincizeci de miliarde de euro. Nu-mi pot imagina că Crawler ar fi fost de acord cu așa ceva.

Rachel Mennet rămase stană de piatră. Îi pierise și pofta pentru deliciosul sandwich Windsor. Cincizeci de miliarde de euro. Cifra i se învârtea în cap. Spera ca Thomas să fi aflat deja de imensa gafă a Coroanei în tandem cu premierul Graw, pentru că n-ar putea să fie tocmai ea cea care-i livrează o astfel de veste șefului de la spionaj. Îi sună telefonul. Primise un mesaj de la Hutch prin care o anunța că nu dăduse nicum de Crawler și fu nevoit să plece de urgență la Belgrad. Spunea că pe continent tentaculele lui Feridev au prins viață și că ar fi bine să-l urmeze alături de Thomas la Belgrad, în următoarea noapte.

Rachel plecă de la palat extrem de bulversată. Îi ceruse șoferului să o ducă acasă și să o aștepte acolo. Pe drum spre Tottenham Court Road, unde avea apartamentul, Rachel încerca să-și imagineze despre ce putea vorbi Hutch. Faptul că plecase în

grabă spre Belgrad, mult ieșit de sub aria de protecție a Marii Britanii și în aceeași perioadă în care fusese văzut și într-un alt punct fierbinte al Europei, Bucureștiul, însemna că problemele lor erau departe de a li se fi descoperit în totalitate. Traficul prin Londra o irita la culme. În condițiile de stres impuse de situație prefera să fie activă și-i părea că blocajul rutier în care se afla o ținea în loc. Au fost momente când vroia să rămână blocată împreună cu alți șoferi și se gândea acum că mai bine n-ar fi ajuns niciodată la Palatul Buckingham. Încercă să dea de Crawler pe cele două telefoane mobile pe care le poartă mereu la el, dar nu-i răspunse pe niciunul. Unde putea fi Crawler într-un moment ca acesta? L-ar înțelege perfect dacă l-ar găsi încuiat în biroul său cu o sticlă de Scotch în față, dar știa că Thomas nu e genul care fuge de probleme. Singura lui problemă era că avea lipici la bebele, iar pentru asta îl ura, căci dacă acum era bancher și nu șeful spionajului, Anglia n-ar fi în pragul războiului cu Rusia. Cele două țări își zâmbesc și își strâng mâna cu căldură, dar la spate fiecare ține câte un cuțit de vânatoare, fiind gata să-și taie jugulara reciproc.

După o oră de mers cu mașina pe străzile capitalei britanice, Rachel a ajuns acasă. Îl invită pe șofer în apartamentul ei și-i oferi o bere rece fără alcool, pe care acesta fu mai mult decât bucuros s-o primească. Afară erau treizeci și cinci de grade, iar costumul ușor și elegant se lipise de trupul ei frumos. Intrase în dormitor și îl lăsă pe șofer în sufragerie alături de cutia de bere transpirată. Se dezbracă de haine și rămase doar în lenjerie intimă, simțind cum corpul începe să respire ușurat. Adora să-și privească în oglindă formele perfecte precum cele ale unui top model, dar acum timpul o presa. Scoase de sub pat un mic geamantan și aruncă în el câteva haine, deloc pretențioase, pentru că simțea că la Belgrad nu va putea pași ca secretar general al Ministerului Apărării. Își pregăti o ținută modestă pe care o va purta până în capitala Serbiei și intră la baie pentru un duș revigorant. Sub stropii răcoroși ai dușului și-ar fi dorit ca nimic din ce auzise în ultimele patruzeci și opt de ore să nu fie adevărat.

Capitolul al VI-lea

La Vologda, în nord-vestul Rusiei, Anghel primea raportul. O sută de mii de AK-47 urmau să ia destinația României, alături de două sute de mii de grenade de mână. Pe teritoriul românesc avea să aibă loc prima lovitură de stat după ce rușii vor distruge congresul NATO de la Londra și vor ocupa Marea Britanie. Omul de legătură era Vlad Derescu, secretarul general al Partidului Nouului Comunism din România. Armele aveau să intre în zona română traversând teritoriul fostei Republici Moldova, care fusese, surprinzător, îndemnată să se unească cu România în momentul în care la Kremlin s-a instalat Feridev. Cu toate acestea, granița româno-rusă era controlată mai mult de Moscova, astfel că introducerea armamentului necesar bolșevicilor era facilitată.

Vlad Derescu, fost șef al Serviciului Secret Român, fusese ademenit de Feridev să formeze și în România un partid al Nouului Comunism, promițându-i scaunul de lider după terminarea războiului. Derescu era foarte bine informat în legătură cu tot ce se întâmplă în structurile statului, dar și în țară, cunoscând la fel de bine și breșele pe unde puteau fi introduse armele, având deja planul cum să le pună în mâinile oamenilor săi. În timp ce el își aranja oamenii în țară, în subsolurile Kremlinului se fabricau dosare pentru fiecare ministru al României. Cei o sută de mii de bolșevici trebuiau să țină armata pe loc până când îi convingeau pe toți de fărădelegile săvârșite de conducătorii lor. Armata NATO nu va putea să reacționeze suficient de repede încât să-i reprime pe noii bolșevici, astfel că după cucerirea României și ocuparea Angliei, întreg estul european va trece de partea Rusiei. În țările din vest, care-i trimiseseră pe comuniști în păturile inferioare, vor izbucni revoluții, căci să-i trimită pe comuniști lângă oamenii de rând care trăiau în agonia crizei economice a fost cea mai mare greșeală. Săptămânal, comuniștii din Spania,

Portugalia, Italia, Franța și Germania raportau creșterea numărului de adepți ai noii orânduiri gândite la Moscova.

- Derescu, lăzile sunt gata. În două zile pleacă de aici în două vagoane.

- Ce trimiteți? Se auzi vocea răgușită a lui Derescu, aflat la celălalt capăt al telefonului.

- O fabrică de mobilă. Derescu pricepuse mesajul.

Fără niciun fel de salut, cei doi închiseseră aproape simultan. Românul știa că are o zi să-și mobilizeze oamenii și să tragă toate sforile cu putință. Rușii trimiteau mașinile de procesat lemn pe bucăți. În fiecare ladă erau cinci piese, printre ele un AK-47 dezmembrat în două bucăți, cât să treacă neobservate, și câte o grenadă. Fiecare bolșevic fusese instruit cum se folosește o astfel de armă, iar jocul cu grenada era simplu și pentru un copil. Derescu avea misiunea să întâmpine în prima gară de după graniță vagoanele cu armament rusesc și să golească lăzile în mașini frigorifice care luau drumul Iașiului și Vasluiului, de unde urmau să fie răspândite spre Miercurea Ciuc, Sfântu Gheorghe, Sibiu, Alba-Iulia și Bistrița, respectiv Galați, Buzău, Constanța, București și până la Pitești și Craiova. Derescu întâmpinase dificultăți pe fâșia vestică a țării, unde Timișoara, Aradul și Oradea primiseră dreptul la autogovernare precum landurile nemțești, iar influența sa în acele zone nu avea efect. Clujul rămânea o necunoscută pentru el, căci primise semnale că oamenii din partea locului doreau o schimbare, doar că nu reușise să-i mobilizeze deloc în acest sens.

Puse mâna pe telefon și îl sună pe omul care avea să-i pună la dispoziție mașinile frigorifice. La celălalt capăt al firului se făcu auzit cuvântul „alo” după ce telefonul sunase de patru ori. Scurta conversație nu fu precedată de vreun salut:

- Vine peștele?

- Da.

- Câte kilograme?

- Cincizeci.

- Proaspăt sau foarte proaspăt?

- Foarte.

- Am înțeles.

Un clic se auzi simultan în ambele receptoare. Conversația s-a terminat la fel cum începuse. Bureanu pricepuse mesajul. Trebuia să trimită cincizeci de mașini frigorifice la graniță până mâine. Înțelegerea fusese pentru douăzeci, dar nu-l interesa, probabil că vin mai multe arme decât era vorba, se gândi acesta. De fapt, Derescu făcuse o mișcare inteligentă. Douăzeci de mașini erau cu cinci peste câte avea nevoie, dar niciodată nu poți lua suficiente măsuri de siguranță, așa că hotărâse să încarce armele și grenadele doar în anumite mașini, iar pe celelalte să le trimită la plimbare. Va avea grijă să existe o scurgere de informații și să pună poliția și armata pe urmele mașinilor goale. Nu trebuia să fii genial, dar aveai nevoie de influența și tenacitatea lui Derescu pentru a orchestra un astfel de plan.

Înapoi la Vologda, Anghel dădea la rândul său raportul la Kremlin. Urechea de la Moscova auzea o veste atât de bună, încât i se părea că este o arie din Tchaikovsky. În fața sa, dosarul primului ministru român și al cabinetului său arăta impecabil, fără cusur. În câteva ore avea să ajungă în mâinile lui Derescu și de acolo românul știa ce are de făcut. Era clar, după distrugerea congresului NATO de la Londra, România era cel mai important punct de pe harta Europei.

FLORENTINA MUȘAT

În curte, sub un castan, doi bătrâni se trudeau în fața unei table de șah încastrate în masa de piatră. De la distanță, niște domni ușor supraponderali, îmbrăcați în alb, îi supravegheau în liniște.

- În acest marasm de spasme histrionice ale spiritului vituperant al vremii, chipul tău turanic, translucid tegumentat, cu priviri devotic edulcorate mă ajută, în acest aer vespéral, să-mi surmontez concupiscenta și, cu multă astiție, să potențez ideea atavică privind futilitatea tribulațiilor.

- Poftim? se bălbaie celălalt bătrân.

- Cred că am fost ușor prolix. Vorbeam despre zbuциumul meu.

Sunt un exeget.

- Aaa! se luminează moșul. Eu sunt Alecu. Și m-au adus aici pentru că am recunoscut până la urmă că din cauza Josephinei am pierdut la Waterloo.

Alecu tu și puțin, apoi își vârî jumătate de palmă între singurii doi nasturi de la pieptul halatului.

Soarele era (hi-hi) rubicond.

Literatura este, și ea, tot o formă de comunicare. În cazul comunicării orale, când unul dintre interlocutori țipă, celălalt este inhibat în așa măsură, încât nu poate reține mesajul. Va spune după aceea doar că unul a țipat la el, nu și ce anume a țipat. În comunicarea scrisă, teoretic, se pătrează aceeași regulă pentru a obține o comunicare eficientă. Se încearcă un ton și un discurs care să-l lumineze pe cititor, și nu să-i demonstreze cât e de prost. Altfel, cititorul va pierde mesajul și va reține doar că unul se dădea deștept. Cititorul întotdeauna sancționează și... nu prea poate fi păcălit.

✍ Edward AVRAM

Himera visătorului cabotin

Soarele rubicond al răsăritului de primăvară îi strălucea pe pleoape, iar în cerul gurii simțea un înțepător gust opiat. Chipul îi era hirsut, fără expresie, iar trupul încă inert. Suvițele de păr inelate și brune spasmau sub încordarea forțată a mușchilor gâtului, încordare ce se sfârșea într-un marasm. Se ridica famelic de lumină, și de viață, rămânând cu ochii fixați către fereastra acoperită cu o perdea vetustă, prin care putea distinge numai sporadice umbre de lumină.

Își privi mâinile, ca niște pete fulminante de hiacint, cu raze subțiri răspândite inegal. I se părea că abia atunci căpăta contur, că învie din oasele rupte și putrezite ale singurățății. Dinții îi erau încleștați de teama de a-și auzi vocea, iar gâtul amorțit de sete. În stomac se zbăteau fluturi fără zbor, târându-se parcă spre lumină.

Fereastra devenise orbitoare.

Cerul, din roșiatic și pastelat, se transforma în albastrul imens și translucid ce scâldea pământul în oceane lazurite, însă tot nu știa, nici măcar acum când putea privi. Nu știa exact, nu știa concret, nu știa... nimic. Era un simplu prozelit a cărui memorie înainta febril pe o frânghie, precum trapeziștii fără plasă de siguranță.

Nu-și amintea mare lucru, decât frânturi de ceva. Își amintea un chip cu ochii înroșiți și cearcăne mari, afișând un zâmbet colocvial, o mână creolă cu degete lungi și unghii liliale, răsucind în părul lui inele, un cer atât de senin, încât l-ar soarbe tot, o fugă nebună pe plajă, când abia se crapă de ziuă și valurile încă fac nisipului nimb din scoici și meduze, sunete de chitară ce se aud dinspre asfințit, un soare arzându-l în creștet, un vânt mângâindu-i brațele, răvășindu-i părul, simțurile, o mână întinsă, un umăr cald, o voce blândă, un chip eclatant prin nonșalanță, un zâmbet, o respirație, o viață.

El a vrut mereu s-o fie, dar ea nu i-a fost. Se numea fericire. Nici atunci și nici acum n-a simțit-o, pentru că nu putea simți nimic între cei patru pereți goi și spelbi.

Lipsea veleitatea care să-l apuce strașnic de mâini și să-l ridice în picioare.

Privea statuarizat în gol, cu mișcări furtive, ca și cum era învederat că cineva îl privea.

Se știa numai de câteva ore, însă își dorea să audă ușa deschizându-se cu un scârțâit, care să spulbere liniștea spectrală ce împânzea aerul făcându-l dens și greu de respirat, precum halonul.

Dorea să vadă un zâmbet, și să-i devină apocrif. În schimb, a devenit apocriful unor destine.

Dar ușa nu s-a deschis niciodată, camera se transformase în asceză, iar el îi era anahoretul. Zile-n șir a stat închisă, ca și cum ar fi fost pecetluită, iar singura companie era mărul mut de la fereastră, ce se legăna din când în când, cu foșnet versatil de frunze.

Peste câteva zile, cu ochii arși de umbrele insomniei, a desenat pe fereastră un lacăt, și în loc de cheie, un creion, apoi s-a mutat în aripa stângă a pământului, acolo unde țărâna se încălzește impetuos a iad.

Privire sagace, și condei. Asta era tot ce avea acolo.

Un tub se șerpuiă insidios și cilibiu până la suprafață, iar Mircea, precum un microb ce germinează, nu făcea altceva decât să privească însetat miile de vieți ce se perindau năuce, călcând nepăsător pământul.

De acolo vede oameni cu buzunarele goale și știe prea bine că ei așteaptă ca într-o zi să-și vâre timorați mâna în buzunar și să simtă căldura altei mâini.

Mai privește cum se prăbușesc muzee și cum exponatele ies țipând de sub dărâmături.

Vede un individ costeliv într-un costum grena, ținând mâna încleștată pe mânerul unei umbrele negre. Se privește comizerativ într-o vitrină spartă.

Bineînțeles că Mircea știe ce gândește. Au trecut atâția ani, și de fapt n-a fost decât unul singur, pe care l-a trăit reiterat. Bătrânețea îl transformase într-un biet poltron, oferindu-i ca punct de reper incuria, pe care zadarnic a încercat s-o eludeze.

Mircea știa și ce-și dorește. Existența i se pare acum un bun complet nefolositor, și de multe ori și-a spus că ar fi mai la îndemână să se ducă, să scape o dată de tot.

Undeva, trecut de miezul nopții – nu s-a uitat la ceas de ore întregi, dar acum știa – pe o stradă cu asfaltul umed ce strălucea sub lumina alcalină a felinalor, o umbră anacronică a destinului încerca să pasișeze un om în costum, juisând de fericire. Dar mergea agale, împleticindu-se, căutând o gură de canal unde să-și doarmă somnul tebecist.

Pe partea cealaltă a străzii se înălța silueta voluptoasă a unei domnișoare îmbrăcată grandilocvent, așteptând o apariție intempestivă. Nasul ei străpungea aerul, iar genele creau parfumate adieri de toamnă și se aplecau blajine către obraji, iar buzele se unduiau lubric în jurul țigării, din care sorbea avid fumul. Avea ochi limpezi și veloce, însă erau acoperiți de fumul gros, precum de-o ceață.

Se gândea că, lipsind curcubeul de culori, ploaia nu ar mai fi nicicând cum a fost, așa cum, lipsindu-l pe om de patimi, și-ar dori să nu mai fie.

Aruncă țigara și plecă mergând apăsător cu un picior în fața celuilalt, tocurile sunând surd și ritmic a toacă.

Toți oamenii aceștia erau la fel ca el, un fel de „el” fără aripi.

Întoarce tubul spre aripa dreaptă unde sunt hetacombele prozaicului. Mințile meditative ce se unesc în ritualuri sacrosancte, aducând ofrande și anatimizându-i pe cei ignobili și oneroși, ce resping realitățile temporare create și dăruite obsecvios lor, ei, cei care merg cu luna pe umeri, în loc să calce pe urmele ei.

Și el credea că dacă e acolo jos, ferit de priviri, știa cel mai bine. Se înșelase.

Când deschise ochii, se regăsi pe marginea patului din camera de azil, inert, captiv undeva între timp și desueta sa ireversibilitate.

Norii se scurgeau printre ferestre sub privirea-i placidă, un vânt nebun zvârcolea pământul de frunzele uitării, împrăștiind un damf abject de vid și inombrabile gânduri acefale îi străpungeau mintea, tulburându-i somnul.

M-am dus să mă așez lângă el. Era cufundat în prostrație până la spleen. Rămase nemișcat, deși m-am apropiat și i-am strâns umerii.

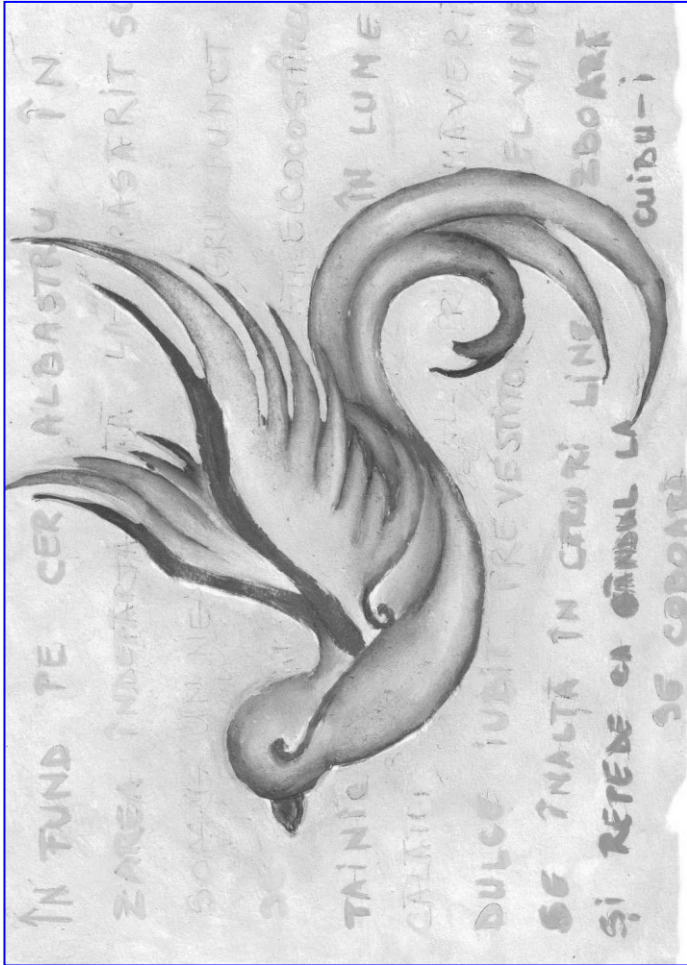
I-am cuprins glezna într-o strânsoare dureroasă și curând îl țineam suspendat de partea cealaltă a ferestrei.

„Și acum vom vedea dacă tu ai aripi!”, i-am spus, dar s-a dovedit în continuare taciturn și nu făcea decât să inspire vorace parfumul florilor de măr.

Atunci m-am gândit... dacă el i-a creat pe ei, iar el este nimic altceva decât creația mea, atunci eu sunt creația cui?

Simțeam cum trupul i se răcește, iar respirația devine molcomă și sacadată.

Când am privit în jos, am văzut că iar l-am sufocat pe Mircea cu parfumul fericirii.

Adelina COBUZ, Rândunele – oaspeți de casă

FLORINA NĂSTASE

Kevin Spacey și Jack Nicholson s-au contopit în personalitatea domnului Manea. Personajul acestui text, parcă desprins din peliculele „American beauty” sau „Anger management”, este conturat cu mult talent, condensând în câteva pagini tot volumul de abjecție, dar și de bune intenții care pot încăpea într-un individ obscur, aflat în criza vârstei mijlocii.

✎ Edward AVRAM

Homofobi Anonimi

Domnul Manea a divorțat de soție în septembrie. În octombrie a fost promovat la funcția de vicepreședinte al companiei.

Șeful lui avea douăzeci și patru de ani, mai mult decât jumătate din vârsta lui. Băiatul purta mereu unghiile foarte lungi. Asta observase domnul Manea când vorbea cu el în birou și când îi strângea mâna. De ziua lui a hotărât să îi dea o pereche de foarfece. Băiatul a venit la el în birou și l-a informat că gestul său fusese nepolitic și că avea numeroase prejudecăți în privința bărbaților care iubesc alți bărbați.

Domnul Manea a rămas mască. A încercat să îl convingă că fusese bine intenționat și că în niciun caz nu a dorit să insulte oameni cu preferințe sexuale diferite. El doar dorise să facă un cadou. Băiatul l-a întrebat ce înțelegea prin „preferințe sexuale diferite”. Bătrânul a încercat să explice cât mai bine. L-a dat exemplu pe Michelangelo. Cum un artist de geniu iubea fizionomia bărbătească.

Șeful a devenit din ce în ce mai furios. A început să își roadă unghiile lungi și murdare și a luat o decizie nefastă. Domnul Manea nu putea lucra în companie cu asemenea opinii

poluate. Trebuia să meargă la terpaie de grup pentru a se elibera. Știa el niște centre foarte bune pentru așa ceva. Alcoolici Anonimi și mai multe din astea. Era unul intitulat: Homofobi Anonimi.

-De ce au toate cuvântul anonim? a întrebat domnul Manea.

-Păi, domnule, nu mulți vor să se știe că suferă de anumite boli sau vicii. Preferă să se trateze în liniște.

-Cu ce îi ajută liniștea?

Însă domnul Manea a trebuit să se ducă în cele din urmă. I-a scris o mică scrisoare Noricăi și i-a povestit cum el era suspect de homofobie.

Norica i-a scris înapoi: *Poate dacă erai homofob erai mai interesant, Puiu, și nu divorțam de tine.*

S-a dus la primele ședințe singur, apoi și-a luat și câinele, ca să nu stea singur în casă. Murea de sete.

Ședințele se țineau într-o mansardă uriașă, cu cinci ferestre pe care erau lipite numeroase foi colorate cu sloganuri: „Vorbele dor”, „Sexul nou”, „Acceptarea fraților de sânge”, „Jubește-i pe toți”, „Nu contează cine ești”, „David Thoreau a fost aici”.

Toți pacienții stăteau pe niște taburete în jurul unui covor maroniu. Fiecare ținea în poală o ceașcă de ceai fierbinte și revista seminarului Homofobi Anonimi. Bătrânul a văzut pe copertă un bărbat care fugea cu un balon galben în mână, îmbrăcat într-un halat pufos gri.

Într-un colț al camerei văzu o carcasă plină cu bere, însă sticlele erau umplute cu apă.

Domnul care conducea seminarul mergea în jurul lor și punea mâna pe umerii lor.

-Spuneți-mi ce simțiți. Și de ce vă simțiți așa.

A venit și rândul domnului Manea.

-Ce trebuie să spun? a întrebat confuz.

-Tot ce vreți să ne spuneți. Motivul pentru care ați venit. Cum vedeți dumneavoastră dragostea dintre oameni?

-Păi... am venit pentru că așa a zis șeful meu. Crede că am o problemă. Dar eu nu am nimica împotriva oamenilor care se iubesc. Și n-am nimica împotriva homosexualilor.

-Chiar așa? Ați accepta o relație cu o persoană de același sex? Ați fi de acord ca fiul dumneavoastră să aibă o asemenea relație?

-Chiar am un fiu, să știți. E în Franța acuma. Studiază ceva cu limba franceză medievală. O pierdere mare de timp pentru o persoană tânără, cum e el. Va veni în curând să mă vadă.

-Nu mi-ați răspuns la întrebare, a menționat bărbatul răbdător.

-A păi... fiului meu... cred că îi plac femeile. Aș vrea să îmi facă niște nepoței, ca să nu mai fiu singur. Nu aș vrea să îi placă băieții, că așa nu poate aduce nimica acasă.

-Deci, nu ați accepta. Asta ridică semne de întrebare. Înseamnă că șeful dumneavoastră nu s-a înșelat complet.

-Ba da. Ce are a face fiul meu? El e cu ale sale, eu cu ale mele.

-Ați sacrifica fericirea fiului dumneavoastră pentru nepoței?

-Ar fi vina lui dacă ar fi nefericit.

-Ar fi vina lui dacă s-ar îndrăgosti de un bărbat?

-Normal. Trebuie să ne asumăm vina pentru dragoste.

*

Sâmbătă seara, domnul Manea porni cu mașina spre aeroport, unde îl aștepta Andrei, fiul său, lingvistul. Traficul era intens, a prins trei lumini roșii una după alta. La un moment dat a oprit motorul și a scos poza Noricăi din torpedou. S-a uitat puțin la ea. Norica purta un costum de baie negru în poză și se sprijinea de un dig. Nu avea picioarele foarte bine epilate, iar asta se vedea din cauza pielii prea albe. Mașinile au claxonat, căci se făcuse verde, dar el a stat așa cu poza în mână până a bătut un polițist în geam.

-Cu ce vă pot ajuta? Întrebă domnul Manea senin.

-Știți că blocați circulația, nu?

-Am vrut să fac o pauză. Uitați, asta a fost soția mea.
Sărăcuța.

Polițistul s-a uitat la poză o clipă.

-De ce a murit?

Domnul Manea se dezmetici și privi bărbatul intens.
Polițistul văzuse moarte.

-De... ăăă... de cancer pulmonar. Fuma ca un turc. Mai și bea. Beă cinci sticle pe noapte. Dacă nu murea de una, murea de cealaltă.

-Păcat pentru ea.

-Nu chiar. Poate e mai bine unde e, a zis domnul Manea.

-Actele, vă rog.

-Îmi veți da amendă?

La aeroport a ajuns foarte târziu și vedea de la depărtare că fiul lui era furios. Își plimba bagajele dintr-o parte în alta și dădea cu piciorul în ele.

-Nu le mai lovi, au și ele suflet...

-Mai vorbești, tată? Ai întârziat aproape o oră, s-a rățoit
Andrei. Crezi că Cecile e obișnuită cu maniere din astea?

Pe un scaun, lângă un panou cu meniul restaurantului, stătea o domnișoară îmbrăcată într-un pulover de cașmir și o fustă albastră. Avea părul foarte scurt, vopsit portocaliu închis și ținea în mână o bucată de celofan cu care se tot juca.

Domnul Manea s-a repezit spre ea să îi sărute mâna. Cecile i-a pus celofanul în palma lui întinsă și l-a îmbrățișat cu putere.

-De când vroiam să vă cunosc. Andrei îmi vorbește mult despre dumneavoastră. Sper să vă devin ca o fiică. Știți, țin mult la Andrei.

Domnul Manea i-a mirosit pielea fină ca un burete stors. Andrei începuse să care bagajele la mașină.

O ținea pe Cecile în brațe și se simțea bine, mai bine ca în alte dăți și vroia tare mult să mai stea așa, lipit de o persoană care nu-l interesa câtuși de puțin. O femeie vorbea la stație, plecări,

veniri, farmacia s-a închis... dar el auzea Cecile, Cecile, parcă semeni cu o Cecile.

Și semăna cu o Cecile. Măinile lui îi atingeau subțiorile. Era transpirată learcă. Avea cearcăne, deci nu dormise în timpul zborului. Îi trebuia un duș urgent, iar domnul Manea vroia să toarne căldarea de apă caldă peste ea. Stropii îi abureau privirea.

Dar acum se simțea stânjenit. S-a îndepărtat și s-a dus încet spre mașină.

-Cecile lucrează în biochimie și cercetare, i-a zis Andrei. L-a lăsat pe el să conducă în timp ce se uita la Cecile cu coada ochiului.

-Biochimie? Sună greu. Ați încercat și altceva?

-Cum ar fi? A întrebat fata curioasă.

-Păi... ați fi bună de... balerină, rosti el, din nou confuz. Ținea strâns la piept bucata de celofan.

*

-Domnul Manea... vreți să încercați din nou să ne vorbiți? Era ședința a patra.

-Norica m-a lăsat doar pentru că i s-a oferit o slujbă bună în Venezuela. Vă închipuiți? Venezuela? Cine se duce acolo? Adevărul însă era că se săturase de mine.

-De ce?

-Nu ridicam capacul de la veceu de foarte multe ori și mereu uitam că e alergică la alune. Și s-a supărat pe mine că nu o iubeam destul. Dar ce să fac? Am o limită și eu.

-Ceea ce simțiți are o limită?

-Nu poți să treci prin pereți. Nici eu nu pot trece. Aia e limita. Și orice ai face nu ai cum să treci dincolo, metaforic vorbind. Norica se aștepta să mă dau peste cap, să fac orice ca să trec dincolo.

-Aveți probleme în relația cu mama dumneavoastră când erați copil?

*

În următoarele zile, Andrei și Cecile s-au tot plimbat prin oraș, pe când domnul Manea îi aștepta trist la fereastră. Copiii nu

se mai întorceau și deja se aprindeau felinarele. Și-i imagina sărutându-se în stația de metrou, cu mâinile împreunate la cinema, mâncând floricele din aceeași pungă. Sau și-o imagina pe Cecile la operă, complet dezbrăcată, în mijlocul scenei. Lumea îi arunca flori. Era o prințesă sumeriană.

Și totuși, nu avea relevanță. Ceea ce gândea el era contra firii sale. Avea o limită, cum și zisese. A cinat singur, s-a culcat singur, iar a doua zi dimineață i-a găsit în living, uitându-se la televizor în pijamale.

-Unde ați fost aseară? a întrebat el mânios.

-Cu niște prieteni, tată. I-am mai arătat lui Cecile orașul.

-De ce sunteți îmbrăcați așa? s-a răstit el.

-E șase jumată. Credeam că te scoli mult mai târziu.

-Nu admit așa ceva în casa mea!

Cecile s-a ridicat speriată și și-a cerut iertare.

-Scuzele nu mă ajută!

-Poate ar trebui să stau la hotel până la plecare, Andrei, șopti ea.

-Foarte bine! Foarte bine! a strigat bătrânul, aruncând telecomanda pe podea.

Andrei i-a zis domnului Manea că e un bou, pur și simplu, fără ascunzișuri. Domnul Manea s-a retras în cameră.

*

Acum știa sigur adresa ei, știa unde locuia și mai știa că putea să o vadă fără să dea de Andrei. Era perfect. Hotelul nu era deloc scump, deci avea mulți clienți, ceea ce însemna că nu avea să fie observat.

A cumpărat un buchet de trandafiri albi și o cutie de trufe de ciocolată, un parfum Calvin Klein foarte scump și o pereche de pantofi verzi.

Cecile i-a deschis ușa camerei 205 puțin mirată.

-Aș putea oare să intru? întreabă el timid. Se aranjase la patru ace. Avea costumul de in pe el, deși erau zero grade afară.

-Desigur...

-Am venit să îmi cer iertare, Cecile.

-Nu e nici o problemă, domnul Manea. Eu v-am înțeles motivele. Era casa dumneavoastră.

Amândoi s-au așezat pe canapeaua mică din hol.

-Sigur nu mai ești supărată?

-Nu... am fost doar mirată.

-Mirată?

-Credeam că mă agreați.

-Dar te agreez chiar foarte mult! ripostă el cu pasiune.

Uite ce ți-am adus.

Deschise încet toate pungile cu cadouri la picioarele ei.

-Pentru tine.

Cecile deschise ochii larg.

-De ce mi-ați adus toate astea?

-M-am gândit că ar fi un gest frumos. Ca de iertare. Să îți arăt că țin la tine.

-Nu trebuia... clar, nu trebuia să dați atâția bani pentru mine, spuse ea inspectând pantofii. Aștia îmi plac totuși.

-Îți mai iau două perechi, dacă vrei...

-Pentru ce? La ce aș folosi mai multe?

-Ca să fii fericită. Nu știu, sincer, nu mă pricep la femei.

-Nu ați fost căsătorit?

-Nu... normal că nu, spuse el încurcat. Se aplecă în genunchi și îi puse pantoful în picior.

-Și Andrei n-are mamă atunci? întrebă ea amuzată.

-Nu. Dar dacă ai vrea, ai putea să îi fii mamă. Ți s-ar potrivi mai bine. El are nevoie de așa ceva.

-Nu chiar. L-ați citit cumva pe Freud?

-Cred că da. Nu îmi mai amintesc. Eu... eu te-am visat la operă, Cecile.

-Pardon?

-Erai numai tu și mulțimea și primeai flori. Ceea ce vreau să spun e că te plac, Cecile.

-Și eu vă plac, domnule Manea.

-Nu, eu chiar te plac. Erai dezbrăcată. Pe Norica nu o vedeam dezbrăcată niciodată, pentru că ea purta mereu furouri de

noapte sau jегări. Și acum... dacă mă crezi, mă duc la terapie pentru homofobi. Habar n-am de ce. Șeful meu e cam țicnit. Ce să am eu cu homosexualii? Eu cu tine am o problemă. Și cred că trebuie s-o rezolv.

Cecile se uita în jos cu greață și se îmbrățișa puternic.

-Trufele mă îngrașă. Și n-am de gând să mă culc cu dumneata, dacă ați venit pentru așa ceva. Plecați de aici. Îmi faceți greață și rău.

-Dar cum?! Eu vreau sufletul tău. Te rog să mă crezi. Fiul meu poate vrea să te bage în pat, dar eu am alte planuri. N-ai auzit de cavaleri? Cei care respectă femeia? Eu sunt unul dintre ei. Așa am fost învățat. De când eram mic am respectat ceea ce trebuie.

-Va rog, plecați.

-Cecile, de ce mă respingi?

-Nu sunteți decât tatăl lui Andrei. Nimic mai mult.

*

A adus trufele cu el la ședință și i-a dat și câinelui. Andrei trebuia să plece înapoi în Franța în curând. Și o lua și pe Cecile. Nu prea vorbise cu fiul său. Nu vroia să îi vadă mutra de om reușit și îndrăgostit. Și nu vroia să se vadă într-o oglindă, căci ar fi arătat la fel.

-Mulțumim pentru desert, domnule Manea, vorbi coordonatorul.

-E plăcerea mea. Împart cu voi totul. Voi m-ați ajutat foarte mult. Vorbesc foarte serios. Nu m-aș descurca fără voi. Am învățat o lecție importantă datorită vouă. Am descoperit ceva.

-Ce anume?

-Am descoperit că... vreau... aș vrea ca fiul meu să iubească un băiat. Din tot sufletul. Aș vrea ca Andrei să fie homosexual. M-ar face atât de fericit să știu că se poate. Nu știți... ce liber aș fi. Lumea ar fi mai bună.

Coordonatorul se apropie de el cu un zâmbet larg pe buze.

-Ați reușit! V-ați vindecat! îi zise, îmbrățișându-l cu putere. Vă felicit! Nu simțiți acum că țineți mai mult la fiul

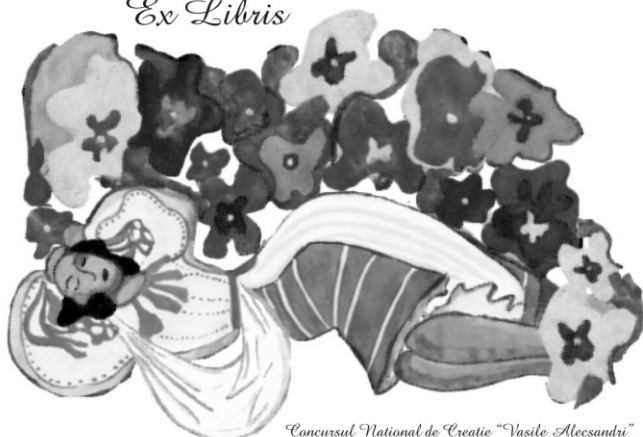
dumneavoastră? Nu mai sunteți egoist. Nu vă simțiți acum om cu adevărat?

-Da... să știți că ăsta e cuvântul.

Una din cele cinci ferestre s-a deschis și foaia pe care scria „Nu contează cine ești” a zburat grăbită afară, în frigul de decembrie.

În decembrie, domnul Manea s-a vindecat.

Ex Libris

Concursul Național de Creație "Vasile Alecsandri"

Ana BURDUJA, *Fecioara cu obrazul pal*

SILVIANA ELENA UȚA

Doar noapte

1. Aproape

Orașul în care locuiesc eu nu are lumini. Noaptea umbli pe stradă și te îmbeți cu întuneric. Zăpada e mereu înghețată. De fapt, mereu e zăpadă. Și, culmea, nici măcar nu e albă. Pentru că nu avem lumini în orașul ăsta blestemat. Pe străzi te lovești mereu de oameni inexistenți. Nu avem telefoane. Nu suflă vântul.

Am întâlnit-o într-o noapte când luna era neagră. Mi-a luat sufletul. Cred că și mintea. De atunci alerg mereu cu luna, ca să uit că există căldură, soare. Să uit că există păcat.

Fără milă. Așa e trecutul, așa e viitorul. Prezent nu există de când nu exist nici eu. Din noaptea în care era luna neagră. Iar acum știu că e aproape. Sfârșitul. Iar când va veni, eu nu o să fiu pe-aproape. Pentru că eu alerg în ritm cu luna.

Să nu plângi acum. Nu mai contează. Stelele dorm, zăpada nu are cum să sclipească. Taci și așteaptă. Va veni curând. De 2000 de ani tot fugărim. Ce mai sunt 9 minute? Sfârșitul.

2. Țipă

El vrea să țipi. Țipă ca să te auzim. Țipă ca să te recunoaștem în beznă. Țipă dacă nu vrei să plec.

Dacă nu știi, te învățăm noi. Pentru că toți trebuie să țipăm. Să afle toți durerea ce o purtăm. Pentru că atunci când ne-a durut, am plâns în liniște. Atunci când ne-am bucurat am zâmbit și am mers mai departe. Atunci când ne-am speriat am căzut în genunchi.

Dacă vrei să fii cu noi, trebuie să țipi. Dacă mă iubești, te rog, țipă!

ȚIPĂĂĂĂĂĂĂĂĂĂĂĂ!!!

3. Foc

Stai acolo unde ești. Nu mișca, nu vorbi, nu respira. Se uită toți, dar nu te pot avea. Am fost singura care a omorât pentru tine. Am fost singura care te-a dorit cu adevărat. Singura care îți iubește focul. Foc.

Acum toți vorbesc. Încâlcit, urât, stricat, sâsâit, în șoaptă, tare, țipând. Vorbesc despre mine, despre tine, dar niciunul nu râde. Pentru că ei nu au cunoscut. Pentru că ei vorbesc fără rost.

Pe strada întunecată, în aerul dimineții, în timp ce conduc, mă gândesc mereu la ochii tăi roșii. Ochii tăi care m-au înnebunit. Ochii din care se revarsă tot focul. Ochii tăi de jar. Îți simt și am impresia că mor. Cu ei mi-ai devorat sufletul.

Doi criminali, ce nu au nimic. Am omorât amândoi niște vorbe transpirate. Două cuvinte. Opt litere. Ceva ce voi nu puteți spune. Voi sunteți doar niște oase. Nu trăiți pentru totdeauna, ci doar pentru o seară. De asta noi doi suntem cei mai buni. Iar când voi o să muriți, o să vă fumăm cenușa.

Șșșș. Noi ne ducem să ardem în liniște.

4. Ci-ne-va!

M-am mutat acum într-un oraș mare. Seara îmi place să ascult clopotele ceasului vechi. Chiar și eu am un clopot mare în camera de sticlă. De aici privesc prin întuneric în jos, către muritori, către voi, sufletele. Nu văd nimic altceva în afară de măști, chipuri înmărmurite ce nu schițează decât un sentiment pe zi. Azi, lumea se iubește.

Din camera mea plină de sunet, îmi doresc să fiu și eu iubit. Dar eu nu știu să iubesc. Aștept pe cineva să vină să mă învețe să vorbesc din nou, să gândesc, aștept să mă folosească cineva. Îmi trebuie cineva care e pregătit.

Sper să mă auzi. Eu am nevoie de cineva ca tine!

.... M-am mutat de curând într-un oraș mare. Seara îmi place să ascult clopotele ceasului vechi și să mă uit în jos, spre voi, sufletele. Azi, voi vă urăți.

5. Manhattan

Culorile le întâlnești doar în bujorii roz și în paharele cu picioare înalte și forme ciudate, umplute cu licori drăcești. În schimb, te lovești dureros de multe nuanțe de gri și milioane de panouri publicitare. Iar dacă ții neapărat, o să cunoști într-o noapte și puțină beznă. Pe insula asta de cretă.

Dar nouă ne place aici. Ne place să dansăm. Dansăm ziua, noaptea, pe mese, pe trotuar, în metrou, vara, toamna... dansăm ziua, noaptea... Din tălpi până în creștet simți beție. Nu îți mai pasă de nimic. Oricum, la sfârșit o să îți fure cineva mîntea, o să o vîndă unui negustor ambulant pentru o băutură colorată. Dar tu o să continui să dansezi ziua, noaptea...

Ne place aici, pe insula metalică. Manhattan-ul privit prin pahare cu picioare înalte pare colorat cu iz de șampanie.

6. Rătăcire

Am băut benzină crezând că motorul inimii va porni. Dar nu a fost așa. E ruginit de mult timp, iar tu nu ești aici ca să îi dai foc din nou. Așa că o să-l arunc. Oricum în sufletul meu e o gaură. Ce ar conta dacă ar mai fi una în plus?

Am vrut să plec după tine, chiar dacă știam că revederea noastră va fi inutilă. Și mi-e și acum frică de privirea ta. Dacă ai ști ce urât mi-a fost în întuneric... Fantasme gigantice și demoni mă strigau pe nume, îți imitau vocea, doar ca să alunec în păcat din nou. Dar am tăcut și am continuat să beau și să mă înec cu amintirea ta.

Aș vrea atât de mult să rătăcesc iar drumul spre tine... Dar ar fi prea târziu... pentru că tu ai fi neschimbat, iar eu prea amețită. Mai bine fugim unul de altul, departe, doar vîntul să ne apuce de păr. Doar vîntul cunoaște miezul nopții când învie omul-lup.

Am trăit frumos împreună... iar acum trebuie să rătăcim separat spre moarte.

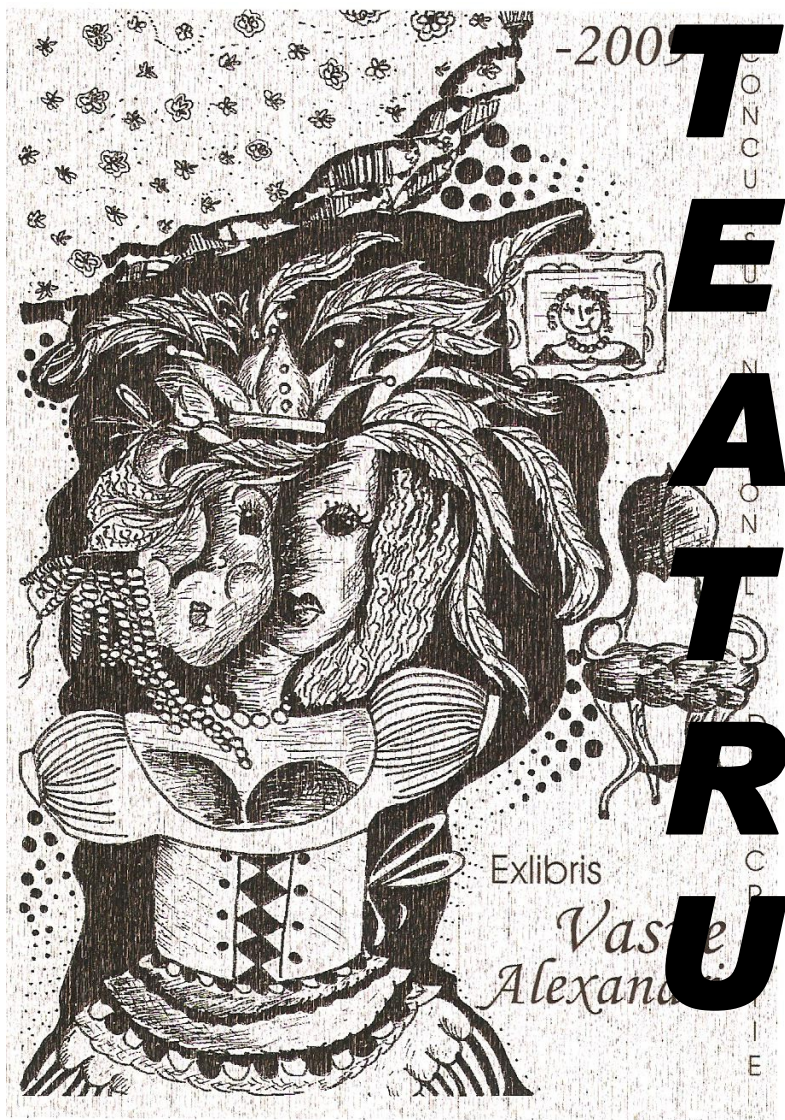
7. 17

Are doar 17 ani. Se întreabă mereu de ce e viața așa cum e. Se uimește singură cât de repede se îndrăgostește. Numără fluturii pe care îi vede (acum a ajuns la 1256). Vrea să fie hippie, doar că se simte stingheră să pornească ea din nou trend-ul. Are părul lung și blond, râde mereu când mă vede, chiar dacă eu am barbă și mă simt mereu bătrân în preajma ei.

E o combinație între prințesă, copil și femeie. Aș putea-o numi chiar diavol. Doar că e prea blândă. Azi mi-a zâmbit iar. Mi-a zâmbit cu tot sufletul. Mi-a zis că îi plac macii. Aș putea chiar s-o îndrăgesc, chiar dacă acum doar mă fascinează.

Probabil că mâine va plânge, pentru că eu o să plec. Știu că mă iubește. Dar are doar 17 ani. Îi voi spune că „fluturii sunt liberi să zboare”... într-un fel și eu sunt orb, orbul care îi redă ei lumina – libertatea...

„... și nu știi că tu ești ticălos și mișel și sărac și orb și gol.”

Ioana Alexandra Sibisan, *Nu uita ce ai fost*

FLORENTINA ANDREI

Piesa surprinde prin deosebitul simț de observație al dramaturgului, prin capacitatea de a înțelege avatarurile unei lumi în continuă luptă pentru putere. Într-o lume prinsă de jocul politic, zburdă lichele, fac gălăgie, strivesc și... se strivesc.”

✎ Daniela Enea

O MULT DORITĂ SCHIMBARE

PERSONAJE:

DRĂGULESCU MATEI: presedintele partidului violet (P.V.)

DRĂGULESCU ECATERINA: soția celui susnumit și membra unei organizații “Femeia Conduce”

IONESCU TEODOR: vicepreședinte P.V.

COULOCHÉ MATILDA: presedinta partidului galben (P.G.)

COULOCHÉ MICHE: soțul celei susnumite și secretarul general al(P.G.), francez venit în România pentru studii, căsătorit cu Matilda

IRENNE: fiica familiei Couloche

CRINA: menajera familiei susnumite

DOBRESCU: polițist

MEMBRII P.V.

MEMBRII P.G.

ALEGĂTORI

ȘEFUL SECȚIEI DE VOTARE

ACTUL I

(Acțiunea se petrece într-un mic orășel. Sala de ședințe a partidului, membri și simpatizanti ai acestuia)

SCENA I

Drăgulescu *(aflat la tribună, calm)*: Stimați colegi, dragi alegători vă aduc la cunoștință faptul că astăzi 01.06.2009 are loc începerea campaniei electorale, *(se aud ropote de aplauze)*; vă rog să vă păstrați calmul după cum știți până acum partidul nostru a fost declarat învingător de fiecare dată. Însă anul acesta vom avea noi opoziții este vorba de P.G.al cărui lider este doamna Couloche.

Simpatizant al partidului: Doamna Couloche? Cine este aceasta doamnă? nu am mai auzit de dânsa până acum?! *(președintele este întrerupt de un simpatizant al partidului)*

Drăgulescu *(aspru)*: Domnule nu suntem aici pentru a explica existența acestei doamne. Să continuăm deci ședința; după cum vă spuneam în această campanie e...

Ecaterina *(intră țipând)*: Trebuie să vorbim!...Urgent!...Opoziția!...ooff!...baniii! masina.!...Urrrgeeeenttt!

Drăgulescu *(ușor impacientat de spusele soției sale)*: Vă rog să mă scuzați Dl. Ionescu vă va explica interesele partidului nostru în această campanie. *(Dl Drăgulescu părăsește sala de ședință în grabă)*

Cortina coboară.

ACTUL I
SCENA a II-a

(O cameră de zi. Câteva scaune în jurul unei mese rotunde, un cuier)

Ecaterina *(se află în cameră asteptându-și sotul)*: Oare unde este? De ce întârzie atât?

Matei *(obosit)*: Te găsesc, în sfârșit! Ce este atât de important? Ce te-a neliniștit atât de mult?

Ecaterina *(scoțând din eleganta-i geantă o batistă din mătase de culoare roșie brodată pe margini)*: Astăzi am fost la cumpărături... Ghici pe cine am întâlnit?

Matei *(mirat)*: Ei, pe cine?

Ecaterina *(se așază pe scaunul deasupra căruia a așezat batista)*: Pe ea... opoziția.

Matei *(nervos)*: Și de asta m-ai chemat? Asta era urgența? Cred că nu îți dai seama, dar sunt în stare să îmi dau viața pentru acest partid, iar tu... tu în loc să mă sprijini să fii alături de mine...

Ecaterina *(țipând)*: Nu îți dai seama o să murim, asta nu o să permită să piardă...

Matei *(la fel de nervos)*: În doua săptămâni sunt alegerile; am să fac și imposibilul ca să câștig!

Ecaterina *(calmă)*: Să așez că vom câștiga pentru că are deja haine scumpe, o mașină mult mai scumpă decât a mea... Nu înțelegi? Nu voi mai fi votată drept cea mai frumoasă femeie dacă Matilda câștigă alegerile....

Matei *(nervos)*: Deci pe tine nu te interesează munca pe care o depun eu, te interesează doar hainele, bijuteriile și mașinile scumpe! *(se ridică și pleacă)*

Ecaterina *(aruncându-și geanta de mii de euro jos)*: Vezi, măi Ecaterino, ți-am spus să te măriți cu un comisar, dar tu ai vrut un parlamentar... na, mănâncă-l fript, că o să ajungi la sapă de lemn cu el cu tot. O să ajungi să nu ai pe ce să îți cumperi fardurile care

costă lunar doar 1000 euro. Offf...o să rămân doar o biată președintă a unei corporații cu un profit mediocru de 10000 euro.
Cortina cade.

ACTUL I

SCENA a III-a

(Casa familiei Couloche. Sufrageria văruiată într-o culoare caldă. Cei doi soți cinează liniștiți)

Michel (*îmbrăcat într-un costum negru din satin*): Matilda , dă-mi te rog le sel. Și spune-mi cum ti-a mers azi?

Matilda (*incântată de întrebarea primită*): Superb! Am fost la editură să tipăresc afișele pentru campanie.

Michel: Mon cherie, îți faci prea multe iluzii în privința acestei campanii...cei de la P.V. vor câștiga...au mulți simpatizanți. Nu îți spun asta pentru că nu vreau să câștigi, ci doar pentru că nu vreau să fii dezamăgită.

(În timp ce Matilda și soțul ei discută despre campanie, fiica lor intră pe ușă asemenea unui uragan, căci tânăra era nazdrăvană)

Irenne (*foarte fericită*): Ce fac cei mai buni părinți?

Matilda (*zâmbind*): De câți bani ai nevoie?

Irenne (*se așază la masă*): De cât sunteți dispuși să îmi oferiți. Dar mai întâi să mănânc... sunt lihnită. Mamă, cum merge campania? Ai filmat vreun spot?

Matilda (*de-a dreptul fericită*): Încă nu am filmat nimic , dar am făcut afișele , iar de mâine le vom lipi...sunt entuziasmată . Chiar vreau să câștig!

Irenne (*privindu-l pe tatăl ei*): Vei câștiga! Noi îți suntem alături. Nu-i așa , tată?

Michel (*cu ochii în farfurie*): Da , desigur , dacă familia nu te susține atunci cine? Știți doar, sunt un familist convins! Totul se învâрте în jurul familiei, știți asta!

Irenne (*se ridică de la masă pentru a pleca să învețe*): Vă rog să mă scuzați, am de învățat.

Matilda: Crina, strânge te rog masa.

Crina (zâmbind): Desigur!
Cortina cade.

ACTUL II

(În incinta Casei de Cultură a orasului)

SCENA I

(Sala de ședințe a P.G. aici se află membrii partidului precum și susținătorii acestuia)

Președinta partidului (având o ținută impozantă și calmă, le vorbește membrilor partidului și celorlalte persoane prezente gesticulând des):

Președinta partidului: Dragi concetățeni, nu vreau să mă înțelegeți greșit, dar vreau ca ceea ce vreau să vă transmit să fie clar și plauzibil. De aceea obiectivele mele sunt rezolvarea problemelor comunității. Gândiți-vă că înainte să faceți ceva perfect trebuie ca mai întâi să faceți ceva perfectabil. Pentru a elimina zgârcenia trebuie mai întâi să eliminăm luxul.

Înainte de a arunca pușinul pe care îl câștigați pe vicii, gândiți-vă la sănătatea voastră și că mai târziu veți arunca banii pe medicamentele care vă vor vindeca de bolile produse de viciile tinereții! Învățați că nu contează ce li se întâmplă oamenilor ci contează cum puteți voi să îi ajutați! Amintiți-vă că bogăția, la fel ca sărăcia, ruinează pe multi! Nu vreau să fac promisiuni pe care apoi să nu le pot îndeplini, nu vreau banii voștri, vreau bunăstarea voastră. Vă rog deci să aveți încredere în mine! Aveți încredere în Partidul Galben! (În urma discursului se stârnesc ropote de aplauze.) După cum bine știți peste 2 zile vom avea o dezbatere cu cei de la P.V., dezbatere la care vor participa locuitorii acestui oraș; iar peste 3 zile vor avea loc alegerile. Vă mulțumesc pentru timpul acordat! Și nu uitați. Votați schimbarea!

ACTUL II

SCENA a II-a

(Are loc confruntarea celor două partide. Sala cea mare a Casei de Cultură, o mulțime de oameni de toate vârstele vin să vadă marea dezbateră.)

Drăgulescu (*entuziasmat*): Stimați alegători! Vreau să vă mulțumesc pentru prezența dv. la această onorabilă dezbateră. După cum probabil bine știți partidul nostru v-a ajutat de-a lungul timpului el oferindu-vă securitate financiară, justiție corectă, educația copiilor dumneavoastră și toleranță interetnică...

Dobrescu (*ridicându-se în picioare, fericit*): Vă rog să mă scuzați că vă întrerup...dar atunci când politicienii nu vin cu idei noi și argumente, când nu au convingeri, când nu mai cred în nimic și nici nu fac nimic în acest sens, ei nu recurg decât la insinuări și minciuni!

Drăgulescu: Domnule politist, pe mine mă atrag lucrurile care au șansa să se împlinească ori să dăinuie, am fost primarul acestui oraș timp de 10 ani! Sunteți nemulțumit de realizările acestui partid? Spuneți domnule...ați amuțit?

Dobrescu (*privindu-l fix pe Matei*): Dumneavoastră vă propuneți să îi convingeți pe toți cu discursul acesta pompos dar el va rămâne neînțeles!

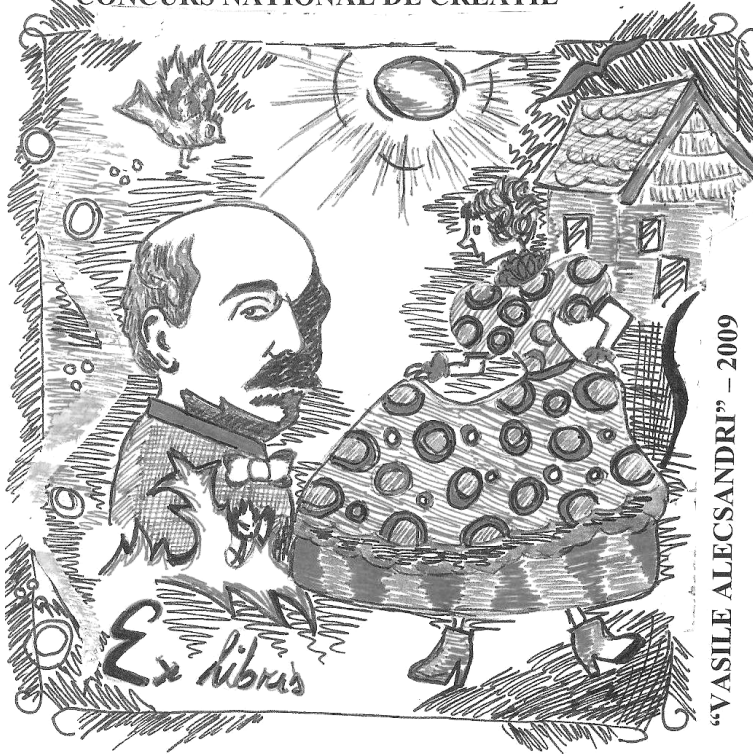
Drăgulescu (*umilit*): O invit atunci pe contracandidata mea să ia cuvântul!

Ecaterina (*uimită de reacția neașteptată a soțului ei*): De ce ai făcut asta?

Drăgulescu: Ai încredere în mine, e o începătoare Dobrescu o să o ia peste picior și pe ea.

Matilda (*pășind cu dreptul spre scenă*): Vreau mai întâi să îi mulțumesc contracandidatului meu pentru invitație (*zâmbește*) . Dragi concetățeni, dacă la început ar fi fost cuvântul atunci Dumnezeu s-ar fi născut poet. În cazul în care voi câștiga vreau ca

CONCURS NATIONAL DE CREATIE

Ruxandra Vințescu, *Privind frumusețea doamnei...*

această societate să fie unită, vreau ca alături de înțelepciune să fie pacea, iar alături de pace bogăția.

Dobrescu (*cu o atitudine distantă*): Doamnă vă mulțumim pentru cea mai frumoasă rostire lingvistică rostită vreodată pe aceste meleaguri dar un discurs cu o astfel de formulare este lamentabil ca eficiență.

Matilda (*râzând*): Domnule, după părera dumneavoastră care aste cel mai reușit model de discurs?

Dobrescu: Un discurs politic bun nu trebuie să vorbească despre nimic dar să dea impresia că vorbește despre toate!*(sala izbucnește în ropote de aplauze)*

Matilda: Și după părerea dumneavoastră cum ar trebui să sune mesajul?

Dobrescu: Mesajul trebuie să exprime nevoile, interesele, preocupările unui număr cât mai mare de oameni, acesta trebuie să prefigureze o soluție, o rezolvare. Oricât de inteligent, abil și subtil ar fi el trebuie să reflecteze realitatea.*(unii simpatizanți ai P.G. îl propun pe polițist pentru postul de primar)*. Îmi pare rău dar nu pot accepta asta. Este prea mult; eu nu mi-am depus candidatura mai sunt 3 zile până la alegeri nu am timp pentru asta.

Alegătorii (in cor): Dar noi vă vrem primar de ce ne refuzați acest drept...vă rugăm să vă gândiți.*(alegătorii părăsesc sala)*

Dobrescu (așezându-se pe un scaun, rămânând singur în sală): Mi-am făcut-o singur nu am ce face...dar...toată această mascradă electorală...și bieții oameni sunt înșelați în halul acesta ei nu fac diferența dintre aparență și esență...ce să fac?... m-am hotărât...voi candida!

Cortina cade.

ACTUL II SCENA a III-a

(Dobrescu își depune candidatura, acesta candidează independent)

Dobrescu (Un grup de alegători strânși în jurul polițistului, acesta le comunică faptul că și-a depus candidatura.): Dragilor vreau să vă anunț că astăzi mi-am depus candidatura și că de astăzi mă angajez să veghez la bunăstarea voastră.

Matilda (Plângând, Casa familiei Couloche): Nu se poate așa ceva cum e posibil să își depuna candidatura, eram att de aproape și totuși atât de departe.

Michel: Liniștește-te vor fi și alte alegeri!

Matilda: Peste 4 ani!

Irenne: Mamă, calmează-te tata are dreptate și în plus nu au avut încă loc alegerile, polițistul nu a câștigat!

Michel: Irenne are dreptate!

Matilda (*se calmează*): Aveți dreptate! Mai sunt încă șanse!

Matei (*gesticulând nervos, casa familiei Drăgulescu*): Așa ceva nu este posibil! Cum să își poată depune candidatura cu 3 zile înainte de alegeri? Refuz să cred asta!

Ecaterina (*aproape plângând*): Vom pierde tot!

Matei: Ție de asta îți pasă?

(*Matei pleacă*)

Cortina cade

ACTUL II SCENA a IV-a

(*Ziua alegerilor*)

(*Secția de votare. Președinta P.G., președintele P.V. membrii ambelor partide, alegători*)

Drăgulescu (*vorbindu-le cetățenilor*): Nu uitați eu nu fac nimic remarcabil dar ceea ce...de fapt ceea ce (*bâlbâindu-se, cu un glas moale*)...fac este esențial!

Matilda (*încrezătoare*): Puterea nu este doar ceea ce ai, ci ceea ce crede inamicul că ai! Votați schimbarea!

Dobrescu (*ironic*): Eu zic să îi lăsăm pe cetățeni să hotărască ce e mai bine pentru acest oraș!

Un alegător: Sincer asta ar trebui să faceți cu toții!

Șeful secției de votare (*cu voce groasă, ținând microfonul în mână*): Ați votat cu toții?

Toată lumea în cor: Daaaaaaaa!

Șeful secției de votare: Foarte bine atunci, în aproximativ 5 ore se vor afișa rezultatele.

Matilda: Dar nu pot aștepta atât, eu vreau rezultatele acum!

Şeful secţiei de votare: Îmi pare rău dar nu putem număra voturile pe loc! Asta este imposibil!

(Matila se aşează pe un scaun şi nu se mişcă timp de 5 ore, în acest timp familia Drăgulescu este impacientată. Dobescu este foarte calm discutând la telefon aproape 2 ore, apoi părăseşte secţia pentru un timp, revine însă cu 5 minute înainte de afişarea rezultatelor)

Şeful secţiei de votare: Stimaţi alegători şi stimaţi candidaţi, vreau să vă spun că anul acesta avem parte de o mare surpriză. Rezultatele sunt: 25%P.V. 25%P.G.şi 50% pentru candidatul independent.

(Dobrescu este foarte fericit în timp ce contracandidaţii săi erau loviţi de fulgerul înfrângerii; alegătorii erau fericiţi pentru că în sfârşit avusese loc schimbarea mult dorită.)

Cortina cade.

CONCURS NATIONAL DE CREATIE

EX LIBRIS

“VĂȘILE ALECSANDRI” – 2009

Iftimie Ștefana, *Frumusețea artei...*

ANCA IORDĂCHESCU

„Minciuni” - o piesă actuală, ancorată în realitate, desprinsă din perpetua luptă pentru putere, în slujba căreia personajele pun toate abilitățile menite a persuadea.

✎ Daniela Enea

MINCIUNI

PERSONAJE:

Candidatul la președinție Matei Barbu

Prietenul său: Cătălin Suter

Colegi din partid: George Teiu, Petre Buta, Sergiu Mondeu

Realizatoarea emisiunii: Simona Astrid

Jurnaliști

Rezumat: *Matei Barbu a apărut din senin candidat la președinție, deși susține că a făcut parte din partid de 15 ani. Actele o confirmă, doar că în ultimii 3 ani fusese plecat în străinătate cu relațiile diplomatice în politică, în cadrul Corpului Diplomat al Angliei, însă a păstrat relațiile cu partidul și cu țara. Aparent, este un candidat ideal, cu o bogată experiență în politică, nu are dosare penale și nici o avere considerabilă (decentă, totuși) și are toate șansele de a câștiga aceste alegeri.*

Actul I

Scena I

(La o conferință de presă, Matei Barbu își termină discursul):

MB: ...Ce se întâmplă cu noi, domnilor? Unde credem că suntem? Trăim politic sau suntem morți din punct de vedere moral? Nu vă promit că o să fiu cel mai bun, oricine crede asta să vină să ia frâiele țării. Tot ce vă pot spune, pe cuvânt de onoare nepătat niciodată, este că voi reuși, depunând tot efortul de care sunt capabil, să ieșim din impas, împreună. Sunt sigur de asta, drag electorat, nu există incertitudini. De aceea singurul lucru pe care vi-l cer este votul dumneavoastră de încredere luna viitoare. Nu o să zic mai multe, nu vreau să plictisesc sau să fac pe demagogul. Fiecare om merită a doua șansă, zic eu, dar întâi trebuie să i se acorde și prima, nu credeți ? Vă mulțumesc.

(Vrea să plece, dar un jurnalist îl întreabă):

J: Domnule Matei ...am o întrebare, se poate?

MB (zâmbitor): Desigur.

J: De ce ați decis să vă întoarceți în țară și nu ați rămas în străinătate? Sigur traiul dumneavoastră era mai bun acolo.

MB: Da, este o întrebare foarte bună și mă bucur că m-ați întrebat asta. E adevărat, am fost dincolo și am văzut viața aceea, și dacă eram un om care se complăce situației, egoist și fără nici o ambiție în această viață de a realiza ceva, m-aș fi stabilit fără nici o problemă acolo. Vedeți dumneavoastră ...eu nu sunt așa. M-am dus, am învățat lucruri și am venit să le aplic și în țara mea. Sunt foarte patriot, să știți. Eu chiar cred că AICI *(pune accent pe cuvânt și gesticulează arătând în jos)* se poate face ceva. Încă se poate. Oricine se leapădă de țara asta e un laș, fuge de orice compromis și de orice

greutate a vieții, fără să o înfrunte. Nu îi condamn pe cei care au plecat pentru o viață mai bună, dar tocmai pentru că aceasta e o realitate tristă, m-am întors pentru a încerca să amelioresz situația. Sper că îmi voi îndeplini obiectivele. Alte întrebări mai aveți?

(Jurnaliștii nu mai au întrebări, Matei Barbu părăsește sala.)

Actul I

Scena a II-a

(Scena a II-a îl prezintă pe Matei Barbu într-un cadru amical, la o bere, cu niște colegi de partid.)

Sergiu Mondeu: Matei ...am informații că e foarte posibil să câștigăm alegerile!

Petre Buta: Adică să câștige ...că noi nu putem decât să îl susținem...

SM: Da, da, ai dreptate. Așa e!

George Teiu: ...și Matei ...nu bei și tu o bere cu noi? Doar o cafea? Ce-i asta?

MB: Nu...nu beau. Rareori beau...la ocazii foarte speciale.

SM: Adică atunci când o să câștigi alegerile!

MB: Nici atunci. Nu o să fac un spectacol din asta și nu o să mă laud. Dacă voi fi președinte, voi fi foarte bucuros și mulțumit, dar nu mă voi exterioriza într-un mod infantil.

GT: Te-ai gândit cam pe cine ai vrea să propui prim-ministru? Nu de-alta, dar...știi că trebuie să discutăm asta în ședința extraordinară...

MB: Nu, nu m-am gândit. O să fac o evaluare a propunerilor partidului, dacă vor fi mai multe...Fiecare cu ce a făcut exact, și de ce e în stare. *(Matei zâmbește cu îngăduință)*

SM: Deci...tu chiar vorbești serios? Si tot ce ai spus presei? Nu credeam că ești atât de puternic. Știi că s-ar putea să nu îți iasă? Crezi că e așa ușor?

MB: Eu doar cred. Totuși...n-ați vrea să vorbim de altceva? Am fost foarte asaltat în ultima perioadă, și vreau și eu un moment de respiro.

PB: Cum stați cu femeile? (*râde*)

GT: Veșnicul subiect de discuție al bărbaților...Eu unul sunt mulțumit, dacă vreți să știți. Am o păpușă meseriașă (*se preface serios, dar râde și el*)

SM: Eh, fiecare cu mendrele lui. Nevastă-mea cred că e cea mai supusă femeie din Univers. Așa ceva nici că mai puteai găsi. Cred că am fost foarte norocos când am găsit-o. Face tot ce îi spun, când îi spun, cum îi spun...și așa mai departe... (*mirat, dă din umeri*)

PB: Ca și când n-ar avea personalitate... (*râde*) Mă, eu deocamdată nu mă leg la cap, ca dup-aia să-mi smulg părul de furie că mi s-a dus burlăcia așa...cu una-două...Tu, Matei ? Ce ești așa tăcut? Hai că am schimbat subiectul.

MB: Da...eu sunt singur, deocamdată. Nu mi-a ieșit o combinație în Anglia, pentru că trebuia să revin în țară, și cum nu-mi plac relațiile la distanță...hasta la vista, baby. (*râde*)

(*râd și ceilalți*)

SM: Da' să știi că că îi e urât unui bărbat să stea singur, totuși...Vezi că ai 34 de ani, nu mai ești așa tânăr!

MB: Am, nu-ți fă griji. Nu mă grăbesc, nu sunt disperat, am răbdare.

Actul II

Scena I

Matei Barbu este surprins pe stradă, și un incident se întâmplă în fața lui : un adolescent este călcat de o mașină. Matei, punându-și în practică anumite cunoștințe dobândite în timpul șederii în cadrul Crucii Roșii (în tinerețe), se duce repede la cel ce zace pe șosea lipsit de cunoștință și îi ia pulsul, în fine...îi verifică starea. Presa acaparează locul și într-un final vine și ambulanța. Matei Barbu vrea să plece, dar este asaltat de fotografi cu întrebări și poze. În cele din urmă urcă în ambulanță și el, doar ca să scape.

Mai târziu, el este invitat la o emisiune televizată, ce îi are ca invitați în fiecare săptămână pe candidații la președinție.

Simona Astrid: Domnule Matei Barbu...de ce nu ne-ați spus că știți să acordați primul ajutor?

MB: Nu m-ați întrebat. Ce pot să vă spun...nu îmi place să mă laud cu activitatea mea, decât atunci când e nevoie. Ce relevanță are pentru un președinte că știe sau nu să acorde primul ajutor?

SA: Deja vă vedeți președinte?

MB: Aproape... (*râde*)

SA: Se spune despre dumneavoastră că sunteți foarte serios...ba chiar prea serios! Așa să fie?

MB: Viața e frumoasă.

SA: Era o glumă?

MB: Nu, era o modalitate subtilă de a evita întrebarea. Scuzați-mă, dar credeți că mă prefac? Că de fapt sunt zurliu, dar la TV apar serios doar pentru a face impresie? Să fim serioși! (*zâmbește tolerant*) Dacă vreți să fiu amuzant, pot să o fac și pe asta... (*se gândește*) Hmm...din repertoriul politic să vedem ce am...a, gata: „ Când moare Hitler, ajunge la

poarta Raiului și bate la ușa. Sf Petru:

-Cine e?

-Hitler, Adolf Hitler

-Cine? Spune pe litere că n-am auzit de tine.

-Cum, n-ați auzit de mine? Eu, care am fost Fuhrer în Germania, am pornit al doilea Război Mondial, am lichidat șase milioane de evrei...

Sf Petru îi notează numele pe un post-it și merge la calculator să verifice.

- Așa... Hitler, Adolf...

Și pe calculator îi apare fișa de cadre: "Hitler, Adolf - mic terorist pe vremea lui Stalin".

SA (stă puțin...zâmbește naiv...se face că pricepe: Drăguț! Si spuneți-ne, domnule Matei...ce hobby-uri aveți? Ce vă place să faceți în timpul liber?

MB: Mă uit la filme...joc tenis...citesc cărți.

SA: Am o întrebare de la un telespectator...Cum se face că nu vorbiți nimic de adversarii dumneavoastră politici? După cum probabil ați observat...aceștia v-au acuzat de numeroase infracțiuni. Cum explicați acest lucru?

MB: Doamnă, țin să vă spun că nu îmi pasă de răutățile oamenilor. Tocmai de aceea nici nu îmi e frică nici. Eu nu sunt genul de om care să arunce cu noroi în alții, doar pentru a se afla în treabă. Alții o fac, dar asta nu înseamnă că toți trebuie să o facă. Nu îmi doresc asta, eu am alte planuri. Nu consider că trebuie să le fac și lor reclamă dacă vorbesc despre ei...oricine ar fi. Cât despre așa-zisele "infracțiuni" vă rog să îmi cercetați trecutul...și veți observa că nu am absolut nimic greșit în spatele meu. Știu, e greu de crezut că un om mai poate fi cinstit în țara asta, dar chiar așa e.

SA: (către cameră) Revenim după pauză, dragi telespectatori.

Actul II

Scena a II-a

Matei Barbu se află acasă la el, cu prietenul său, Cătălin Suter.

MB: Cătălin...nu fi supărat, omule...Hai că o scoatem noi la capăt cumva! (*il bate pe umăr pe Cătălin*) Nu uita ce am stabilit...

CS: Da, mă, Matei, dar totuși...! Cum se poate așa ceva? Cum au reușit să afle?

MB (*agitat*): Nu mai contează acum...e bine că nu vor divulga mai departe.

CS: ...și noi care am încercat să o ținem ascunsă ...

MB: Nu e absolut nici o problemă. Totul e sub control. (zâmbește către Cătălin)

CS: Mi se pare totul așa pe muchie de cuțit...

MB: Omule, nu mai fii așa pesimist! Nu ai încredere în mine?

CS: Ba da...dar ...nu știi niciodată ce se poate întâmpla...

MB (*ușor arogant*): Las' că vezi tu...va ieși bine până la urmă, și vom face exact așa cum vrea.

Actul III

Scena I

Matei Barbu câștigă, în final, alegerile, într-un mod surprinzător, după o lună și ceva de campanie electorală impecabilă.

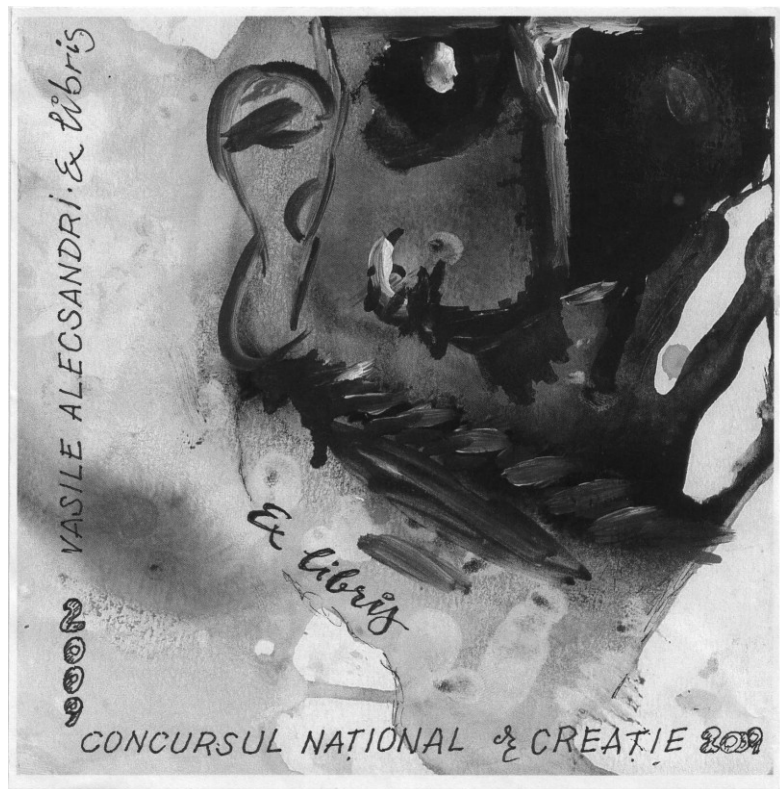
(Vizibil fericit, Matei face o declarație de presă):

MB: Vă mulțumesc că m-ați votat. E tot ce aveam nevoie. Sper că nu vă voi dezamăgi, și că vremuri bune ne vor aștepta...Vă sunt profund recunoscător !

(Jurnaliștii vor să-l mai întrebe ceva, dar Matei îi salută cu mâna și pleacă.)

(Ajunge în apartamentul lui de acasă, în care o voce de femeie din întuneric îi spune, jos și triumfător):

Bravo iubitele...!

Cristina Burchi, V. Alecsandri, creator de teatru

IONELA OANE

Demersul dramaturgului și conflictul imaginat este tratat convingător într-o succesiune de momente dinamice. Deznodământul propus e creditabil și optimist, reușind să se sustragă facilului și convenționalului.

✎ *Ioan Stoica*

SPERANȚĂ PIERDUTĂ, TALENT REGĂSIT

Personaje: Poetul
Diavolul
Ingerul
Tânărul

Actul I

O cameră modestă, o masă în mijlocul ei pe care este așezată o lampă și multe foi împrăștiate. În stânga mesei se află un coș de gunoi plin cu hârtii mototolite. Lângă masă este așezat un scaun acoperit cu o pătură. Pe scaun sta un bărbat în vârstă, îmbrăcat modest care ține în mână un creion.

Scena I

Poetul (*duce mâna la cap, oftând*): Nu mai pot scrie! Nu sunt în stare să creez nimic, mintea-mi este bolnavă, sufletul scufundat în pesimism și uitare. Cum aș putea să mai alin inimile oamenilor prin cuvinte, dacă ele vin și pleacă amestecându-se acerb? (*privește în sus, melancolic*). Dacă ar exista cineva care să-mi dea

o idee, să-mi explice acest amalgam de vise pierdutei-aș fi recunoscător o viață...

ACTUL I SCENA a II-a

(De o parte și de alta a poetului apar două personaje bizare: un înger, cu un pergament în mână, pe care este scrisă o poezie și o imagine spectrală a diavolului însoțită de un laptop.)

Diavolul (*ironic*): Continuă, continuă să scrii poezii, dar rapid! Inceatează să te mai gândești zile în șir, o oră e de ajuns pentru o poezie în timpurile astea. Uită de clișeele pentru romantici, de soare, de lună, de lac...Prostii pentru naivi! (*râde sarcastic*). Scrie despre politică, cluburi, viteză!

Îngerul (*întrerupe*): Nu! Taci! Drumul poeziilor nu este închis. Oamenii încă mai cred în metaforă, în liniște, în romantism...Continuă-ți menirea, culege cuvinte alese din flori și din nori!

Poetul (*confuz*): Nu știu, nu pot! Ceva înăuntrul meu s-a surpat, izvorul dătător de realități iluzorii a secat...

Diavolul: Suntem în secolul vitezei. Nimeni nu mai citește opere îmbibate de imaginație și iluzie. Epoca romantică s-a dus și odată cu ea amintirile.

Îngerul (*ușor iritat*): Îngropăm fericirea, uităm să fim fericiți! Numai tu omule, ființă sensibilă poți să oprești degradarea acestei lumi. Tu-i poți ajuta pe ceilalți să se redescopere, să-și regăsească latura umană!

Poetul (*se uită împrejur*): Eu?! Dar...cum?

Îngerul: Creează! Numai poezia vrăjește nopțile placide! Într-adevăr, oamenii s-au schimbat, dar în fiecare din ei mai dăinuie încă liniștea de odinioară pe care tu o vei reinventa prin aducerea ei la suprafață.

Poetul (*încercând să spună ceva*): ...

Diavolul (*chicotind*): Nuanțe de gri nu mai există în lumea asta! De la alb la negru nu există trecere. Nimeni nu mai savurează un poem sub clar de lună sau pe marginea lacului. Sunt lucruri uitate, pierdute într-o seară de vară târzie. Romantismul nu mai prinde la nimeni! E stins, stins, stins! (*țipă*).

Îngerul: Ascultă ce spune un poet despre ei înșiși:

„ Numai poetul,
Ca pasări ce zboară
Deasupra valurilor,
Trece peste nemărginirea timpului :
În ramurile gândului,
În sfintele lunci,
Unde pasări ca el
Se-ntrec în cântări. ”

Numai voi puteți opri timpul, puteți conferi sens lumii. Te regăsești?

Poetul (*mototolind o foaie*): Nu! Gustul timpurilor trecute e amar. Simt că orice urmă de poezie e pierdută în vid! Gata! (*cu un ton grav și hotărât*). De azi nu mai sunt poet și nici nu voi mai fi!

Îngerul (*țipă speriat*): Nu! Oprește-te! O ultimă încercare, atât!

Poetul (*ia un creion și o coală*): Despre ce să scriu?

Îngerul: Nu știu. Poate despre nefericire, despre iubire, despre timp...

Diavolul: Despre cum uită chiar poetul de menirea lui. (râde, fericit).

ACTUL I SCENA a III-a

(*Poetul scrie la masa sa. Se ridică și citește poezia.*)

Poetul (*cu glas stins*):

„Simt un gol interior,
Viața e grea,
Lumea privește doar în viitor,
M-a uitat și ea.”

Tania Sicoe, *Misterul vietii se afla in căutarea frumusetii*

Diavolul (*apare râzând zgomotos și apaludă*): Nu se compară cu poeziile de altădată. Ce mai poezie! (râde). Nu transmite nimic, nici macar mie. Metaforele lipsesc. E sub nivelul așteptărilor mele. Unde sunt cuvintele împletite ca picăturile de apă într-un lac, unde e ritmul? Te credeam mai bun!

Îngerul (*încearcă să aline sufletul poetului*): Încă mai poți. Prima încercare nu este reușită pentru nimeni, mai ales după o decepție. Nu te descuraja!

(Poetul se așază pe scaun și își trânteste capul pe masă, descurajat.)

Diavolul: Numai poți scrie decât poeme lipsite de contemplare, de armonie. Perfect! Oricum omenirea nu mai iubește poezia, nu mai are timp. Încetează să te mai amăgești atât. Nu mai poți, nu mai poți. Poate că poezia nu este pentru tine.

Poetul (*tulburat, lovește cu pumnul în masă*): Poemul s-a stins pentru mine! Poetul nu mai e poet, e doar un om integrat și el în rutina absurdă. S-a terminat...

(Diavolul dispăre cu zâmbetul pe buze, iar îngerul se retrage ușor, uitându-se din când în când spre poet.)

ACTUL II

(Poetul se află la aceeași masă, citind un ziar. O ușă în partea dreaptă a camerei. Pe ușă intră un tânăr adolescent îmbracat în uniformă școlară.)

SCENA I

Tânărul: Bună ziua! Mă scuzați că dau buzna, așa, în casa dumneavoastră, dar trebuie să vă vorbesc..

Poetul (*uimit*): Bine, bine...Dar cine ești tu ? Ce vrei de la mine?

Tânărul (*se plimbă prin cameră*): Sunt doar un tânăr...Simt că în mine stau închise mai multe persoane.

Poetul (*întrerupe*): Așteaptă! (*se ridică de pe scaun și se duce în fața tânărului*). Tot nu mi-ai spus clar ce vrei de la mine. Fii mai clar în exprimare.

Tânărul (*ușor intimidat*): Nu vreau să vă deranjez. Totușiv-aș ruga să mă ascultați!

Poetul (*enervat*): Bine. Spune odată!

Tânărul: Cum vă spuneam...Sunt atâtea persoane închise în mine, însă una din ele se luptă pentru a le răzbi pe toate.

Poetul: Cine e acea persoană?

Tânărul: Creatorul, poetul...El luptă cu stresul, problema, răul, ispita și se pare că mai are de disputat o singură bătălie pentru a obține victoria. (*Tușește ușor*)

Poetul (*oftează*): Tu vrei să fii poet și dorești sfaturi, dar eu...eu nu mai sunt poet. Nu sunt persoana potrivită pentru tine.

Tânărul (*confuz*): Cum?! De ce nu mai sunteți poet? Ce s-a întâmplat?

Poetul: Nici eu nu știu. Nu cred că destinul de poet îmi este menit mie. Nu sunt compatibil cu realitatea actuală.

Tânărul: Nici eu ! Traiesc din vise, aspir spre ideal, dar în viața socială stau în umbră. Refuz realitatea, cotidianul, pentru mine nu reprezintă decât sfâșierea continuă a unui eu măcinat de stări de nebunie haotică...

Poetul (*încântat*): Ce metode ai găsit pentru a te elibera de monotonia asta?

Tânărul (*zâmbește*): Am dat frâu liber demonilor acestora fără să-mi pese de victimele colaterale, care tot o specie de demoni sunt...Încercați și dumneavoastră!

Poetul (*gândește*): Ai mare dreptate. De ce să ne complicăm și să ne agităm pentru ceva ce oricum nimeni nu va înțelege? Ei nu înțeleg pentru că nu au timp...Și ce dacă poezia noastră nu duce nicăieri?

ACTUL II
SCENA a II-a

Tânărul (*optimist*): Atâta inutilitate în armonia de cuvinte! Ei sunt blestemați pentru că nu ne înțeleg. Noi...nu avem ce pierde pentru că ne așternem sufletul pe hârtie, în schimb ei...

Poetul (*ridică tonul vocii*): Ei, da! Iși pierde spiritul creator, imaginația, aspirație spre mai bine, spre împinerea sufletească.

Tânărul: La ce bun să ai bani, mașini, dacă ești gol în interior?

Poetul: Noi avem o viață solitară, nefericirea excelează pentru noi, însă nouă nu ne e teamă să ne exprimăm durerea pentru a-i face pe ceilalți fericiți.

Tânărul: Nu sunt nefericit. Mă simt un tot unitar.

Poetul (*râzând*): Ești la început. O să-ți crezi o rimă și un ritm exact al vieții tale și ...cu timpul te vei simți străin de realitate. Nimic și nimeni nu te va mulțumi. Tu o să vrei nemurirea, atingerea de ideal, fericirea absolută și nu le vei găsi niciodată.

Tânărul (*impresionat*): Dar voi tinde mereu spre înalt! Voi căuta fericire etern..

Poetul: Da...

ACTUL II
SCENA a III-a

(Tânărul își ia un scaun și se așează în fața poetului.)

Poetul: Știi că noi, poeții, am dat naștere amorului?

Tânărul (*ușor deabusolat*): Cum?!

Poetul: Da...am zugrăvit toate înfățișările dragostei și încă le mai zugrăvim.

Tânărul (*privește fix în ochii poetului*): Iubirea se naște mereu dintr-o poezie...

Poetul: Știi că iubirea naște și monștri?

Tânărul: Da, însă nu mi-a fost niciodată clar, de ce.

Poetul: Cauza este gelozia inserată în suflet, pasiunea mistuitoare care se disipă în dorința de a fi totul pentru cineva...

Tânărul: Și de aici apare posesivitatea, întâlnită în viață, dar nu în poezie.

Poetul: Apoi, urmează ura, regretul și asta e! În sufletul oamenilor se instaurează suferința urmată de setea de răzbunare!

Tânărul: Toți oamenii devin astfel monștri, preocupați de răul altora, nu de binele lor.

ACTUL II SCENA a IV-a

(Poetul și tânărul se aseză la masă, își iau un creion și se apucă de scris.)

Poetul (*mulțumit de sine*): Tu, tinere, vei fi poet! Tu vrei să urci pe scara ce duce la stele, în timp ce cânti la vioară...

Tânărul (*zâmbește fericit*): Vioara cântă suspinele noastre prin cuvinte asamblate ingenios.

Poetul: Tinerii poeți sunt inima umanității neinvadate de virusul societății.

Tânărul: Acum sunteți convins că destinul vă este de poet?

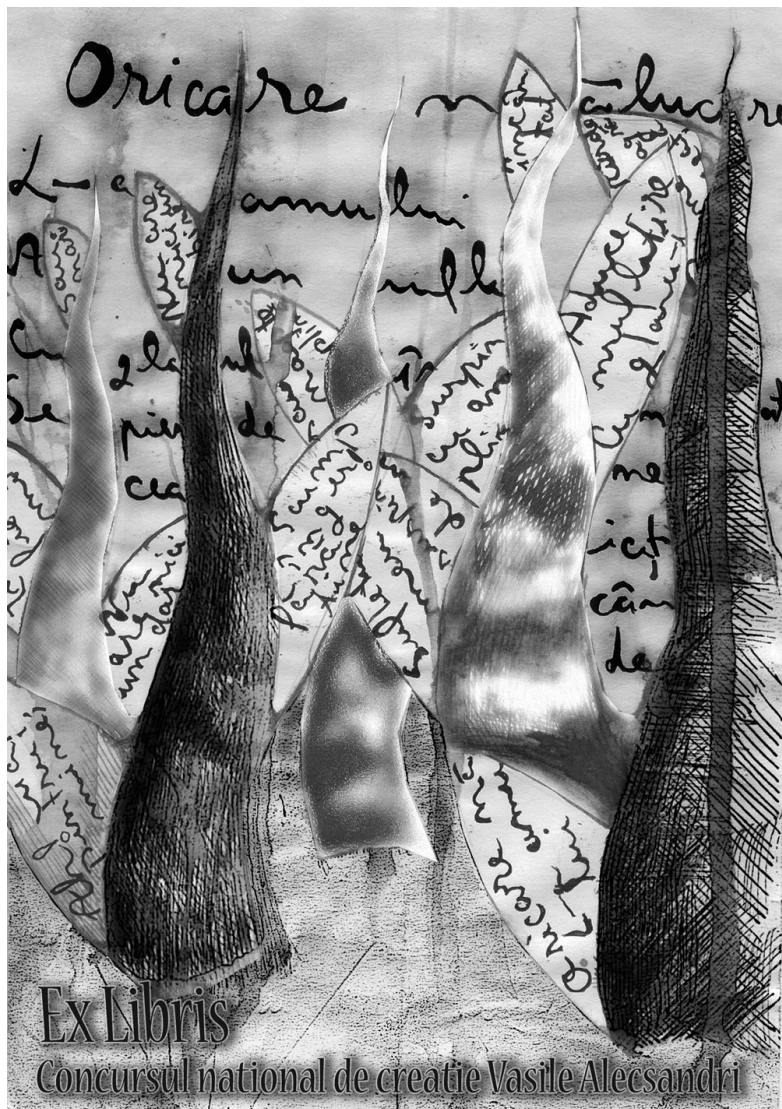
Poetul (*chicotind*): Da. O să încep să scriu din nou.

Tânărul (*se ridică de pe scaun*): Și eu...Vă voi căuta când voi termina prima mea poezie.

Poetul: Oricând.

(Tânărul deschide ușa și părăsește camera.)

Poetul: Sunt poet! Sunt poet! Pot să scriu. Poezia s-a reîncarnat în mine sub o altă limbă de viață...

Alexandru Hongu, *In aer ciocârlia*

LAURA IOANA VASILE

Cea mai bună lucrare a acestei secțiuni. Autoarea realizează un text dramatic cu o evidentă viziune scenică și cu substanță . Abordarea modernă dă consistență unui motiv artistic destul de fecund, acela al cuplului. Pretinsa manieră ionesciană nu se apropie de modelul declarat, dar oferă șanse de realizare a unei lecturi interesante. Un dialog dinamic.

✎ Ioan Stoica

REVOLVERUL

-Piesă în trei personaje, două acte și cinci scene-

*Ionesciană prin singurătate...
Tristă ca adevărul...
Colorată ca visul...*

Personajele:

-Un ceva (U.)

-O ceva (O.)

-Chelnerul (C.)

Actul I Scena I

Cadrul:

*Un fel de cortină (dincolo de cortina adevărată) în spatele căreia se desfășoară acțiunea. Personajele se văd doar ca niște umbre în spatele pânzei albe. Se mai vede, într-un colț, umbra unui dulap cu sertare. Unul dintre sertare e deschis. **Un ceva** stă în picioare, iar **O ceva** stă întinsă pe podea, urmând să se ridice la prima replică.*

Pe toată durata piesei se derulează Anotimpurile lui Vivaldi sau orice partitură instrumentală mai veselă. Aceasta va fi schimbată în anumite momente: la sfârșitul Actului I va fi înlocuită cu un fragment din Simfonia nr. 5 a lui Beethoven (partea cea mai puternică); în Actul II, scena 2, se aude marșul nupțial, dar în surdină.

Luminile: în Actul I, scena este scăldată într-o lumină de nuanță albastră. La sfârșitul scenei 1 din actul I, luminile vor alterna în ritm cu mișcările personajelor, culorile folosite fiind roșu și albastru. Începând cu Actul II, lumina va fi ștearsă, banală, de nuanță alb-gălbui.

U. (*Arătând cu mâna spre dulap.*): În sertarul acela era un revolver!

O. (*Se ridică.*): Și...ce?...

U.: Era acolo! (*dezamăgit. Rămâne cu mâna îndreptată spre dulap.*) Și acum nu mai e...

O.: Unele lucruri dispar... Știi că și eu am dispărut o dată? Și am apărut după trei ore...Să așteptăm trei ore... poate o să apară și revolverul!

U. (*Uimit.*): Cine ești?

O.: Eu sunt **O ceva**. Tu?

U.: Eu sunt **Un ceva**...

O.: Vrei să fim prieteni?

U.: Da...*(Ezitând.)* Dar ce e aia „prieteni”?

O.: Păi... un prieten e atunci când mori de frig și îți dă fularul lui. Așa se face!

U.: Aaaa! Gata! Știu! Am văzut la *știrile de la ora 5!* Noi am putea fi prieteni buni și ne-am da și geaca dacă ar fi cazul...Dar fără să folosim vreo bătă sau ceva asemănător...

O.: Bine! În cazul ăsta suntem prieteni!

U.: Dar unii prieteni se ceartă uneori... Am văzut eu în *Pro-sport!* Vrei să ne certăm acum sau mai târziu?

O.: Hai să ne certăm acum. Scăpăm de grija asta...

U.: Bine! Începe tu!

O.: Ăăă... Ce e „să ne certăm”?

U.: Păi... să ne certăm e atunci când cineva nu vrea să facă ce vrei tu!

O.: Oooo! E ușor! *(Își freacă ușor barba. Apoi ridică un deget ca și cum ar fi găsit rezolvarea unei probleme foarte dificile.)* Gata! Știu! Deci... Încep! Fii atent! *(Tușește să își dreagă vocea.)* Du-te să-mi cumperi o acadea!

U.: Nu vreau!

O. *(Pe un ton răstit. Aproape țipând.):* Du-te!

U. *(Pasiv.):* Nu vreau să mă duc!

O.: Bine...acum ne-am certat. Ajunge!

U.: Vrei să ne împăcăm acum?

O.: Da, dar ce înseamnă să ne împăcăm? Sună frumos...dar greu...

U.: Dă-mi mâna! *(Întind mâinile unul spre celălalt și le scutură ca și cum ar fi făcut un pact)* Gata!Ne-am împăcat!

O.: Suntem iarăși prieteni! Ce bine!
(Pauză de câteva secunde. Cei doi se mișcă schimbând locurile între ei.)

U.: Dacă plec în armată, o să plângi după mine?

O.: Ce e „armată”?

U.: Păi... armata e un loc în care plângi când primești scrisori...

O.: Cred că o să plâng...Dacă și tu o să plângi...*(Resemnată.)*
Prietenii sunt prieteni.
(Pauză.)

Diana Panoschi

O.: Ți-e frig?

U.: Nu...sunt bine!

(Altă pauză.)

O.: Auzi?

U.: Hmm...

O.: Încep să cred că devin **Altceva** decât **O ceva**...Tu nu?

U.: Simt ceva în piept! Parcă se mișcă ceva în mine...*(Se aud pe fundal bătăile inimii.)*

O.: Și eu! E ciudat! Mă doare! Au!

(Brusc, cad amândoi. Se mai mișcă de câteva ori în ritmul bătăilor inimii. Mișcările lor sunt, la început, convulsive și puternice, apoi din ce în ce mai lente. Cei doi continuă să se miște în timp ce se trage cortina, iar sunetele ce se aud (fragmentul din Simfonia nr. 5 de Beethoven), se pierd în surdină.)

Actul II

Scena I

Cadrul:

Un zid în spatele celor doi. Ei sunt oameni îmbrăcați normal, cu haine vechi și peticite. Nu mai stau în spatele pânzei albe, ci „la vedere” pe scenă. La început, întinși pe podea, după care se ridică treptat, în timp ce vorbesc. Muzica revine la normal (Vivaldi sau o altă melodie veselă).

U.: **O ceva?**

O.: **Un ceva?**

U.: Te-ai transformat!

O.: Și tu!

U.: Ce suntem acum?

O.: Cred că...oameni!

U.: Oameni?! ...

O.: Da...Chestiile alea cu două picioare care vor să fie mari când sunt mici, și mici când sunt mari...

U.: Ce ciudat! Eu vreau să fiu altfel...Mai ales acum, că arăt ca ei...

O.: Și eu la fel...

(Pauză de câteva secunde.)

O.: Știi ce am auzit?

U.: Ce?

O.: Că oamenii se căsătoresc...

U.: Ce e aia?

O.: Doi oameni, o **Ea** și un **El**, fac o petrecere mare la care **Ea** are o rochie albă și frumoasă. La petrecerea asta se mănâncă mult. Apoi, după ce pleacă toți invitații, cei doi oameni locuiesc în aceeași casă și de acolo ies copii, adică oameni mai mici.

U.: Ce frumos! Vrei să ne căsătorim și noi?

O.: Da! Vreau!

(Rămân nemișcați, privind-se unul pe celălalt cu dragoste în timp ce se trage cortina.)

ACTUL II

SCENA a II-a

(Cei doi sunt mire și mireasă. Stau față în față și se privesc cu uimire. Cadrul e același ca în scena precedentă. Pe fundal se aude marșul nupțial.)

O.: Ce frumoasă e rochia de pe mine!

U.: Da...Ești foarte frumoasă!

O.: Chiar? *(Emoționată, fiind prima dată când cineva îi spune că e frumoasă.)*

U.: Da!

O.: Acum suntem căsătoriți?

U.: Da!

O.: Și... dacă suntem căsătoriți înseamnă că nu mai putem fi prieteni? *(Speriată. Șocată.)*

U.: Cred că da...

O.: Înseamnă că o să murim de frig?

U.: Cred că da...

O.: Nu vreau să mai fiu căsătorită! (*Muzica se oprește brusc. Nu se mai pune nimic pe fundal câteva minute.*)

U.: Nici eu!

O.: Hai să divorțăm!

U. (*Sigur pe el.*): Hai! (*Dându-și seama că nu știe ce înseamnă.*)
Hai...să ce?

O.: Să divorțăm! Adică să ne descăsătorim...

U.: Bine! Hai!

(Se dezbracă de hainele frumoase și noi de pe ei și rămân în vechile haine pe care le aveau înainte.)

O.: Gata! Acum suntem iar prieteni!

U.: Mergem să ne plimbăm?

O.: Da! De ce nu?

(Pornesc dintr-o parte a scenei spre cealaltă. Fac o tură braț la braț, după care se opresc la mijlocul scenei).

O.: Știi ceva? Simt o chestie aici. (*Arată spre stomac.*) Cred că mi-e foame....

U.: Hai să mâncăm! N-am mai mâncat niciodată...

ACTUL II SCENA a III-a

(Într-un restaurant. Cei doi se așează la o masă și așteaptă. Se apropie un chelner. Se folosește din nou muzică pe fundal.)

O.: Chelner, vrem mâncare!

C.: Ce doriți să comandați, doamnă?

O.: Orice!

C.: Meniul zilei?

O.: Da...

C.: Și dumneavoastră, domnule?

U.: La fel!

(Chelnerul pleacă.)

O.: Ce bine că o să mâncăm!

Concursul Național de Creație "V. Alecsandri"

Ex libris

Alexandra Bujor, *Frânturi de zbor*

U.: Da!
O.: Crezi că trebuie să mai mâncăm vreodată?
U.: Nu știu...Îl întrebăm pe chelner când vine...
(Tăcere până vine chelnerul cu două porții de mâncare.)
U. *(Spre chelner.):* Auzi? Trebuie să mai mâncăm vreodată dacă mâncăm acum?
C.: Normal! Ce întrebare mai e și asta?
U. *(Gustă din mâncare.):* Ce bun e!
O.: Da! N-am mai mâncat niciodată! E bună mâncarea!
U.: Când nu o să mai fie nevoie să mâncăm?
C.: Când o să muriți...*(Râde și pleacă de lângă masa lor.)*
O.: Să murim? O să murim?
U.: Ce e aia?
O.: Să leșini mai mult timp...
U.: Și cum facem asta?
O.: Depinde...
(Discuția rămâne neterminată pentru că apare din nou chelnerul.)
C.: V-am adus nota de plată!
O.: Ai bani la tine?
U.: Da...am ceva...
O. *(Adună tot ce au.):* Sunt de ajuns?
C.: Da, e bine!
(Termină de mâncat și ies pe o ușă amplasată într-o parte a scenei. Se trage cortina.)

ACTUL II

SCENA a IV-a

(Pe o stradă. Sunt amplasate felinare vechi pe margini. Cei doi se plimbă braț la braț până la jumătatea scenei, după care se opresc pe o bancă. Muzica se aude foarte încet.)

O.: Dacă murim, ce se întâmplă?

U.: Nu știu...Dar chelnerul a zis că nu o să mai fie nevoie să mâncăm...

O.: Mâncarea costă...Și noi nu mai avem bani...

U.: Atunci, hai să murim!

O.: Cum?

U.: Am văzut într-un film că un om a murit folosind un revolver...

O.: Atunci...hai să căutăm unul...Poate cel din sertar a ajuns aici, pe pământ...

U.: Nu știu...

O.: Sau...

U.: Mai bine...

O.: Să trăim...

U.: Și să învățăm mai multe lucruri...

O.: Bine! Hai!

U.: La asta sunt buni prietenii...

O.: Ți-e frig?

(Se trage ușor cortina. Pe fundal se aud următoarele cuvinte: „Uniformizare... și ei... și toți... Societate...”. Cuvintele se repetă chiar și după ce cortina e trasă complet. Cei doi rămân pe bancă privindu-se în ochi. Decor-final: se pot proiecta imagini cu oameni, aglomerație, străzi, clădiri, agitația inutilă cotidiană... Muzica se transformă în zgomot, fie prin suprapunerea a trei sau mai multe fragmente muzicale, fie prin folosirea unei melodii zgomotoase.)

CUPRINS

Prolog.....	5
Laureații concursului.....	9
Juriul concursului.....	16
Debut poezie.....	17
SIMINA CERNAT	
Poezie.....	21
SYNTHIA ALBULESCU	
ADELINA BUTNARU	
OANA-GEORGIANA CIOBANU	
EMANUEL CĂRBUNARU	
DANIELA-OLIVIA GHICAJANU	
LIA-MARIA GRIGORAȘ	
ANCUȚA – MARINELA ION	
ADRIAN MATUS	
IOANA POPOVICI	
ELENA RUSU	
MIHAIȚĂ STROE	
ALEXANDRU ȚANȚU	
LEONARD URSACHE	
ANCA VARARU	
ANCA MARIA VASILENIUC	
Debut proză.....	93
DIANA ANDREEA DIAMESCU	
BRÎNDUȘA IOANA ENACHI	
DANIELA GRIGORAȘ	
Proză.....	122
IULIA BICĂ	
ANDREEA BUTEAȚĂ	

**SIMINA CERNAT
ANDRA CHIȚU
LARISA COBUZ
LIA-MARIA GRIGORAȘ
LOREDANA IVAN
GEORGE MIHAI MOISI
FLORENTINA MUȘAT
FLORINA NĂSTASE
SILVIANA ELENA UȚA**

Teatru.....214

**FLORENTINA ANDREI
ANCA IORDĂCHESCU
IONELA OANE
LAURA IOANA VASILE**